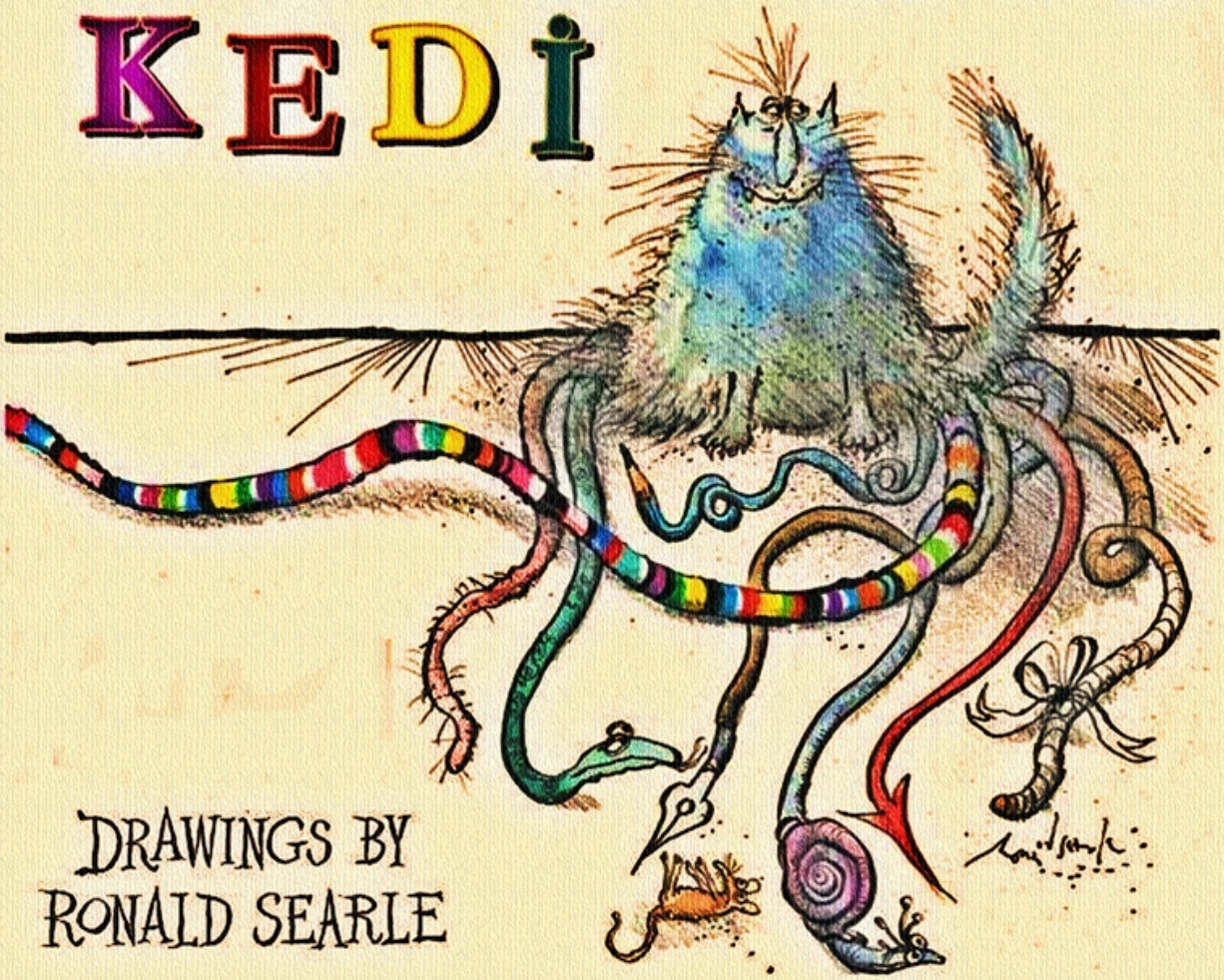
DOKUZ KUYRUKLU KEDİ

DRAWINGS BY
RONALD SEARLE

JEFFREY ARCHER

ALTIN KİTAPLAR

DOKUZ KUYRUKLU KEDİ

JEFFREY ARCHER

ALTIN KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

CAT O'NINE TALES

YAYIN HAKLARI

JEFFREY ARCHER ©
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET A.Ş.©

İLLÜSTRASYON

RONALD SEARLE

KAPAK DÜZENİ

GÜLHAN TAŞLI

BASKI

1. BASIM / ŞUBAT 2008
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 0937 - 7

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65 / 526 80 12
0.212.520 62 46 / 513 65 18

Faks: 0.212.526 80 11

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

JEFFREY ARCHER

DOKUZ KUYRUKLU KEDİ

TÜRKÇESİ
CANAN KİM

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

ON BİRİNCİ EMİR
UZUN SÖZÜN KISASI
KADER ORTAKLARI
SAHTEKÂR

Elizabeth için

İçindekiler

Önsöz 9

Kendi Postanesini Soyan Adam* 11

Maestro* 51

Musluktan Su İçmeyin* 67

Ekin Ayı* 97

Kırmızı Şah* 115

Süleyman'ın Bilgeliği 145

Anlatabildin mi?* 163

Hayırsever* 181

Şahit* 209

Bir Yunan Trajedisi 225

Komiser* 237

Güzellik Bakan Gözdedir 257

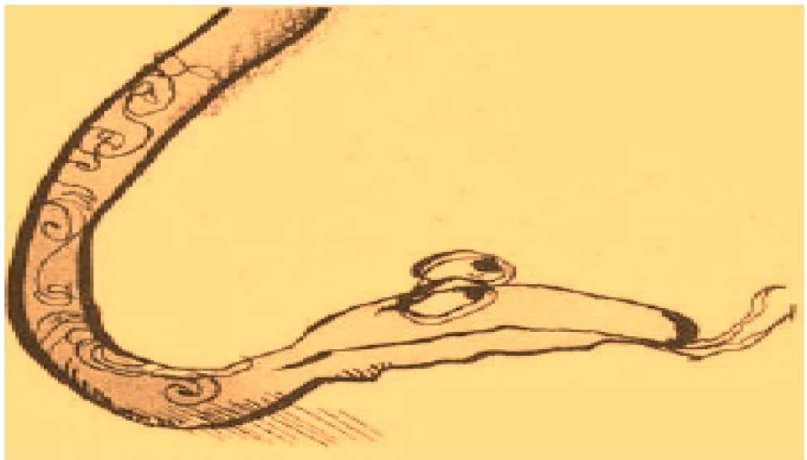

Önsöz

Beş ayrı hapishanede geçirdiğim iki yıl süresince bir hapishane günlüğüne alelade bir şekilde eklenemeyecek birkaç hikâye duydum. Bu hikâyeler birer yıldız ile belirtildi.

Süslenmiş olmasına rağmen dokuz hikâyenin kökleri gerçeklere dayanmakta. Biri hariç hepsinde söz konusu mahkûm, gerçek ismini belirtmememi rica etti.

Kitaptaki diğer üç hikâye de gerçek ancak onları hapishaneden çıktıktan sonra duydum: *Bir Yunan Trajedisi*'ni Atina'da, *Süleyman'ın Bilgeliği*'ni Londra'da ve favorim olan *Güzellik Bakan Gözdedir*'i Roma'da.

Kendi Postanesini Soyan Adam

The man who robbed his own Post Office

Başlangıç

Yargıç Gray, karşısında duran iki sanığa baktı. Chris ve Sue Haskins, postaneye ait olan 250.000 sterlini çalmak ve dört sahte pasaport hazırlamak suçlarını kabul etmişti.

Bay ve Bayan Haskins, aynı yaşlarda görünüyordu, kırk yıl kadar önce aynı okula gittikleri için bu aslında pek de şaşırtıcı sayılmazdı. Sokakta görülseler bir daha dönüp bakılmayacak sıradan tiplerdi. Chris bir yetmiş beş boyundaydı, siyah dalgalı saçları kırlaşmaya yüz tutmuştu ve en azından yedi kilo fazlası vardı. Sanık bölmesinde dimdik duruyordu. Takım elbisesi oldukça eskiydi ama gömleği tertemizdi ve çizgili kravatı, bir kulübe üye olduğuna işaret ediyordu. Siyah ayakkabıları her sabah boyanıp parlatılıyormuş gibi görünüyordu. Karısı Sue, hemen yanı başında ayakta durmaktaydı. Temiz, çiçekli elbisesi ve sade ayakkabıları düzenli bir kadın olduğunu gösteriyordu. İkisi de normal zamanda kiliseye giderken giyecekleri kıyafetler içindeydi. Ne de olsa kanunu, Tanrı'nın bir uzantısı olarak görmekteydiler.

Yargıç Gray dikkatini Bay ve Bayan Haskins'in, tecrübesinden ziyade ücreti yüzünden tercih edilmiş genç avukatına yöneltti.

"Bu davada hafifletici sebepler olduğunu iddia edeceğinizden hiç şüphem yok, Bay Rodgers," dedi yargıç yardımcı olma niyetiyle.

"Evet, Sayın Yargıç," diye kabul etti çiçeği burnundaki genç avukat ayağa kalkarak. Yargıca bunun daha ikinci davası olduğunu söylemek isterdi ama yargıcın bu gerçeği hafifletici bir sebep olarak göreceğini hiç sanmıyordu.

Yargıç Gray, zavallı Bay Haskins'in zalim üvey babasından her gece dayak yediğini ve Bayan Haskins'in küçük yaşta sapık amcası tarafından tecavüze uğradığını duymayı bekleyerek arkasına yaslandı, ama Bay Rodgers tam aksine ikisinin de dengeli ve mutlu ailelerden geldiğini, hatta aynı okulda okuduklarını anlatmaya koyuldu. Tek çocukları Tracey, Bristol Üniversitesi mezunuydu ve halihazırda Ashford'da emlakçılık yapıyordu. Örnek gösterilecek bir aileydi.

Bay Rodgers notlarına bakarak Haskinslerin o sabah sanık bölmesinde bulunuşunun sebeplerini açıklamaya koyuldu. Yargıç Gray, anlatılan öyküyü giderek artan bir ilgiyle dinledi ve savunma avukatının konuşmasını tamamlayıp yerine dönmesinden sonra cezanın süresine karar vermek için biraz daha zamana ihtiyaç duyduğunu fark etti. Karşısındaki iki sanığa pazartesi sabahı saat onda tekrar gelmelerini buyurdu. Kararını o zaman vermiş olacaktı.

Bay Rodgers ikinci kez ayağa kalktı.

"Şüphesiz müvekkillerinize kefaletle serbest bırakılma hakkı vereceğimi umuyordunuz, değil mi, Bay Rodgers?" diye sordu yargıç tek kaşını kaldırarak. Şaşıran avukatın konuşmasına fırsat vermeden ekledi: "Verilmiştir."

Yargıç Gray, pazar günü öğle yemeğinde karısına Bay ve Bayan Haskins'in içine düştüğü kötü durumdan bahsetti. Vanessa Gray, yargıç daha pirzolasını bitirmeden fikrini belirtti.

"İkisine de birer saatlik kamu hizmeti cezası ver ve postanenin ilk yatırımlarını eksiksiz bir şekilde ödemesi için mahkeme emri çı-

kart," dedi erkek cinsine çoğunlukla bahşedilmemiş bir sağduyu örneği sergileyerek. Yargıç, karısına onunla aynı fikirde olduğunu ama söylediğini yapmasının mümkün olmadığını açıkladı.

"Neden?" diye sordu kadın.

"Dört pasaport yüzünden."

(24)

Yargıç Gray pazartesi sabahı Bay ve Bayan Haskins'i sanık bölmesinde bulunca hiç şaşırmadı. Ne de olsa ikisi de azılı suçlu değildi.

Yargıç başını kaldırıp onlara doğru baktı ve ciddi bir ifade takındı. "İkiniz de postaneden para çalmak ve sahte pasaport hazırla-

mak suçlarını kabul ettiniz." Kötü, rezilce veya yüz kızartıcı sıfatlarını kullanmayı bu davaya uygun görmemişti. "Dolayısıyla bana," diye devam etti. "Sizi hapse göndermekten başka seçenek bırakmadınız." Yargıç, dikkatini Chris Haskins'e yöneltti. "Bu davada suça teşvik eden kişi olduğunuz ortada, bunu göz önünde bulundurarak size üç yıl hapis cezası veriyorum." Chris Haskins şaşkınlığını gizleyememişti. Avukatı beş yıldan az olmayacağını söylemişti. Teşekkür ederim, Sayın Yargıç, dememek için kendini tutması gerekti.

Yargıç bakışlarını Bayan Haskins'e çevirdi. "Bu olayda sizin rolünüzün kocanızın kararlarına sadık kalmaktan fazlası olmadığını görüyorum. Bununla birlikte doğruyu yanlıştan ayırt edebilecek durumdasınız, bu yüzden sorumluluktan kaçamazsınız. Size de bir yıl hapis cezası veriyorum."

"Sayın Yargıç," diye itiraz etti Chris Haskins.

Yargıç Gray'in kaşları ilk kez çatıldı. Hükmünü açıklarken sözünün kesilmesine hiç alışık değildi. "Bay Haskins, kararıma itiraz etmeyi düşünüyorsanız..."

"Kesinlikle hayır, Sayın Yargıç," dedi Chris Haskins, yargıcın lafını bir kez daha bölerek. "Karımın cezasını da benim çekmeme izin verip veremeyeceğinizi soracaktım sadece."

Daha önce hiç karşılaşmadığı bu talep Yargıç Gray'i o kadar şaşırtmıştı ki aklına verebilecek uygun bir cevap gelmedi. Tokmağını indirdi, ayağa kalktı ve mahkeme salonunu hızla terk etti. Mübaşir telaşla bağırdı. "Herkes ayağa kalksın."

Chris ve Sue'nun ilk karşılaşması, İngiltere'nin doğu kıyısında bir sahil kasabası olan Cleethorpes'taki ilkokulun bahçesinde oldu. Chris, sütünü almak için sırada bekliyordu; hükümet, on altı yaşın altındaki bütün öğrenciler için bunu şart koşmuştu. Sue süt göz-

lemcisiydi. Görevi, herkesin payına düşeni almış olup olmadığını kontrol etmekti. Küçük şişeyi Chris'e uzattığı sırada ikisi de birbirine bakmadı. Sue, Chris'in bir üst sınıfındaydı, bu yüzden Chris'in süt sırasında beklediği anlar dışında gün içinde hiç karşılaşmıyorlardı. Sue yıl sonundaki sınavlarda başarılı oldu ve yerel ortaöğretim okuluna geçti. Yeni süt gözlemcisi Chris olmuştu. Ertesi yılın eylül ayında o da sınava girdi ve Cleethorpes Ortaöğretim Okulu'nda okuyan Sue'ya katıldı.

Sue okul başkanı olana dek birbirlerinin varlığını fark etmediler. Ama o günden sonra Chris'in onu fark etmemesi mümkün olmadı, zira Sue her sabah törenden sonra günün duyurularını okumaya başlamıştı. Sue'nun ismi ne zaman bir sohbete dahil olsa ardından kaçınılmaz olarak *buyurgan* sıfatı geliyordu (otorite sahibi kadınlar buyurgan sıfatı alırken aynı konumdaki erkeklere lider gözüyle bakılması ilginçtir).

Sue yıl sonunda okuldan ayrılınca Chris onu yine unuttu. Kendince başarılı bir öğrenci olmasına rağmen onun şöhretli adımlarını takip ederek okul başkanı olmadı. Olaysız bir okul yılı geçirdi. Okulun kriket takımının yedek kadrosuna girdi, Grimsby Ortaokulu'na karşı yapılan koşu yarışlarında beşinci oldu ve yıl sonu sınavlarında ne iyi ne kötü denebilecek notlar aldı.

Okuldan mezun olduktan kısa bir süre sonra Adalet Bakanlığı'ndan askerlik görevini yapmak üzere yaşadığı yerdeki askerlik şubesine başvurması gerektiğini belirten bir mektup aldı; on sekizini doldurmuş her genç orduya iki yıl hizmet etmeye mecburdu. Chris'e sadece bu konuda, Kraliyet Kara Kuvvetleri, Hava Kuvvetleri ve Deniz Kuvvetleri arasında seçme hakkı verildi.

Chris Kraliyet Hava Kuvvetleri'ni seçti ve bir an jet pilotu olmanın nasıl bir his olacağını bile hayal etti. Askerlik şubesinde sağ-

lık kontrolünden geçip tüm gerekli formları doldurduktan sonra görevli çavuş ona Mablethorpe adında bir yere tren bileti verdi. Ayın birinde, saat sekizden önce nizamiyeye rapor verecekti.

Chris sonraki on iki haftayı yüz yirmi acemiyle birlikte temel eğitim alarak geçirdi. Başvuran bin kişiden sadece birinin pilot olabileceğini kısa süre içinde keşfetti. Chris o bir kişi olamadı. On iki haftanın sonunda ona kantinde, subay yemekhanesinde, levazımda veya uçuş operasyonlarında çalışma seçenekleri sunuldu. Uçuş operasyonlarını tercih etti ve depolardan birinde görevlendirildi.

Sue ile, tam olarak söylemek gerekirse Onbaşı Sue Smart ile bir sonraki karşılaşması pazartesi günü rapor verdiği sırada oldu. Elbette yine sıranın başında duruyor, bu kez görevlerine dair talimat veriyordu. Lacivert üniforması ve saçlarını neredeyse tamamen gizleyen kepiyle Sue'yu hemen tanıyamadı. "Haskins, nizamiye deposuna rapor ver," dediği sırada Sue'nun düzgün bacaklarına bakıyordu. Onu duyunca başını kaldırdı. Bu sesi ömrü boyunca unutamazdı.

"Sue?" dedi çekingen bir tavırla. Onbaşı Smart bakışlarını elindeki dosyadan ayırıp ona ilk adıyla hitap etme cüreti gösteren askere yöneltti. Yüzü tanıdık gelmişti ama nereden tanıdığını çıkaramıyordu.

"Chris Haskins," dedi genç adam.

"Ah, evet, Haskins," dedi Sue. Bir anlık tereddütten sonra devam etti. "Çavuş Travis'e rapor ver. Sana görevini anlatacak."

"Emredersiniz, Onbaşım," dedi Chris ve çabucak uzaklaştı. Yürürken hiç arkasına bakmadığı için Sue'nun bakışlarıyla onu izlediğini fark etmedi.

Chris, Onbaşı Smart'ı ilk hafta sonu iznine dek görmedi. Cleethorpes'a dönüş yolunda Sue'nun vagonun diğer ucunda oturmakta olduğunu fark etti. Yanına gitmek için çaba sarf etmedi, hatta görmez-

likten gelmeye karar verdi. Bununla birlikte zarif bedenine bakmaktan kendini alamıyordu; bu kadar güzel olduğunu hatırlamıyordu.

Tren Cleethorpes istasyonunda durduğunda annesinin bir başka kadınla ayaküstü sohbet etmekte olduğunu gördü. Kadının kim olduğunu hemen tahmin etti; aynı kızıl saçlar, aynı zarif vücut, aynı...

"Merhaba, Chris," diye selamladı onu Bayan Smart, annesinin yanına geldiğinde. "Sue da seninle birlikte trende miydi?"

"Fark etmedim," dedi Chris, Sue yanlarına geldiği sırada.

"Aynı yerde olduğunuza göre birbirinizi sık sık görüyorsunuzdur," dedi Chris'in annesi.

"Pek sayılmaz," dedi Sue ilgisiz görünmeye çalışarak.

"Gitsek iyi olacak," dedi Bayan Haskins. "Akşam yemeğini geciktirmemem lazım, Chris ve babası futbol maçına gidecek," diye açıkladı.

"Onu hatırlıyor musun?" diye sordu Bayan Smart, Chris ve annesi çıkışa doğru yürürken.

"Sümüklü Haskins'i mi?" Sue duraksadı. "Hatırladığım söylenemez."

"Ah, demek ondan çok hoşlanıyorsun," dedi annesi gülümseyerek.

Chris pazar akşamı trene bindiğinde Sue'nun daha önceki yerine oturmakta olduğunu gördü. Tam yanından geçip bir sonraki vagonda yer aramaya niyetlenmişti ki sesini duydu. "Selam, Chris. İznin nasıl geçti?"

"Fena değildi, Onbaşım," dedi Chris durup ona bakarak. "Grimsby, Lincoln'ü üç bir yendi. Cleethorpes'taki balıkla patates kızartmasının ne kadar lezzetli olduğunu unutmuşum."

Sue gülümsedi. "Neden bana katılmıyorsun?" dedi elini yanındaki koltuğa koyarak. "Ve kışlanın dışında bana Sue diyebilirsin."

Mablethorpe'a dönüş yolculuğunun büyük bölümünde konuşan Sue oldu, bunun bir sebebi Chris'in çarpılmış olmasıydı -her sabah ona süt veren sıska kız bu olabilir miydi?- diğer sebebiyse kışlaya döner dönmez içinde oldukları sabun köpüğünün patlayacağını bilmesiydi. Rütbesiz bir erin onbaşıyla flört etmesi hoş karşılanacak bir durum değildi.

Girişte birbirlerinden ayrıldılar ve kendi yollarına gittiler. Chris kışlaya doğru yürürken Sue da astsubay merkezine yöneldi. Yatakhaneye girdiğinde genç adamlardan birinin tavladığı kadın hava subayıyla yaptıklarını böbürlenerek anlatmakta olduğunu duydu. Kadın subayın iç çamaşırlarını bile tüm ayrıntılarıyla tarif ediyordu. "Kalın lastiği var ve rengi koyu mavi," dedi büyülenmişçesine dinleyenlere. Chris uydurma olduğu kuvvetle muhtemel hikâyeyi dinlemeyi bıraktı ve düşünceleri Sue'ya yöneldi. Acaba onu bir daha ne zaman görecekti.

Korktuğu kadar geç olmadı. Ertesi gün öğle yemeğinde Sue'nun operasyon odasından bir grup kızla birlikte köşedeki masada oturmakta olduğunu gördü. Sue'nun masasına yürüyüp David Niven gibi kendine güvenli bir edayla çıkma teklif etmeyi düşündü. Sinemada seveceğini düşündüğü bir Doris Day filmi gösteriliyordu ama arkadaşlarının yanında ona çıkma teklif etmektense mayın tarlasında yürümeyi tercih ederdi.

Tezgâhtan öğle yemeğini seçti: bir kâse sebze çorbası, sosis, patates kızartması ve turta. Yemek tepsisini alarak salonun diğer ucundaki masada oturan arkadaşlarına doğru yürüdü. Grimsby'nin Blackpool karşısında ne yapabileceğini tartışarak turtasını yiyordu ki omzunda bir el hissetti. Başını çevirince Sue'nun ona bakınakta olduğunu gördü. Masadaki herkes sustu. Chris'in yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Cumartesi akşamı için bir planın var mı?" diye sordu Sue. Başını iki yana sallayan Chris'in yüzündeki kırmızılık koyulaştı. "*Kalamiti Jane*'i izlemeyi düşünüyordum." Duraksadı. "Bana katılmak ister misin?" Chris başını salladı. "Saat altıda kampın giriş kapısının önünde buluşalım mı?" Chris yine başını salladı. Sue gülümsedi. "Görüşürüz o halde." Chris, kendisine şaşkınlıkla bakan arkadaşlarına döndü.

Chris filmi pek hatırlamıyordu, çünkü zamanının çoğunu kolunu Sue'nun omzuna atmak için cesaretini toplamaya çalışmakla geçirdi. Howard Keel, Doris Day'i öptüğünde bile yapamadı. Ama sinemadan çıkıp otobüs durağına doğru yürümeye başladıklarında Sue uzanıp elini tuttu.

"Askerliğini bitirdikten sonra ne yapacaksın?" diye sordu Sue son otobüsle kampa dönerlerken.

"Babamın yolundan gidip otobüs işinde çalışacağım sanırım," dedi Chris. "Ya sen?"

"Üç yılı doldurduktan sonra subay olup kariyerimi KHK'de sürdürüp sürdürmeyeceğime karar vermem gerek."

"Umarım Cleethorpes'a dönüp orada çalışırsın," diye ağzından kaçırıverdi Chris.

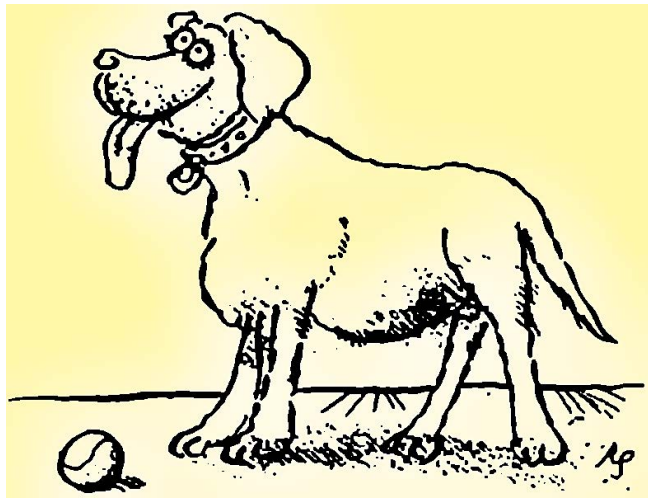
Chris ve Sue Haskins, bir yıl sonra St. Aidan mahalle kilisesinde evlendiler.

Gelin ve damat düğünden sonra balaylarını Portekiz'in güney sahilinde geçirme niyetiyle kiralık bir arabayla Newhaven'dan yola çıktı. Algarve'de sadece birkaç gün geçirmişlerdi ki paraları tükendi. Cleethorpes'a geri döndüler ama Chris, durumları elverir elvermez Albufeira'ya döneceklerine yemin etti.

Chris ve Sue, evlilik hayatlarına Jubilee Yolu üzerinde, zemin katta üç odalı bir yer kiralayarak başladı. İki süt gözlemcisi mutluluklarını karşılarına çıkan herkese göstermekten keyif alıyorlardı.

Chris, otobüs işinde çalışan babasına katıldı ve Green Line Belediye Otobüs Şirketi'nde biletçilik yapmaya başladı. Sue da yerel bir sigorta firmasında işe girdi. Bir yıl sonra Tracey'yi dünyaya getirince kızlarını büyütmek için işten ayrıldı. Bu gelişme Chris'i kamçıladı ve terfi edebilmek için canla başla çalışmaya başladı. Sue'nun da desteğiyle şirketin terfi sınavına hazırlandı. Dört yıl sonra müfettiş oldu. Haskins ailesi için her şey yolunda gidiyordu.

Tracey, babasına Noel'de bir midilli istediğini söylediğinde, Chris, ona bunun için yeterli yerleri olmadığını söyledi. Yedinci doğum gününde Tracey'ye bir Labrador cinsi köpek yavrusu getirerek daha önceki olumsuz cevabını telafi etti. İsmini Corp koydular. Haskins ailesi istediği her şeye sahipti ve bu hikâye bu şekilde sonlanabilirdi. Eğer Chris işten çıkarılmasaydı. Şöyle oldu.

Hull Taşımacılık Otobüs Şirketi, Green Line Belediye Otobüs Şirketi'ni devraldı. İki şirketin birleşmesi sonucu iş kayıpları kaçınılmaz oldu. Chris de gözden çıkarılan çalışanlar arasındaydı. Yeni idarenin yapabileceği en iyi teklif, biletçi olarak çalışmaya dönmesiydi. Chris bu teklifi burun kıvırarak reddetti. Yeni bir iş bulabileceğinden emindi, bu yüzden tazminat alarak ayrılmayı kabul etti.

Chris, Cleethorpes'ta yeni bir iş bulmanın Ted Heath'in yeni ve cesur bir dünya vaadine rağmen çok zor olduğunu aldığı tazminat tükenmeden çok önce anladı. Sue bir kez bile şikâyet etmemişti. Tracey artık okul çağına geldiği için tekrar işe girmeye karar verdi ve yerel bir balık-patates lokantası olan Parsons'da yarım günlük bir iş buldu. Bu sayede hem bahşişlerle artabilen haftalık düzenli gelirleri oldu, hem de Chris her öğlen büyük bir tabak balık ve patates kızartmasıyla kendine ziyafet çekme olanağı buldu.

Bu arada Chris iş arama çalışmalarına devam ediyordu. Yetersiz, ancak hiç yoktan iyi olan işsizlik maaşını almak için upuzun kuyruğa girdiği cuma günleri hariç her sabah iş ve işçi bulma kurumuna gidiyordu. Başarısız mülakatlar ve üzgünüz-ama-aradığımız-özellikler-sizde-yok cevaplarından oluşan on iki aylık bir sürecin ardından Chris biletçiliğe dönmeyi ciddi anlamda düşünmeye başladı. Sue, ona en kısa sürede tekrar müfettişliğe yükselmesinin işten bile olmadığını söylüyordu.

Bu arada Sue'nun balık-patates lokantasındaki sorumluluğu arttı ve bir sene sonra müdür yardımcılığına yükseldi. Hikâye burada da bitebilirdi ama bu kez de Sue'nun işi tehlikeye girdi.

Balık yedikleri bir akşam yemeğinde Chris'e Bay ve Bayan Parsons'ın erken emekli olmaya ve lokantayı satmaya karar verdiğini söyledi.

"Ne kadar istiyorlarmış?"

"Bay Parsons'ın beş bin sterlin dediğini duydum."

"O halde lokantanın yeni sahiplerinin senin değerini bileceğini umalım."

"Yeni sahipler büyük ihtimalle kendi personeliyle gelecektir. Otobüs şirketleri birleştiğinde başına gelenleri unutma."

Chris bunun üzerine düşüncelere daldı.

Sue ertesi sabah sekiz buçukta işe gitmeden önce Tracey'yi okula bırakmak üzere evden çıktı. Chris ve Corp onlar gittikten sonra her sabah olduğu gibi yürüyüşe çıktı. Sahibi her zaman olduğu gibi dalgalar arasında koşup eğlendiği kumsala gitmek yerine kasaba merkezine doğru yürümeye başlayınca köpek şaşırdı. Yine de uysalca peşine takıldı ve sonunda kendini High Caddesi üzerindeki Midland Bankası'nın önündeki demire bağlanmış buldu.

Banka müdürü, Bay Haskins bir iş girişimi için görüşmeyi talep ettiğinde şaşkınlığını gizleyemedi. Bay ve Bayan Haskins'in ortak banka hesabını çabucak kontrol etti ve on yedi sterlin, on iki şilinleri olduğunu gördü. Bay Haskins'in bir yıldan fazladır çalışmıyor olmasına rağmen hesaplarının hiçbir zaman eksiye düşmemiş olması onu memnun etmişti.

Müdür, Bay Haskins'in teklifini samimi bir şekilde dinledi ama daha Chris'in özenle hazırladığı konuşmanın sonuna gelmeden önce başını üzgünce iki yana sallamaya başladı.

"Banka böyle bir riski göze alamaz," diye açıkladı müdür. "Teminat olarak sunabileceğiniz hiçbir şey yokken mümkün değil. Eviniz bile size ait değil." Chris, ona teşekkür edip elini sıkarak oradan ayrıldı. Cesareti kırılmamıştı.

Caddenin karşısına geçti, Corp'u bir başka demire bağladı ve Martins Bankası'na girdi. Müdürle görüşebilmek için bir hayli beklemesi gerekti. Bu kez de benzer bir karşılık aldı ancak bu sefer hiç olmazsa banka müdürü şansını bir de Britannia Finans'ta denemesini salık vermişti. Dediğine göre Britannia Finans küçük şirketlere başlangıç desteği vermekle tanınan yeni bir firmaydı. Chris, ona teşekkür etti, bankadan ayrıldı, Corp'un tasmasını çözdü ve koşarak Jubilee Yolu'na döndü. Eve, balık ve kızarmış patatesten ibaret öğle yemeğini getiren Sue'dan sadece birkaç dakika önce dönmüştü.

Chris öğle yemeğinden sonra evden çıkarak en yakın telefon kulübesine gitti. Dört peni atarak A'ya bastı. Konuşma bir dakikadan az sürdü. Eve döndü ama Sue'ya ertesi gün kiminle randevusu olduğunu söylemedi.

Ertesi sabah Sue'nun Tracey'yi okula bırakmak için evden çıkmasını bekledikten sonra yatak odalarına geçti. Kot pantolonuyla süveterini çıkararak düğünde üzerinde olan takım elbisesini giydi. Takımın içine sadece pazar günleri kiliseye giderken giydiği krem rengi gömleğini giymişti. Boynuna, kayınvalidesinin Noel'de hediye ettiği ve takacağına hiç ihtimal vermediği kravatı taktı. Sonra ayakkabılarını, eski eğitim çavuşunu bir bakışta memnun edecek kadar parlattı. Bir iş girişiminin potansiyel müdürü gibi göründüğünü umarak aynada kendisini inceledi. Köpeği arka bahçede bırakarak kasaba merkezine gitti.

Britannia Finans'ın kredi müdürü olan Tremaine adındaki adamla yapacağı görüşmeye on beş dakika erken gitti. Bekleme salonuna geçmesi söylendi. Chris beklerken hayatında ilk kez eline bir *Financial Times* aldı. Spor sayfalarını bulamadı. On beş dakika sonra bir sekreter onu Bay Tremaine'in ofisine götürdü.

Kredi müdürü, Chris'in hevesli teklifini sonuna kadar dinledikten sonra ona diğer iki banka müdürüyle aynı soruyu yöneltti. "Teminat olarak gösterebileceğiniz neyiniz var?"

"Hiçbir şey," dedi Chris açık sözlülükle. "Tek söyleyebileceğim karımla bu iş için canımızı dişimize takarak çalışacağımız ve karımın bu işte tecrübeli olması." Ve Britannia Finans'ın onlara neden kredi veremeyeceklerini açıklamasını dinlemeye hazırlandı.

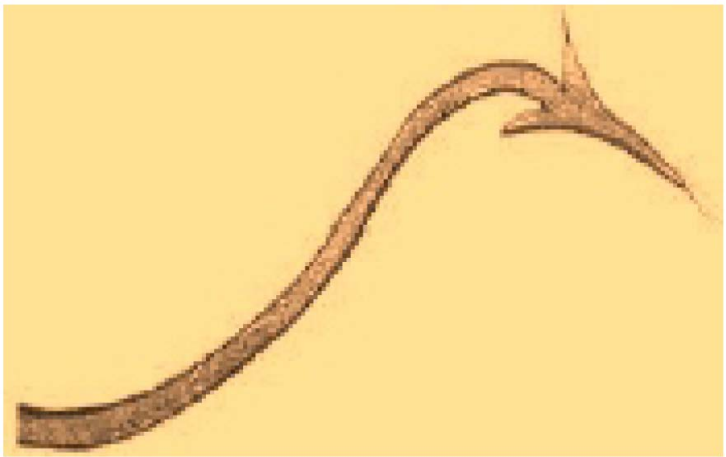
Ama Bay Tremaine onun yerine, "Karınız yükün yarısını üstleneceğine göre bu konuda onun görüşleri nedir?" diye sordu.

"Daha konuyu ona açmadım bile," deyiverdi Chris.

"O halde konuşmanızı öneriyorum," dedi Bay Tremaine. "Ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Çünkü size yatırım yapmayı düşünmeden önce Bayan Haskins ile görüşüp söylediğiniz kadar iyi olup olmadığını görmemiz gerek."

Chris o akşam yemek yerlerken karısına haberi verdi. Sue'nun nutku tutulmuştu. Chris, karısının bu durumuyla çok sık karşılaşmazdı.

Bay Tremaine, Bayan Haskins ile bizzat tanıştıktan sonra geriye sadece sayısız formu doldurmak kaldı. İşlemler tamamlanınca Britannia Finans onlara 5000 sterlinlik krediyi verdi. Bay ve Bayan Haskins bir ay sonra Jubilee Yolu'ndaki üç odalı evlerinden Beach Caddesi'ndeki balık-patates lokantasına taşındı.

Gelişme

Chris ve Sue ilk pazar gününü lokantanın önündeki Parsons yazısını kazıyıp yerine *HASKINS: Yeni idare altında* yazarak geçirdi. Sue hemen Chris'e en iyi hamuru yapabilmek için gereken malzemeleri öğretmeye koyuldu. Bu iş o kadar kolay olsaydı caddenin karşısındaki lokanta bomboşken kendi önlerinde uzun kuyruklar oluşmazdı, Chris'e bunu hatırlatmayı ihmal etmedi. Chris'in patates kızartmalarını en çıtır kıvamda hazırlayabilmesi haftalar aldı. Artık çok sert veya en kötüsü vıcık vıcık olmuyorlardı. Chris tezgâhın önünde duruyor, balıkları paketliyor, tuz ve sirke veriyordu. Sue ise kasada durarak hesap alıyordu. Akşamları Sue hesap defterlerini güncelliyor, lokanta bal-dök-yala kıvamına gelecek kadar temizlenmeden üst kata, lokantanın ev kısmına çıkmıyordu.

Lokantadan en son ayrılan hep Sue, buna karşılık ilk gelen de Chris oluyordu. Saat sabah dörtte uyanıyor, eski bir eşofman takım giyip Corp ile birlikte limana gidiyordu. En taze morinaları, barlamları, tırpana balıklarını ve pisibalıklarını seçerek dönüyordu.

Cleethorpes'ta birçok balık-patates lokantası olmasına rağmen Haskins'in önünde erken saatlerden itibaren kuyruk oluşmaya başlıyordu. Bazen Sue'nun kapalı levhasını çevirip ilk müşteriyi içeri almasından bile önce kuyruk olabiliyordu. Kalabalık, sabah on bir ile öğleden sonra üç ve akşam beş ile dokuz arasında kalan sürelerde hiç azalmıyordu. Lokantayı saat dokuz gibi kapatıyorlar ama hiçbir müşteriyi eli boş döndürmüyorlardı.

Haskinsler ilk yılın sonunda 900 sterlinin biraz üzerinde bir kâr elde ettiler. Kuyruklar uzadıkça Britannia Finans'a olan borçla-

rı azaldı. Beş yıllık sürenin sona ermesinden sekiz ay önce bütün borçlarını faiziyle ödemişlerdi.

Sonraki on yılda Haskinslerin şöhreti karada olduğu kadar denizde de yayıldı ve bunun sonucu olarak Chris, Cleethorpes Rotary Kulübü'ne üye olmak üzere davet edildi. Sue ise Anneler Birliği'nin başkan yardımcısı olmuştu.

Chris ve Sue, yirminci evlilik yıldönümlerinde ikinci balayları için yine Portekiz'e gitti. Dört yıldızlı bir otelde iki hafta kaldılar, bu kez eve erken dönmek zorunda kalmamışlardı. Bay ve Bayan Haskins sonraki on yıl boyunca her yaz Albufeira'ya gitti. Alışkanlıklarına bağlı bir aileydiler.

Tracey, Cleethorpes Ortaöğretim Okulu'ndan mezun olduktan sonra işletme eğitimi aldığı Bristol Üniversitesi'ne girdi. Haskinslerin o dönem yaşadığı tek üzücü olay, Corp'un ölmesi oldu. Ama artık on dört yaşına gelmişti.

Kasabanın en itibarlı postanesinin işletmecisi olan Dave Quenton, ona Lake District'e taşınacağını ve postaneyi satacağını söylediğinde Chris, Rotary Kulübü'nden ahbaplarıyla birer içki içiyordu.

Chris bu kez son fikrini önce karısına açtı. Sue yine şaşırmıştı. Kendisini biraz toparladıktan sonra Britannia Finans'tan randevu almadan önce birkaç soruya cevap almak istediğini söyledi. Cevaplarını aldıktan sonra görüşmeye gittiler.

"Midland Bankası'ndaki hesabınızda ne kadar var?" diye sordu Bay Tremaine.

Sue hesap defterini kontrol etti. "Otuz yedi bin dört yüz sekiz sterlin."

"Lokantaya ne kadar değer biçiyorsunuz?"

"Yüz binden aşağı olan teklifleri değerlendirmeyi düşünmüyoruz," dedi Sue güvenli bir ifadeyle.

"Peki merkezi bir noktada olan postanenin değeri ne kadar?"

"Bay Quenton'a göre postane iki yüz yetmiş bin edermiş ama uygun bir alıcı çıktığı takdirde çeyrek milyona da razıymış."

"Yani hedefinize ulaşmak için yüz binin biraz üstü bir miktara ihtiyacınız var," dedi Bay Tremaine. "Postanenin geçen yılki cirosu ne kadarmış?"

"İki yüz otuz bin," dedi Sue.

"Kâr ne kadar?"

Sue yine önündeki rakamları kontrol etti. "Yirmi altı bin dört yüz ama bunun yanı sıra geniş yaşam alanı ve yıllık gelire dahil edilen vergilerle oranlar avantajı var." Duraksadı. "Ve bu kez mülk sahibi olacağız."

"Bu rakamların hepsi muhasebecilerimiz tarafından doğrulanabilirse ve lokantayı yüz bin sterlin civarı bir fiyata satabilirseniz kulağa mantıklı bir yatırım gibi geliyor," dedi Bay Tremaine. "Ama..." Haskinsler endişeyle ona baktı. "Maalesef borç vermek söz konusuyken hep bir ama vardır. Kredi, postane A kategorisindeki yerini koruduğu sürece geçerli olacak elbette. O bölgede gayri menkul fiyatları yirmi bin civarında. Yani postane sadece, tekrar ediyorum, sadece A kategorisinde olduğu sürece bu değere sahip."

"Ama son otuz yıldır A kategorisinde," dedi Chris. "İleride neden değişsin?"

"Bay Haskins, geleceği görebilseydim asla kötü bir yatırım yapmazdım," dedi analiz uzmanı. "Ama göremediğim için ara sıra risk almak durumundayım. Britannia, insanlara yatırım yapar ve bu noktada siz kendinizi çoktan kanıtladınız." Gülümsedi. "İlk yatırımınızda olduğu gibi borcun üç ayda bir yatırılacak taksitler halinde beş yıl sonunda ödenmiş olmasını talep ediyoruz. Bu kez miktar çok yüksek olduğu için mülk üzerinden de pay almak isteyeceğiz."

"Yüzde kaç?" diye sordu Chris.

"Sekiz buçuk, ayrıca gecikme halinde üzerine gecikme cezası eklenir."

"Teklifinizi dikkatle değerlendirmemiz gerekiyor," dedi Sue. "Kararımızı size bildiririz."

Bay Tremaine gülümsememek için kendini zor tuttu.

"A kategorisiyle ilgili söyledikleri neydi?" diye sordu Sue hızla lokantaya doğru yürürlerken. Kapıları ilk müşteri gelmeden önce açmak istiyorlardı.

"Bütün kâr A kategorisinde," dedi Chris. "Tasarruf hesapları, emekli maaşları, posta havaleleri, araç yol vergileri, hatta primli tahviller yüksek kârı garantiliyor. Onlar olmazsa televizyon ruhsatlarından, pullardan, elektrik faturalarından gelecek cüzi miktara razı oluyorsun. Belki ek olarak küçük bir dükkân işleterek kârını arttırmayı umabilirsin. Bay Quenton sadece bu kadarını teklif etseydi lokantayı elden çıkarmamıza değmezdi."

"Peki A kategorisindeki yerimizi kaybetme riski var mı?" diye sordu Sue.

"Kesinlikle yok," dedi. "Yani bölge müdürünün bana söylediği bu ve o da Rotary üyelerinden biri. Bana kategori değişikliği konusunun merkezde gündeme bile gelmediğini söyledi. Britannia'nın da yüz bin sterlinlik krediyi vermeden önce bu konuyu enine boyuna araştırmış olduğundan eminim. Şüphe duysalardı kredi vermeye yanaşmazlardı."

"Sence bunu yapmalı mıyız?"

"Şartlarda birkaç düzeltme yapmak şartıyla," dedi Chris.

"Ne gibi?"

"Eh, başlangıç olarak, Bay Tremaine'in yüzde sekize inmeye razı olacağından eminim, zira artık High Caddesi'ndeki bankalar da iş girişimlerine yatırım yapmaya başladı. Unutma, bu kez mülke de sahip olacağız."

Haskinsler balık-patates lokantalarını 112.000 sterline sattı ve kredi hesaplarından üzerine 38.000 sterlin daha eklemeyi başardılar. Britannia da 100.000 sterlinlik kredi verdi ve yüzde sekizlik oranı kabul etti. 250.000 sterlinlik bir çek Londra'daki Postane Merkez Ofisi'ne gönderildi.

"Kutlama vakti," dedi Chris.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu Sue. "Çünkü harcayacak paramız yok."

"Haydi arabayla Ashford'a gidelim ve hafta sonunu kızımızla geçirelim." Duraksadı. "Dönüşte de..."

"Evet, dönüşte?" diye tekrarladı Sue.

"Battersea Köpek Sığınağı'na uğrayalım."

Bay ve Bayan Haskins, bu kez siyah renkli Labrador cinsi köpekleri Stamps'le birlikte bir ay sonra Beach Caddesi'ndeki balık-patates lokantasından Victoria Crescent'teki A kategorisindeki postaneye taşındı.

Chris ve Sue, lokantayı satın aldıkları günlerden beri olmadığı kadar yoğun bir tempoyla çalışmaya başladılar. Sonraki beş yıl boyunca bütün harcamalarını asgariye indirdiler, Portekiz'e tekrar gitmek istedikleri halde tatile bile çıkmadılar. Britannia'ya üç aydan üç aya yaptıkları ödemelerin bitmesini beklemeleri gerekiyordu. Chris, Rotary Kulübü'ndeki görevlerini yerine getirmeye devam etti, bu arada Sue da Anneler Birliği'nin Cleethorpes kolu başkanı oldu. Tracey

müdürlüğe yükseldi ve Stamps. üçünün yediğinin toplamından daha fazla yemeği midesine indirdi.

Bay ve Bayan Haskins dördüncü yıl "Bölgenin En İyi Postanesi" Ödülü'nü kazandı ve bundan dokuz ay sonra Britannia Finans'a olan borcunu tamamen ödedi.

Britannia yönetim kurulu artık bir postane sahibi oldukları ve bir kuruş bile borçları kalmadığı gerçeklerini kutlamak üzere Chris ve Sue'yu Royal Otel'de öğle yemeğine davet etti.

"Hâlâ geri kazanmamız gereken ilk yatırımımız var," diye hatırlattı Chris onlara. "İki yüz elli bin sterlincik."

"Bu hızla devam ederseniz sadece beş yılda hedefinize ulaşırsınız," dedi Britannia'nın yönetim kurulu başkanı. "O zaman da değeri bir milyondan fazla olan bir işin sahibi olursunuz."

"Bu milyoner olduğum anlamına mı geliyor?" diye sordu Chris.

"Hayır, gelmiyor," diye araya girdi Sue. "Bankadaki hesabımızda on bin sterlin var. Yani ancak on biner olabilirsin."

Yönetim kurulu başkanı güldü ve herkesi Chris ile Sue Haskins şerefine kadeh kaldırmaya davet etti.

"Chris, casuslarımdan aldığım habere göre," diye ekledi başkan. "Önümüzdeki dönem Rotary Kulübü'nün yeni başkanı sen olacakmışsın."

"Henüz değil," dedi Chris kadehini indirirken. "Ve kesinlikle Sue Anneler Birliği bölge komitesinde yerini almadan olmaz. Genel başkan olursa hiç şaşırmayın," diye ekledi bariz bir gururla.

"Şimdiki planınız nedir?" diye sordu başkan.

"Portekiz'de bir aylık tatil," dedi Chris tereddüt etmeksizin. "Cleethorpes plajında balık ve patates yiyerek geçirilmiş beş yıldan sonra sanırım bunu hak ettik."

Bu da bu hikâyeye tatmin edici bir son olabilirdi, ne var ki kader yine devreye girdi. Bu kez, postanenin finans müdüründen, Bay ve Bayan Haskins adına gelen mektup şeklindeydi. Albufeira'dan döndüklerinde mektup paspasın üzerinde onları bekliyordu.

Postane Merkezi
148 Old Caddesi, Londra EC1V 9HQ

Sayın Bay ve Bayan Haskins,

Postane, mülk portföyünü tekrar değerlendirme aşamasında, bunun sonucu olarak bazı eski kurumların durumlarında değişiklik yapılmasına karar verildi.

Bu yüzden size, yönetim kurulunun Cleethorpes bölgesinde A kategorisinde iki kuruma ihtiyaç olmadığına karar verdiğini üzülerek bildirmek zorundayım. High Caddesi'ndeki şube A kategorisinde kalacak, Victoria Crescent'teki şube ise B kategorisine düşürülecektir. Gerekli değişiklikleri yapabilmenize fırsat vermek amacıyla bu uygulamanın yeni yıldan sonra geçerli olmasına karar verilmiştir.

Sizinle çalışmaya devam etmek için sabırsızlanıyoruz.

Saygılar,

Finans Müdürü

"Bu düşündüğüm şey anlamına mı geliyor?" diye sordu Sue mektubu ikinci kez okuduktan sonra.

"Şöyle diyeyim, hayatım," dedi Chris. "Hayatımızın sonuna kadar çalışsak bile yatırdığımız iki yüz elli bini geri kazanamayız."

"O halde postaneyi satışa çıkaralım."

"Postanenin artık A kategorisinde olmadığını öğrendikten sonra kim o fiyata almaya yanaşır ki?" dedi Chris.

"Britannia'daki adam borçlarımızı ödedikten sonra değerinin bir milyonun üzerinde olacağını söylemişti."

"Yıllık cironun beş yüz bin, kârın ise seksen bin sterlin olması koşuluyla," dedi Chris.

"Bir avukata danışmalıyız."

Avukatın söyleyeceklerini üç aşağı beş yukarı tahmin eden Chris gönülsüzce onayladı. Avukatları onlara yasaların bu konuda yanlarında olmadığını söyledi, bu yüzden postaneye dava açmalarını tavsiye etmiyordu. Sonuç için garanti vermesi mümkün değildi. "Ahlaki bakımdan bir zafer kazanabilirsiniz ama bunun bankadaki hesabınıza somut bir katkısı olmaz."

Chris ve Sue'nun bir sonraki kararı, alıcı olup olmayacağını görmek için postaneyi satışa çıkarmak oldu. Chris tahmininde haklı çıkmıştı. Sadece üç çift binayı gezmeye tenezzül etti, artık A kategorisinde olmadığını öğrendikten sonra da bir kez bile aramadılar.

"Bahse girerim," dedi Sue. "Londra'dakiler şubenin kategorisini değiştirmeye paramızı ceplerine indirmeden çok önce karar vermişti ama sessiz kalmak işlerine geldi."

"Haklı olabilirsin," dedi Chris. "Ama o zaman bu kararı kâğıda geçirmiş olduklarını hiç sanmıyorum. Yani uğraşsak da kanıtlayamayız."

"Biz de geçirmedik."

"Ne demek istiyorsun, canım?"

"Bizden ne kadar çaldılar?" diye sordu Sue.

"İlk yatırımımızı kastediyorsan..."

"Hayatımızın son otuz yılı boyunca alın terimizle kazandığımız her kuruş, bütün birikimimiz. Emeklilik paramızdan bahsetmiyorum bile."

Chris duraksayıp başını kaldırdı ve aklından hesap etti. "Yatırımımızı geri aldıktan sonra etmeyi umduğumuz kâr hariç..."

"Evet, sadece bizden çaldıkları," dedi Sue.

"Faizi katmazsak iki yüz elli binden biraz fazla," dedi Chris.

"Ve hayatımızın sonuna kadar çalışsak bile bu parayı geri kazanmamız mümkün değil, öyle mi?"

"Maalesef öyle, hayatım."

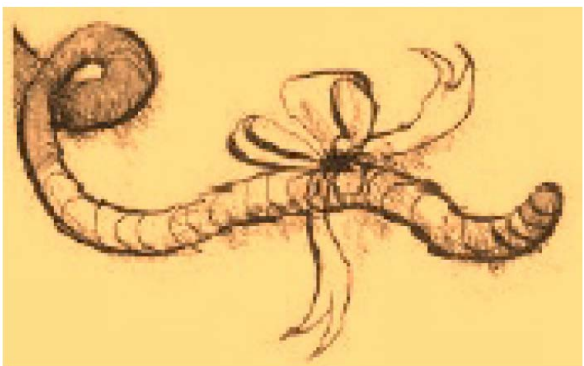
"O halde 1 Ocak'ta emekli olmaya karar verdim."

"Peki hayatını nasıl idame ettirmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Chris.

"Yaptığımız yatırımla."

"Peki onu nasıl elde etmeyi düşünüyorsun?"

"Lekesiz şöhretimizden faydalanarak."

Sonuç

Chris ve Sue ertesi sabah erkenden uyandı: ne de olsa 1 Ocak'ta emekliye ayrılırken hesaplarında olmasını hedefledikleri miktarı toplayabilmek için pek çok işleri ve sadece üç aylık süreleri vardı. Sue, Chris'e planlarının başarıya ulaşabilmesi için çok titiz ve ayrıntılı bir hazırlık yapmaları gerektiğini hatırlattı. Chris, ona hak verdi. Düğmeye kasımın ikinci cumasına kadar basmayı göze alamayacaklarını ikisi de biliyordu. O tarihten sonra altı haftalık bir fırsat dönemleri -Chris'in deyişiyle- vardı. O altı haftadan sonra Londra'daki merkezde bulunanlar neler döndüğünü her an anlayabilirdi. Ama bu, o zamana dek yapılacak hiç iş olmadığı anlamına gelmiyordu elbette. Öncelikle, daha çalınmış paralarını geri almaya başlamadan kaçış planlarını yapmak zorundaydılar. İkisi de yapmak üzere oldukları işi hırsızlık olarak adlandırmıyordu.

Sue bir Avrupa haritasını postanenin tezgâhının üzerine açtı. Birkaç gün boyunca farklı alternatifleri değerlendirdikten sonra erken emeklilik için ideal olacağına inandıkları Portekiz'de karar kıldılar. Algarve'ye yaptıkları sayısız ziyarette hep kısacık balaylarını yaşadıkları, onuncu, yirminci ve daha pek çok evlilik yıldönümlerini kutladıkları Albufeira'ya gitmişlerdi. Hatta kendilerine piyangoyu kazandıkları takdirde emekliye ayrılıp oraya yerleşeceklerine dair söz vermişlerdi.

Sue ertesi gün *Yeni Başlayanlar için Portekizce* kasetleri aldı; o günden sonra her sabah kahvaltıdan önce ve akşamları birer saat dinleyerek çalışmaya başladılar. Yıllar boyunca dilin akıllarında umduklarından fazla yer etmiş olduğunu keşfetmek onları memnun etmişti. Akıcı konuştukları söylenemezdi ama başlangıç seviyesin-

den yukarıda oldukları muhakkaktı. Çabucak daha ileri seviye kasetlerine geçtiler.

"Kendi pasaportlarımızı kullanamayız," diye belirtti Chris bir sabah tıraş olurken. "Kimliğimizi değiştirmek zorundayız, aksi halde biz ne olduğunu anlayamadan yerimizi tespit ederler."

"O konuyu düşündüm bile," dedi Sue. "Kendi postanemizde çalışıyor olmanın avantajını kullanacağız."

Chris tıraşını yarıda keserek karısına döndü ve dinlemeye koyuldu.

"Pasaport için başvuran müşterilere gerekli formları biz veriyoruz, biliyorsun."

Sue başka isimler altında ülkeyi nasıl güvenle terk edeceklerine dair planını anlatırken Chris sessizce dinledi.

Sonra güldü. "Belki sakal bıraksam daha iyi," dedi tıraş bıçağını bırakarak.

Chris ve Sue yıllar içinde düzenli bir şekilde postaneyle çalışan birkaç müşteriyle ahbap olmuştu. Sue'nun aradığı kriterlere uyan müşterilerin isimlerini ayrı kâğıtlara liste halinde yazdılar. Sonuçta ellerinde iki düzine aday ismi oldu: on üç kadın ve on bir erkek. O andan sonra listedeki müşterilerden biri postaneye gelecek olsa hemen tek maksatla sohbet başlattılar.

"Noel'de yolculuk var mı, Bayan Brewer?"

"Hayır, Bayan Haskins, oğlum ve gelinim Noel arifesinde torunumuzu görmemiz için bize gelecek."

"Ne güzel," dedi Sue. "Biz Chris ile Noel'i Birleşik Devletler'de geçirmeyi düşünüyoruz."

"Heyecanlı olmalısınız," dedi Bayan Brewer. "Ben hiç yurtdışına çıkmadım, bırakın Amerika'yı."

Bayan Brewer ikinci raunda geçmişti ama bir sonraki ziyaretine kadar tekrar sorgulanmayacaktı.

Eylül sonuna geldiklerinde yedi başka isim listede Bayan Brewer'a katıldı; hepsi elli bir ve elli altı yaşlar arasında olan dört kadın ve üç erkek. Ortak noktaları hiç yurtdışına çıkmamış olmalarıydı.

Haskinslerin karşılaştıkları bir sonraki sorun, doğum belgesi başvurusuydu. Bu, çok daha ayrıntılı bir sorgulama gerektiriyordu ve adaylardan biri en ufak şüphelenme belirtisi gösterse Sue da Chris de hemen geri adım atıyordu. Ekim ayı başında ellerinde onlara farkında olmaksızın doğum tarihlerini, doğum yerlerini, annelerinin kızlık soyadını ve babalarının önadını vermiş dört müşteri vardı.

Haskinslerin bir sonraki durağı, St. Peter's Caddesi'ndeki Boots oldu. Küçük kabine sırayla girip 2.5 sterline birer dizi vesikalık fotoğraf çektirdiler. Daha sonra Sue olan bitenden bihaber dört müşterinin pasaport başvurusu için gereken formları doldurdu. Bütün formları doldurup üzerlerine Chris ve kendisinin fotoğraflarını yapıştırdıktan sonra 42 sterlinlik bir posta çeki de ekledi. Chris, postane müdürü olarak Sue'nun doldurduğu her bir formun altına memnuniyetle imza attı.

Dört başvuru formu ekimin son haftasında sırasıyla pazartesi, perşembe, cuma ve cumartesi günleri Petty France, Londra'daki pasaport ofisine gönderildi.

11 Kasım çarşamba günü Bay Reg Appleyard adına hazırlanmış olan ilk pasaport Victoria Crescent'e ulaştı. İki gün sonra Bayan Audrey Ramsbottom'ın pasaportu geldi. Ertesi gün Bayan Betty Brewer'ınki ve son olarak, ertesi hafta Bay Stan Gerrard'ın pasaportu ellerine ulaştı.

Sue, Chris'e iki pasaportu sadece ülkeden çıkarken kullanacaklarını, Albufeira'da yaşayacak yer bulduktan sonra onları atıp diğer çifti kullanmaya başlayacaklarını daha önceden söylemişti.

Chris ve Sue postanede baş başa kaldıkları her anı Portekizce çalışarak geçirdi. Bu arada düzenli müşterilerine laf arasında Noel'de Amerika'ya gitmeyi planladıklarını söylemeyi ihmal etmiyorlardı. Ayrıntıları merak edenlere San Francisco'da bir haftageçirdikten sonra birkaç günlüğüne Seattle'da kalacaklarını söylüyorlardı.

Kasım ayının ikinci haftasında Garantili Para Geri Alma Operasyonu'nun düğmesine basmak için her şey hazırdı.

Sue, cuma sabahı saat dokuzda her hafta olduğu gibi Londra'daki merkezi aradı. Muhasebe bölümüne bağlanmadan önce kişisel şifresini tuşladı. Bu görüşmedeki tek fark, kendi kalp atışlarını duyabilmesiydi. Kredi memuruna bir sonraki hafta için talep ettiği nakit miktarını belirtmeden önce şifresini bir kez daha girdi. Bu miktar, postanede tasarruf hesabı olanların paralarını çekmeleri, emekli maaşı ödemeleri ve posta çeklerinin nakde çevrilmesi halinde ihtiyaç duyulabilecek nakdin hesaplanmasıyla ortaya çıkıyordu. Merkezden bir muhasebeci kayıtları her ay sonu inceliyor, ancak Noel yaklaşırken şubelerde hatırı sayılır miktarda fazla para olmasına göz yumuluyordu. Ocak ayında hesaplar kontrol amacıyla kılı kırk yararak inceleniyordu, ama ne Sue ne de Chris yılbaşından sonra orada olmayı planlıyordu. Sue geçmiş altı yıl boyunca merkeze kusursuz kayıtlar sunmuş ve ideal bir idareci profili sergilemişti.

Sue, önceki yıl aynı dönemde talep ettiği miktarı hatırlamak için kayıtları kontrol etti: 40.000 sterlindi ve ihtiyacından 800 sterlin fazla olduğu ortaya çıkmıştı. Bu kez 60.000 sterlin istedi ve kredi memurunun yorum yapmasını bekledi ama merkezdeki görevlinin sesinde endişe veya şüpheden eser yoktu. Paranın tamamı ertesi pazartesi zırhlı bir minibüsle gönderildi.

Chris ve Sue o hafta boyunca müşterilerin bütün taleplerini yerine getirdi; ne de olsa parasını almayı hedefledikleri kesim onlar değildi. Buna rağmen ilk haftanın sonunda ellerinde 21.000 sterlin fazla para kaldı. Merkezden gelecek ani bir teftiş ihtimaline karşı sadece kullanılmış banknotlardan oluşan nakit parayı kasada kilitli bıraktılar.

Sue saat altıda ön kapıyı kapatıp panjurları indirdikten sonra sadece Portekizce konuşarak akşamın geri kalanında posta çekleri dolduruyorlar, kazı-kazan kartları kazıyorlar, loto oynuyorlar, çoğunlukla da bunları yaparken uyuyakalıyorlardı.

Chris her sabah erkenden kalkarak Stamps'i yanına alıyor ve eskimeye yüz tutmuş Rover'ına atlayıp, kuzeye, doğuya, batıya, güneye yolculuklar yapıyordu. Pazartesi Lincoln'de, salı Louth'ta, çarşamba Skegness'ta, perşembe Hull'da, cuma Immingham'da birkaç posta çekini nakde çeviriyor, kazı-kazandan ve lotodan kazandıklarını alıyor, böylece her gün hedefledikleri miktara birkaç yüz sterlin daha ekliyordu.

Sue, kasım ayının ikinci haftasının cuma sabahı merkezden 70.000 sterlin talep etti. Böylece bir sonraki cumartesi, görünmez hesaplarına 32.000 sterlin daha ekleyebildiler.

Aralık ayının ilk cumasında Sue miktarı 80.000'e çıkardı ve kredi memurundan hâlâ itiraz gelmeyince şaşırmaktan kendini alamadı. Ama Sue Haskins yönetim kurulunun özel tavsiyesiyle yılın müdürü seçilmemiş miydi? Miktardaki farkı talep edebilecek kadar itibarı vardı. Zırhlı bir araç pazartesi sabahı parayı teslim etti.

Sue Haskins o hafta masadaki oyunculara elini göstermek zorunda kalmadan potu 39.000 sterlin daha yükseltmeyi başardı. Artık 100.000 sterlinin üzerinde bir fazlalık söz konusuydu. Paranın tümü, kullanılmış banknotlardan oluşan düzenli desteler halinde dört sahte pasaportun üzerinde, kasanın en gerisinde durmaktaydı.

Yatağına gitmeden önce sayısız posta havalesini imzalayan, destelerce kart kazıyan, loto kuponlarını sonsuz bileşimlerle dolduran Chris neredeyse hiç uyumuyordu. Gün içinde yetmiş kilometre çapındaki alanda bulunan her postaneye gidiyor ve ganimetleri topluyordu ama tüm çabalarına rağmen aralık ayının ikinci haftasının sonunda Bay ve Bayan Haskins'in kasasında ilk yatırımları olan 250.000 sterlinin sadece yarısı kadar bir para birikmişti.

Sue, Chris'i Noel'den önce miktarın tamamını toplamak istiyorlarsa daha büyük bir riski göze almaları gerekeceğini söyleyerek uyardı.

Sue aralık ayının ikinci haftasındaki cuma sabahı, yani dördüncü haftada, merkezdeki kredi memurundan 115.000 sterlin nakit talep etti.

"Yoğun bir Noel yaşıyorsunuz anlaşılan," dedi hattın diğer ucundaki ses. İlk şüphe belirtisi, diye düşündü Sue. Ama bu an için iyi hazırlanmıştı.

"Hem de nasıl," dedi memura. "Ayrıca unutmayın, yılın bu döneminde İngiltere'de en çok tercih edilen sahil kasabası Cleethorpes."

"İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor," dedi diğer uçtaki ses. Ardından ekledi. "Merak etmeyin, para pazartesi sabah orada olur. Kolay gelsin."

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Sue ve son konuşmadan cesaret alarak bir sonraki hafta 140.000 sterlin talep etti. 150.000'in üzerindeki talepler için Londra'daki merkez ofisten onay alındığını biliyordu.

Sue Noel arifesinde panjurları indirdiğinde her ikisi de yorgunluktan bitkin haldeydi.

Kendini ilk toparlayan Sue oldu. "Harcayacak bir dakikamız bile yok," diye hatırlattı kocasına postanenin kasasına doğru yürürken. Kasanın şifresini girdi, kapağını açtı ve bütün parayı çıkardı. Daha sonra hepsini saymak üzere düzgün desteler halinde -ellilikler, yirmilikler, onluklar ve beşlikler- tezgâhın üzerine dizdi.

Chris son rakamı kontrol etti ve 267.300 sterlin olduğunu gördü. 17.300 sterlini kasaya geri koyup kilitlediler. Ne de olsa kâr etmeyi hiç düşünmemişlerdi, o çalmak olurdu. Sue her binlik destenin etrafına lastik bant geçirmeye başladı. Chris bu arada desteleri bir el çantasına dikkatle dolduruyordu. Saat sekiz olduğunda gitmeye hazırlardı. Chris alarmı kurdu, arka kapıdan sessizce dışarı sü-

züldü ve çantayı Sue'nun o sabah hazırladığı ve Rover'ın arkasına koydukları dört bavulun yanına yerleştirdi. Chris motoru çalıştırırken Sue ön koltuğa oturdu.

"Bir şey unuttuk," dedi Sue kapıyı kapatırken.

"Stamps," dedi ikisi bir ağızdan. Chris kontağı kapattı, arabadan çıktı ve postaneye geri döndü. Şifreyi girerek alarmı devre dışı bıraktı ve Stamps'i aramak üzere arka kapıdan tekrar içeri girdi. Onu mutfaktaki sıcak sepetinde derin bir uykudayken buldu. Köpek gönülsüzce uyanıp arabaya bindi. Acaba sahipleri Noel arifesinde olduklarının farkında değil miydi?

Chris alarmı ikinci kez kurup kapıyı tekrar kilitledi.

Bay ve Bayan Haskins, sekizi on dokuz geçe Kent'teki Ashford'a doğru yola çıktı. Sue, yokluklarının dört günden önce fark edilmeyeceğini hesaplamıştı. Noel, Noel ertesi, pazar ve pazartesi (banka tatili). Yokluklarının fark edileceği salı günü onlar büyük ihtimalle Algarve'de ev bakıyor olacaktı.

Kent'e yaptıkları uzun yolculuk boyunca tek kelime etmediler. Portekizce bile konuşmadılar. Sue bu işi başardıklarına inanamıyordu. Chris de hayretler içindeydi.

"Daha bitmedi," diye hatırlattı Sue hem Chris'e hem kendisine. "Albufeira'ya varana dek bitmeyecek ve unutmayın, Bay Appleyard, artık eski isimlerimiz yok."

"Bunca yıldan sonra günah içinde mi yaşayacaktık, Bayan Brewer?"

Chris, gece yarısını biraz geçe arabayı kızının evinin önüne park etti. Tracey ön kapıyı açıp annesini kucakladı, bu arada Chris bavulla el çantasını arabadan indirmişti. Tracey onları daha önce hiç bu kadar yorgun görmemişti. Yazın onları son görüşünden beri biraz çökmüş gibiydiler. Belki uzun yolculuğun etkisiydi. Tracey on-

ları mutfağa götürüp oturttu ve birer fincan çay ikram etti. İkisi de pek konuşmadı, Tracey onları daha fazla yormadan misafir yatak odasına gönderdi. Babası el çantasını taşımasına ısrarla karşı çıkınca üstelemedi.

Sue polislerin geldiğini sanarak yoldan geçen her araba sesiyle korku içinde uyandı. Chris ise ön kapının her an açılmasını, polisin içeri girip odalarına çıkarak yatağın altındaki çantayı çıkarmasını ve onları tutuklayarak en yakın karakola götürmesini bekleyerek diken üstünde uyudu.

Kötü geçen gecenin ardından sabah mutfağa, Tracey'nin yanına indiler.

"Mutlu Noel'ler," dedi Tracey ikisini de yanaklarından öperek. İkisi de karşılık vermedi. O günün Noel olduğunu unutmuşlar mıydı yoksa? Kızlarının masanın üzerine yerleştirdiği iki hediye paketine utanç içinde baktılar. Tracey'ye hediye almayı unutmuşlardı. Ergenlik döneminden beri yapmadıkları bir şeyi yaparak kızlarına hediye yerine nakit para verdiler. Tracey böyle kendilerinden beklenmeyecek davranışlar sergilemelerinin sebebinin sadece Noel telaşı ve Amerika'ya gitmek için duydukları heyecan olduğunu umdu.

Ertesi gün biraz daha iyi geçti. Chris de Sue da biraz daha rahatlamış gibiydi ama ikisi de uzun sessizliklere bürünüyordu. Tracey öğle yemeğinden sonra Stamps'i Downs'da yürüyüşe çıkarmalarını ve biraz temiz hava almalarını önerdi. Yürüyüş sırasında ikisi de fazla konuşmadı. Biri bir cümle söyleyecek olsa sözleri havada asılı kalıyordu. Diğeri ancak birkaç dakika sonra karşılık veriyordu.

Tracey pazar sabahı ikisinin de daha iyi görünmekte olduğunu düşündü, Amerika'ya yapacakları yolculuktan bahsetmeye başlamışlardı. Ama iki şey Tracey'nin aklını kurcalıyordu. Yanlarında el çantaları ve arkalarında Stamps ile merdivenden indikleri sırada Porte-

kizce konuşmakta olduklarından emindi. Ve onlar yokken bakmayı teklif ettiği halde Stamps'i neden ta Amerika'ya götürüyorlardı?

Bir sonraki sürprizi kahvaltıdan sonra Heathrow'a doğru yola çıktıklarında yaşadı. Babası bavullarını ve el çantasını arabaya yerleştirirken bagajda üç bavul daha olduğunu görerek şaşırdı. Sadece iki hafta kalacakken bu kadar çok eşya götürmeye ne gerek vardı?

Tracey kaldırımda durarak anne babasını uğurladı. Rover yolun sonuna vardığında Heathrow'un bulunduğu yön olan sola dönmek yerine sağa döndü. Bir terslik vardı. Tracey bir sonraki sapaktan döneceklerini düşünerek konunun üzerinde fazla durmadı.

Chris ve Sue otoyola çıktıktan sonra Dover tabelalarını takip etmeye başladı. Dakikalar ilerledikçe sinirleri daha da geriliyordu, artık geri dönüş olmadığını biliyorlardı. Tek iyi vakit geçiren, kuyruğunu sallayarak arka camdan dışarı bakmakta olan Stamps'ti galiba.

Bay Appleyard ve Bayan Brewer planlarının üzerinden bir kez daha geçti. İskeleye vardıklarında Sue arabadan inerek feribota binmeyi bekleyen yaya yolcular arasına karışacak, Chris ise feribota arabayla binmek için araç sırasına girecekti. Feribot Calais'e yanaşıp Chris arabayla inmeden buluşmamaya karar verdiler.

Sue, beklediği yerden Rover'ın sıranın başına gelişini kaygıyla izledi. Gümrük memurunun Chris'in pasaportunu iki kez inceledikten sonra arabadan inmesini ve aracının yanında ayakta durmasını istediğini görünce kalbi davul gibi çarpmaya başladı. Konuşulanları duyabilmek, kocasının yanına doğru koşmamak için kendini zor tuttu. Artık evli görünmedikleri için bu riski göze alamazdı.

"Günaydın, Bay Appleyard," dedi gümrük memuru ve arabanın arkasına bakarak ekledi. "Köpeği yanınızda ülke dışına çıkarmaya mı niyetlisiniz?"

"Ah, evet," diye yanıtladı Chris. "Yanımızda Stamps olmadan hiçbir yere gitmeyiz."

Gümrük memuru, Bay Appleyard'ın pasaportunu tekrar dikkatle inceledi. "Ama köpeği yanınızda ülke dışına çıkarabilmeniz için gerekli olan evraklara sahip değilsiniz."

Chris, alnında soğuk ter damlacıklarının belirdiğini hissetti. Stamps'in evrakları, Bay Haskins'in Cleethorpes'ta bıraktığı pasaportuna ilişik halde duruyordu.

"Hay aksi," dedi Chris. "Evrakları evde unutmuş olmalıyım."

"Kötü olmuş, efendim," dedi memur. "Umarım yolculuk çok uzağa değildir zira yarın bu saatten önce başka feribot seferi yok."

Chris arabaya binmeden önce çaresizlik içerisinde karısına kaçamak bir bakış fırlattı. Yarattığı sorundan habersiz arka koltukta sakin bir şekilde uyumakta olan Stamps'e baktı. Arabayı çevirerek feribota neden binemediğini öğrenmek için sabırsızca bekleyen Sue'ya doğru ilerledi. Chris, ona sorunu açıklayınca Sue'nun ilk lafı, "Cleethorpes'a geri dönme riskini göze alamayız," oldu.

"Bence de," dedi Chris. "Ashford'a geri dönüp banka tatilinde açık olan bir veteriner aramalıyız."

"Bu planın bir parçası değildi," dedi Sue.

"Biliyorum," dedi Chris, "Ama Stamps'i geride bırakmak istemiyorum." Sue onaylayarak başını salladı.

Chris, Rover'ın direksiyonunu kırarak anayola girdi ve Ashford'a geri dönüş yolculuğuna başladılar. Bay ve Bayan Haskins, Ashford'a kızlarına öğle yemeğinde eşlik etmek için tam vaktinde vardı. Tracey onlarla birkaç gün daha geçireceği için çok mutluydu ama Stamps'i neden onun yanında bırakmak istemediklerini hâlâ anlayamıyordu. Hayatlarının sonuna kadar orada kalacak değillerdi ya.

Chris ve Sue, Ashford'da bir başka sessiz gün ve uykusuz gece geçirdi. Çeyrek milyonla dolu çanta, yatağın altındaydı.

Pazartesi günü bir veteriner Stamps'e tüm gerekli aşıları yaptı. Ardından Bay Appleyard'ın pasaportuna gerekli evrakları iliştirdi ama son feribota yetişebilmek için geç kalmışlardı.

Haskinsler pazartesi gecesi gözlerini bile kırpmadı. Sabah olup sokak lambaları söndüğünde planlarını artık gerçekleştiremeyeceklerini biliyorlardı. Uyanık yatarak yeni bir plan yaptılar; bu kez İngilizce konuşarak.

Chris ve Sue kahvaltıdan sonra kızlarının evinden ayrıldı. Arabalarına binip uzaklaştılar ve Tracey bu kez sağa değil sola, Cleethorpes yönüne döndüklerini görünce rahatladı. Heathrow sapağını geçtikleri an yeni planları uygulamaya geçti.

"Eve döner dönmez bütün parayı kasaya geri koyacağız," dedi Sue.

"Postane muhasebecisi önümüzdeki ay kayıtları incelerken bu miktarda nakit bulunmasını nasıl açıklayacağız?" diye sordu Chris.

"Daha fazla nakit talebinde bulunmazsak kasadakileri kontrol etme zamanı geldiğinde, her zamanki işlemlerle zaten paranın büyük bir bölümünü eritmiş olacağız."

"Ya nakde çevirmiş olduğumuz posta çekleri?"

"Kasada hâlâ onları halledebilecek kadar nakit var," diye hatırlattı Sue, kocasına.

"Ama kazı-kazanlar ve lotolar?"

"Farkı kendi cebimizden ödemek zorundayız. Böylece hiçbir şeyden şüphelenmezler."

"Doğru," dedi Chris günler sonra ilk kez içi rahatlayarak. Ama sonra aklına pasaportlar geldi.

"Eve döner dönmez hepsini yok ederiz," dedi, Sue.

Haskinsler Lincolnshire sınırına vardıklarında kazançları azalacak olmasına rağmen postaneyi yürütmeye devam etmeye karar vermişti. Sue gelirlerini arttırmak için satabilecekleri mallarla ilgili birkaç fikir bile bulmuştu.

Chris nihayet Victoria Crescent'e dönerken Sue'nun yüzünde bir gülümseme belirdi ama gülümsemesi, yanıp sönen mavi ışıkları görünce hemen silindi. Eski Rover durduğu an bir düzine polis etrafını sarıverdi.

"Oh, bok canına," dedi Sue. Anneler Birliği başkanından hiç beklenmeyecek bir kelimeydi ama Chris o an karısına hak vermekten kendini alamadı.

Bay ve Bayan Haskins 29 Aralık akşamı tutuklandı. Cleethorpes karakoluna götürüldüler ve ayrı sorgu odalarına alındılar. Her ikisi de suçunu hemen itiraf ettiği için iyi polis, kötü polis numarasına başvurmalarına gerek kalmadı. Geceyi ayrı hücrelerde geçirdiler ve ertesi gün postaneden 250.000 sterlin çalmak ve dört sahte pasaport hazırlamakla suçlandılar.

Her iki suçu da kabul ettiler.

Sue Haskins, dört ay kaldıktan sonra Moreton Hapishanesi'nden salıverildi. Chris de bir yıl sonra ona katıldı.

Chris hapisteyken yeni bir plan hazırlamıştı. Ancak hapisten çıktığında Britannia Finans bu planı desteklemeye yanaşmadı. Bay Tremaine emekliye ayrılmıştı.

Bay ve Bayan Haskins, Victoria Crescent'teki mülkünü 100.000 sterline elden çıkardı. Bir hafta sonra eski Rover'a binerek Dover'a gittiler ve feribota binmeden önce bu kez gerçek pasaportlarını gösterdiler. Albufeira'da kendilerine uygun bir yer bulduktan sonra bir

balık-patates lokantası açtılar. Yerli müşterilerin açtıkları mekâna alışması uzun sürdü ama her sene İngiltere'den gelen yüz bin turist sayesinde hiç sıkıntı çekmediler.

Ben de yeni kuruluşa küçük yatırım yapanlardan biriydim ve paramı faiziyle geri aldığımı memnuniyetle söyleyebilirim. Dünya ne tuhaf. Ama Yargıç Gray'in de gözlemlediği gibi, Bay ve Bayan Haskins suçlu değildi.

Bir dipnot. Stamps, Bay ve Bayan Haskins hapisteyken öldü.

Maestro

İtalyanlar, hizmet ederken uşak gibi görünmeme becerisine sahip bildiğim tek millet. Fransızlar en sevdiğiniz kravata seve seve sos döker, hiçbir özür kelimesi sarf etmez ve bu sırada anadilinde size lanet okur. Çinliler sizinle konuşmaz bile ve Yunanlılar, mönüyü getirmeden önce sizi bir saat bekletmekte hiçbir sakınca görmez. Amerikalılar, gerçekte garson değil, işsiz aktörler olduklarını bilmeniz için ellerinden geleni yaparlar ve mönüdekileri bir rol seçmelerine katılmış gibi okurlar. İngilizler, sizi müşteri değil de onunla yemek yemenizin daha iyi olduğunu düşündürebilecek uzun bir sohbetin içine çeker ve Almanlar... eh, en son ne zaman bir Alman restoranında yemek yediniz?

Yani masayı temizleyip kırıntıları toplamak, İtalyanlara kalmakta. İrlandalıların çekiciliğini, Fransızların mutfaktaki ustalığını, İsviçrelilerin özenini, İtalyanların sunduğu hizmette bulmak mümkündür. Hesaplar nedense hiç beklediğimiz miktarda gelmez ama yine de bizi kazıklamalarına göz yumarız.

Bu, Mario Gambotti için de kesinlikle geçerliydi.

Şarkı söyleyemeyen, resim yapamayan ve futbola yeteneği olmayan Mario, köklü bir Floransa'lı aileye mensuptu, bu yüzden Londra'ya giderek restoran işindeki hemşerilerine katılmaya hiç itiraz etmemiş, bilakis memnun olmuştu.

Fulham'daki restoranına öğle yemeği için ne zaman gitsem etli sebzeli çorba, Bolonez soslu spagetti ve bir şişe Chianti klasik sipariş verişime duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemeyi bir şekilde başarır.

"Ne mükemmel bir seçim, maestro," der siparişimi yazmaya tenezzül etmeden. Hitap şekline dikkatinizi çekerim: fazla dalkavukça sayılabilecek beyefendi değil, yirmi yıllık dostluktan sonra kulağa aptalca gelecek efendim değil, hiçbir kitabımı okumadığını güvenli bir kaynaktan (karısı) öğrendiğim için daha da göğüs kabartıcı bir sıfat olan "maestro".

North Sea Camp açık cezaevinde kaldığım sırada Mario müdüre bir mektup yazarak her cuma gelip benim için öğle yemeği pişirme izni istemişti. Mektubu okuyan müdür bu alışılmadık talebe şaşırmış, izin verdiği takdirde birçok kuralı çiğnemekle kalmayıp aynı zamanda yemek molalarında infiale sebep olacağını açıklayan resmi bir cevap göndermişti. Müdür, bana gönderdiği cevabın bir kopyasını gösterdiğinde mektubu, *sevgiler, Michael* şeklinde imzaladığını görerek şaşırmıştım.

"Mario'nun bir müşterisi misiniz?" diye sormuştum.

"Hayır," diye cevap vermişti müdür. "O benim müşterimdi."

Mario'nun Yeri, Chelsea'de, Fulham Yolu üzerinde ve restoran, popülaritesini büyük ölçüde mutfağın yöneticisi olan Teresa'ya, yani Mario'nun karısına borçlu. Mario daima ön tarafın yönetimiyle ilgilenir. Her cuma orada öğle yemeği yerim. Yanımda çoğunlukla iki oğlum ve mönünün içeriğinden daha sık değişen o anki kız arkadaşları olur.

Yıllar geçtikçe müşterilerin çoğunun restoranın müdavimi olduğunu fark ettim, bu da insana üye olunmadığı takdirde asla yer bulunamayacak çok özel bir kulübün parçasıymış hissi veriyor. Bununla birlikte Mario'nun Yeri'nin popülaritesinin esas kanıtı, restoranın kredi kartı kabul etmiyor oluşu. Çek ve nakitle hesap ödemek mümkün, ama restorandaki her mönünün altında belirgin harflerle **KREDİ KARTI KABUL EDİLMEZ** yazıyor.

Restoran, her yıl ağustos ayı boyunca Gambotti ailesi Floransa'ya gidip oradaki akrabalarıyla hasret giderdiği için kapalı oluyor.

Mario tipik bir İtalyan. Kırmızı Ferrari'sini her zaman restoranın önünde görmek mümkün, yatı -oğlum James'in söylediğine göre- Monte Carlo'da demirli ve çocukları Tony, Maria ve Roberto sırasıyla St. Paul, Cheltenham ve Summer Fields'da eğitim görmekte. Ne de olsa gelecekte kazıklamaya başlamaları umulan insanların arasına

karışabilmeleri gerekiyor. Ve onları ne zaman operada görsem -daima Verdi ve Puccini, asla Wagner veya Weber değil- hep kendi localarında oluyorlar.

Böyle kurnaz ve zeki bir adamın nasıl hapse girdiğini sorduğunuzu duyar gibiyim. Arsenal ve Fiorentina takımlarının maçından sonra çıkan bir olaya mı karıştı? Ferrari'siyle sürat sınırını mı aştı? Belki kelle vergisini ödemeyi unuttu? Bunların hiçbiri değil. Atalarının memleketinde günlük hayatın kabul edilebilir bir parçası olarak görülebilecek bir eylemiyle İngiliz yasalarını çiğnedi.

Burada sahneye hükümetin bir çalışanı olan Bay Dennis Cartwright çıkıyor.

Bay Cartwright, Vergi Dairesi'ne bağlı bir müfettişti. Ender olarak bir restoranda yemek yer, o ender anlarda da Mario'nun Yeri gibi lüks bir mekâna gitmeyi aklının ucundan bile geçirmezdi. Karısı Doris ile canları "İtalyan yemeği" çektiğinde genellikle Pizza Express'e gidiyorlardı. Bununla birlikte Bay Gambotti ve vergi dairesine bildirdiği geliriyle böyle bir yaşam standardına nasıl sahip olabildiği çok ilgisini çekmekteydi. Ne de olsa restoranın yıllık cirosu iki milyonun biraz üzerinde, getirdiği kâr ise sadece 172.000 sterlindi. Yani Bay Gambotti için vergilerden geriye -Dennis rakamları dikkatle kontrol etmişti- 100.000 sterlinin biraz üstünde bir miktar kalıyordu. Chelsea'de bir ev, özel okullarda okuyan üç çocuk, Monte Carlo'da bir yat ve Floransa'da Tanrı bilir nelere sahipti. Tüm bunları nasıl karşılıyordu? Azimli bir adam olan Bay Cartwright, bu sorunun cevabını bulmakta kararlıydı.

Vergi müfettişi, Mario'nun bütün kayıtlarını inceledi ve hepsinin kusursuz olduğunu gönülsüzce de olsa kabul etti. Bay Gambotti ayrıca vergilerini her zaman vaktinde ödüyordu. Bununla birlikte büyük miktarda para hortumladığından Bay Cartwright'ın hiç şüp-

hesi yoktu. Ama nasıl? Bir şeyi gözünden kaçırıyor olmalıydı. Gece yarısı yatağından aniden doğrulup bağırdı: *"Kredi kartı kabul edilmiyor!"* Karısını uyandırmıştı.

Cartwright ertesi sabah defterleri tekrar inceledi; haklıydı. Kredi kartı kaydı görünmüyordu. Bütün çekler düzgün bir şekilde karşılık bulmuş ve müşterilerin hesapları hiç sorun çıkarmamıştı, ama hiç kredi kartı girişi olmadığı düşünülünce beyan edilen nakit miktarı, genel alımlarla karşılaştırıldığında komik denecek kadar azdı.

Bay Cartwright, patronlarının Bay Gambotti'nin zimmetine nasıl para geçirdiği gizemini çözebilmesi için Mario'nun Yeri'nde sık sık yemek yemesine izin vermeyeceğini biliyordu. Şefi olan Bay Buchanan, içeride olup biteni keşfedebilmesi için ona 200 sterlin avans vermeyi gönülsüzce kabul etti -her kuruşun hesabı sorulacaktı- ve buna ancak Dennis, ona Bay Gambotti'nin foyasını ortaya çıkardığı takdirde diğer restoran sahiplerinin de korkuya kapılarak gerçek gelirlerini beyan edebileceğini söyledikten sonra razı oldu.

Mario'nun Yeri'nde bir masa ayırabilmeyi ancak bir ay sonra başarabilmesi Bay Cartwright'ı şaşırtmıştı. Hepsini de evindeki telefondan yaptığı yedi sekiz görüşmenin ardından nihayet rezervasyonu halledebilmişti. Tek başına oturup notlar alan bir müşterinin dikkat çekeceğini düşünerek karısı Doris'i yemeğe davet etti. Şefi bu teklifini kabul etti ama karısının yemek masrafını kendi cebinden karşılaması gerektiğini belirtti.

"Başka türlüsü aklımdan geçmemişti zaten," diye güvence verdi Dennis, şefine.

Dennis, Toskana usulü fasulye çorbası ve *gnocchi*'den sonra -Mario'nun Yeri'ne bir kez daha gelmeyi umuyordu- masaları dolaşıp konuklarıyla sohbet ederek en ufak şikâyetlerini bile dinleyen restoran sahibini dikkatle izlemeye koyuldu. Dennis'in dalgın olduğunu fark

eden karısı yorum yapmamayı tercih etti. Ne de olsa kocasının onu doğum günü dışında bir günde yemeğe çıkarması pek sık rastlanan bir durum değildi.

Bay Cartwright, restoranda toplam otuz dokuz masa olduğunu zihnine not etti (iki kez saymıştı). Yani yaklaşık yüz yirmi kişilikti. Kahvesini içerken birçok masanın ikinci kez müşteri aldığını fark etmişti. Üç garsonun masanın üzerini temizleme, örtüsünü değiştirip yeni servis açarak daha az önce üzerinde yemek yenmemiş gibi hazır hale getirme sürati onu bir hayli etkilemişti.

Mario hesabı getirdiğinde Bay Cartwright nakit ödedi ve fatura almak için ısrar etti. Restorandan ayrıldıktan sonra arabayı Doris kullandı, böylece Dennis hâlâ tazeyken zihnine yazdığı notları defterine geçirme fırsatı buldu.

"Ne harika bir yemekti," dedi karısı Romford'a dönerlerken. "Umarım oraya tekrar gitme fırsatımız olur."

"Gideceğiz, Doris," diye söz verdi Dennis. "Haftaya." Duraksadı. "Masa bulabilirsem."

Bay ve Bayan Cartwright restorana üç hafta sonra tekrar, bu kez akşam yemeği için gitti. Mario'nun ismini hatırlamakla kalmayıp onları geçen sefer oturdukları masaya alması Dennis'i etkilemişti. Bay Cartwright bu kez Mario'nun Yeri'nin tiyatro öncesi neredeyse tamamen, sonrasıysa yarı yarıya dolduğunu gözlemledi. Son siparişler verildiğinde saat on bir olmuştu.

Bay Cartwright'ın hesabına göre o akşam restoranda yaklaşık üç yüz elli kişi yemek yemişti. Öğle yemeğini yiyenler de sayılırsa restoran günde beş yüzün üzerinde müşteriye hizmet veriyordu. Ayrıca yaklaşık yarısının hesabı nakitle ödediğini görmüştü ama elinde hâlâ bir kanıt yoktu.

Akşam yemeği hesabı 75 sterlindi (restoranların aynı yemekler sipariş edilmiş olmasına rağmen akşamları daha yüksek bir hesap getirmeleri ilginçtir). Bay Cartwright, her müşterinin 25 ila 40 sterlin arası bir hesap ödediğini tahmin etti. Muhtemelen gerçek rakam 40'a daha yakındı. Yani Mario'nun Yeri sıradan bir haftada en az üç bin müşteriye hizmet veriyor, haftada yaklaşık 90.000 sterlini kasasına atıyor, bu durumda ağustos ayları dahil edilmese bile yılda dört milyonun üzerinde bir para kazanıyordu.

Bay Cartwright ertesi sabah işe döndüğünde restoranın kayıtlarını bir kez daha inceledi. Bay Gambotti'nin beyan ettiği yıllık gelir, 2.120.000 sterlindi ve kârı da 172.000 sterlin görünüyordu. Peki kalan iki milyon nereye gidiyordu?

Bay Cartwright bu sorunun cevabını bir türlü bulamıyordu. Ana hesap defterini akşam yanında eve götürdü ve rakamları incelemeye gece yarısına kadar devam etti.

"Evreka!" dedi tam pijamalarını giymeden önce. Giderlerden biri tutmuyordu. Ertesi sabah şefinden bir görüşme talep etti. "Şu haftalık rakamları bizzat kontrol etmeliyim," dedi Dennis, Bay Buchanan'a. Bir yandan da parmağıyla giderler bölümünde yer alan bir satırı gösteriyordu. "Daha da önemlisi," diye ekledi. "Bay Gambotti'nin ne yaptığımı kesinlikle fark etmemesi gerek." Bay Buchanan, Mario'nun Yeri'ne gitmesini gerektirmediği sürece ofis dışında çalışmasına izin verdi.

Bay Cartwright, hafta sonunun büyük bölümünü planının ayrıntıları üzerinde çalışıp mükemmelleştirmekle geçirdi. Ne yaptığına dair Bay Gambotti'ye en ufak bir ipucu bile verse izlerini müdahale etmelerine fırsat bırakmadan örteceğinden emindi.

Bay Cartwright pazartesi sabahı erkenden kalktı ve ofise uğramaya gerek görmeden Fulham'a gitti. Skoda'sını Mario'nun Yeri'nin girişini rahatlıkla görebileceği bir noktaya park etti. Ceketinin iç cebinden bir not defteri çıkardı ve restoranı o sabah ziyaret eden her esnafın ismini liste halinde yazdı.

Gelip restoranın önündeki çifte sarı şeridin üzerine park eden ilk minibüs, tanınmış bir gıda toptancısına aitti. Ondan birkaç dakika sonra büyük bir et firmasının minibüsü yanaştı. Onu çiçekçi takip etti, ardından şarap firması, balık toptancısı ve nihayet Bay Cartwright'ın beklediği araç, çamaşırhanenin minibüsü geldi. Şoför

üç büyük kasayı restorandan içeri taşıdı, minibüse üç başka kasa yükledikten sonra aracına binip uzaklaştı. Şirketin ismi, adresi ve telefonu minibüsün iki yanında belirgin bir şekilde yazıyor olduğu için Bay Cartwright'ın aracı takip etmesine gerek kalmamıştı.

Bay Cartwright ofise döndü ve öğle vaktine yaklaşırken masasının gerisinde yerini aldı. Hemen şefine rapor verdi ve söz konusu şirketin yerinde kontrol edilmesi için iznini istedi. Bay Buchanan ona izin verdi ama tedbirli olması için uyardı. Şirkettekilerin asıl niyetini anlamamaları için rutin bir ziyaretmiş gibi davranmasını öğütledi. "Biraz daha uzun sürebilir," diye ekledi Bay Buchanan. "Ama uzun vadede başarı oranımız daha yüksek olur. Bugün şirkete haber gönderirim, sen de uygun bir gün ve saat için görüşme ayarlarsın."

Dennis, şefinin tavsiyesine uydu. Bunun sonucu olarak Marco Polo Çamaşırhanesi'ne yapacağı ziyaret için üç hafta beklemek durumunda kaldı. İçeri girip selam verdikten sonra müdüre bunun rutin bir kontrol olduğunu ve bir sorunla karşılaşmayı ummadığını söyledi.

Dennis günün sonraki saatlerini her müşterinin kayıtlarını inceleyerek geçirdi. Mario'nun Yeri'nin kayıtlarına geldiğinde durarak ayrıntılı notlar aldı. Öğle vakti geldiğinde ihtiyaç duyduğu bütün kanıtları elde etmişti ama şüphe uyandırmamak için saat beşe kadar Marco Polo'nun ofis bölümünde kaldı. Ayrılırken müdüre bütün kayıtların kusursuz olduğunu ve takip etmeye gerek olmadığını söyledi. En önemli müşterilerinden biri hakkında soruşturma açılacağını söylemeye gerek görmedi.

Bay Cartwright ertesi sabah saat sekizde masasının başındaydı. Patronu gelmeden önce raporunu tamamlamak için erkenden gelmişti.

Bay Buchanan saat dokuza beş kala ofisten içeri girdiğinde Dennis yüzünde muzaffer bir ifadeyle hemen yerinden fırladı. Tam haberi verecekti ki şefi parmağını dudağına götürerek onu susturdu ve odasına girmesini işaret etti. Kapı arkalarından kapanınca Dennis raporunu masanın üzerine bıraktı ve şefinin sorularını cevaplandırdı. Bay Buchanan raporu inceleyip sonuçlarını düşünürken sabırla bekledi. Şefi nihayet başını kaldırıp ona baktı ve Dennis sinyali alarak konuşmaya başladı.

"Bu, Bay Gambotti'nin Marco Polo Çamaşırhanesi'ne son on iki ay boyunca her gün iki yüz masa örtüsü ve beş yüzün üzerinde peçete gönderdiğini gösteriyor. Şuraya bakarsanız," dedi masanın diğer tarafında açık duran hesap defterinde bir yeri işaret ederek. "Gambotti'nin her gün gelen üç yüz müşteriye karşılık olarak sadece yüz yirmi kayıt belirttiğini görebilirsiniz." Dennis, vurucu kısmı dile getirmeden önce bir an duraksadı. "Kırk beş bin müşteri daha yoksa neden her yıl çamaşırhaneye yıkanması için fazladan üç bin masa örtüsü ve kırk beş bin peçete gönderiyor?" diye sordu. Tekrar duraksadı. "Çünkü kara para aklıyor," dedi vardığı sonuçtan gururlu bir ifadeyle.

"Aferin, Dennis," dedi bölüm şefi. "Kapsamlı bir rapor hazırla da dolandırıcılık bölümüne gönderelim."

Mario ne kadar uğraşsa da 3000 masa örtüsü ve 45.000 peçeteyi şüpheci avukatı Bay Gerald Henderson'a açıklayamadı. Avukat, müvekkiline tek bir öneride bulundu: "Suçlu olduğunuzu kabul edin, ben de bir anlaşma yapmaya çalışayım."

Vergi Dairesi Mario'nun restoranından iki milyon sterlin almayı başardı ve yargıç, Mario Gambotti'yi altı ay hapis cezasına çarptırdı. Sonuç olarak içeride sadece dört hafta yattı, iyi halden ve ilk suçu olmasından dolayı cezası indirilmişti.

Kurnaz bir avukat olan Bay Henderson, davanın tarihini temmuzun son haftasına denk getirmeyi bile başarmıştı. Yargıca, Bay Gambotti'nin sadece o tarihlerde huzura çıkabileceğini söylemişti. 30 Temmuz tarihi üzerinde fikir birliğine varıldı.

Mario, Güney Londra'daki yüksek güvenlikli Belmarsh cezaevinde geçirdiği bir haftadan sonra Lincolnshire'daki North Sea Camp açık cezaevine nakledildi ve mahkûmiyet süresini orada tamamladı. Mario'nun avukatı eski müşterileriyle karşılaşma ihtimalinin en düşük olduğu, bataklığın derinliklerindeki Lincolnshire'ı seçmişti.

Bu arada Gambotti ailesinin geri kalanı ağustos ayı için Floransa'ya gitmiş, aile büyüklerine Mario'nun o yaz neden gitmemiş olduğunu pek açıklayamamıştı.

Mario, North Sea Camp'ten 1 Eylül Pazartesi sabahı salıverildi.

Ön kapıdan çıktığında oğlu Tony'nin Ferrari'nin direksiyonunda, onu beklemekte olduğunu gördü. Üç saat sonra Mario restoranının kapısında, ilk müşterisini selamlıyordu. Birkaç müşterisi tatildeyken kilo verdiğine dair yorumlar yaptı, diğerleri bronzlaşmış ve iyi göründüğünü söyledi.

Mario'nun salıverilmesinden altı ay sonra yeni atanan müdür yardımcısı Marco Polo Çamaşırhanesi'ni tekrar teftiş etmeye karar verdi. Dennis bu sefer haber vermeksizin gitti. Defterleri tecrübeli gözlerle inceledi ve Mario'nun Yeri'nin popüleritesini korumasına karşın artık günde sadece 120 masa örtüsü ve 300 peçete göndermekte olduğunu gördü. Bu kez nasıl başarıyordu?

Dennis ertesi sabah Skoda'sını yine restoranı görebilecek şekilde Fulham Yolu'na park ederek izlemeye koyuldu. Bay Gambotti'nin birden fazla çamaşırhaneyle çalışmakta olduğundan emindi

ama gelen tek minibüsün Marco Polo'ya ait olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı.

Akşam saat sekizde morali bozuk bir halde Romford'a geri döndü. Gece yarısına kadar kalıp izlemeye devam etmiş olsaydı birkaç garsonun içlerinden duvar tenisi raketlerinin saplarının taştığı şişkin spor çantalar taşıyarak restorandan ayrıldığına tanık olabilirdi. Duvar tenisi oynayan İtalyan garson gördünüz mü?

Mario'nun yanında çalışanlar eve biraz çamaşır işi götürerek karılarına kazanç kapısı açabildiği için son derece memnundu. Özellikle de Bay Gambotti her birine gıcır gıcır birer çamaşır makinesi almışken.

Hapisten çıktıktan sonraki ilk cuma günü Mario'nun Yeri'nde bir masa ayırttım. Mario, beni kapıda karşıladı ve hiç gitmemişim gibi her zamanki yerim olan köşedeki pencerenin önündeki masama götürdü.

Mario, bana bir mönü vermeye tenezzül etmedi zira karısı elinde koca bir tabak spagettiyle mutfaktan çıkarak tabağı önüme koydu. Oğlu Tony, elinde dumanı tüten Bolonez sosuyla dolu bir kâseyle onu takip etti; kızı Maria ise, elinde bir parmesan kalıbı ve rendeyle peşlerinden geldi.

"Bir şişe Chianti *classico?*" diye sordu Mario şişenin mantarını çıkarırken. "Bizim ikramımız," diye ısrar etti.

"Teşekkürler, Mario," diye fısıldadım. "Bu arada, North Sea Camp'in müdürü, sana selam söyledi."

"Zavallı Michael," diyerek iç geçirdi Mario. "Ne acınası bir yaşam. Ömrünün sonuna kadar her gün sosisli börek ve ardından irmik helvası yediğini düşünebiliyor musun?" Kadehime şarap doldururken gülümsedi. "Yine de kendini evinde gibi hissetmişsindir, maestro."

Musluktan Su İçmeyin

Poisoned in St Petersburg

"Birini öldürmek istiyorsan," dedi Karl. "İngiltere'de yapma."

"Neden?" diye sordum masumca.

"Yanına kalması ihtimali çok düşük," diye uyardı beni koğuş arkadaşım egzersiz alanında yürürken.

"Unutmamaya çalışırım," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Senin memleketten biri de paçayı sıyırmayı başarmıştı," dedi Karl. "Ama yüksek bir bedel ödemesi gerekmişti."

Havalandırma'daydık, hücreden çıkarıldığınız, dört gözle beklediğiniz o 45 dakika. Vaktinizi basketbol sahası büyüklüğündeki zemin katta sohbet ederek, televizyon izleyerek veya masa tenisi oynayarak geçirebilir ya da temiz hava almak için dışarı çıkarak yaklaşık futbol sahası büyüklüğündeki açık alanda yürüyüş yapabilirdiniz. Üstü dikenli tellerle kaplı altı metre yüksekliğinde beton duvarlarla çevrili bile olsa ve tek görülebilen alan gökyüzü de olsa benim için günün en güzel zamanıydı.

Güneydoğu Londra'da A kategorisinde yüksek güvenlik seviyeli bir cezaevi olan Belmarsh'ta kalırken günün yirmi üç saati hücremde kapalı kalırdım (bir düşünün). Dışarı sadece kafeteryaya, dönüp hücrede yiyeceğim öğle yemeğini almak için (beş dakika) çıkıyordum. Beş saat sonra bu kez akşam yemeğini almaya gidiyordum (beş dakika daha). Bu gidişte ertesi sabah tekrar çıkmamıza gerek kalmaması için kahvaltımızı plastik bir torba içinde akşam yeme-

ğiyle birlikte veriyorlardı. Bir başka lütuf ise Havalandırma'ydı ve o da personel sayısında sıkıntı olduğu takdirde (haftada iki kez) iptal ediliyordu.

45 dakikalık kaçışı hep hızlı adımlarla yürüyerek değerlendiriyordum. Bunun iki sebebi vardı: birincisi, egzersize ihtiyaç duyuşumdu zira dışarıdayken haftanın beş günü spor salonuna gidiyordum; ikincisiyse bu şekilde diğer mahkûmların bana takılmaya pek çaba göstermemesiydi. Tek istisna Karl'dı.

Karl, Rustu ve güzel bir şehir olan St. Petersburg'dan gelmişti. Ülkesindeki mafya çetelerinden birine sorun çıkarmış olan bir hemşerisini öldürmekten 22 yıl hapis cezasına çarptırılmış bir tetikçiydi. Kurbanlarını küçük parçalara ayırdıktan sonra çöp yakma fırınında yakıyordu. Fiyatı ise -birinden kurtulmayı düşünüyorsanız- beş bin sterlindi.

Karl bir doksan boyu ve güreşçilerinkine benzer vücuduyla insan irisi bir adamdı. Bütün vücudu dövmelerle kaplıydı ve hiç susmuyordu. Sözünü kesmeyi pek akıllıca bulmuyordum. Pek çok mahkûm gibi Karl da kendi suçundan bahsetmezdi ve altın kural, kendisi konuyu açmadığı sürece hiçbir mahkûma içeride bulunuş sebebini sormamaktı. Bununla birlikte Karl, bana St. Petersburg'da karşılaştığı bir İngiliz ile ilgili bir hikâye anlattı. Söylediğine göre bu olaya bir devlet bakanının şoförlüğünü yaptığı sırada tanık olmuştu.

Karl ile farklı binalarda kalıyor olmamıza rağmen Havalandırma'da hep bir araya geliyorduk. Richard Barnsley'nin hikâyesinin tamamını dinleyebilmem, beş altı mola aldı.

MUSLUKTAN SU İÇMEYİN. Richard Barnsley, banyodaki lavabonun üzerine yerleştirilmiş olan plastik karta baktı. Beş yıldızlı bir otelde görmeyi bekleyeceğiniz türde bir uyarı değildi. Otel, St.

Petersburg'da değilse elbette. Kartın iki yanında iki dolu Evian şişesi vardı. Dick yatak odasına geçtiğinde yatağın başucundaki komodinlerin üzerinde de birer şişe su olduğunu gördü. Pencerenin önündeki masanın üstünde de iki tane vardı. Müdüriyet işi şansa bırakmıyordu.

Dick, Ruslarla bir anlaşmayı sonuçlandırmak üzere St. Petersburg'a uçmuştu. Şirketi, Urallar'dan Kızıldeniz'e uzanacak bir boru hattını inşa etmek üzere rakipleri arasından sıyrılıp projeyi kapmıştı. Aslında rakipleri Dick'in şirketinden çok daha güçlüydü ve başlangıçta onlar karşısında pek şansı yok gibi görünüyordu. Ama Dick, Enerji Bakanı ve Başkan'ın yakın dostu olan Anatol Chenkov'a hayatı boyunca her yıl iki milyon dolar ödemeyi taahhüt edince -Ruslar sadece dolar ve ölümle ticaret yapıyordu- ve özellikle de para gizli bir hesaba yatırılacak olunca durum lehine dönüvermişti.

Dick, kendi şirketi olan Barnsley İnşaat'ı kurmadan önce Bechtel için Nijerya'da, McAlpine için Brezilya'da, Hanover için Suudi Arabistan'da çalışarak işin ve rüşvetin inceliklerini öğrenmişti. Çoğu uluslararası şirket, rüşvete bir tür vergi gözüyle bakarak belli bir miktar tahsis ederdi. İşin sırrı, bakana en fazla, yardımcılarına en az ne kadar verileceğini bilmekti.

Putin'in kabinesinden olan Anatol Chenkov sıkı bir pazarlıkçıydı, ne de olsa önceki hükümette KGB'de üst düzey yönetici olarak görev yapmıştı. Bununla birlikte İsviçre'de bir banka hesabı açmak konusunda bakan pek acemi çıkmıştı. Dick bunu kendi yararına kullanmayı bilmişti. Chenkov Politbüro'da görev yapmadan önce Rusya sınırlarından dışarı bir kez bile çıkmamıştı. Dick, ticari birtakım resmi görüşmeler için Londra'da olduğu bir hafta sonu onunla Cenevre'ye uçmuştu. Birlikte Picket & Co'da isimsiz bir hesap açmışlar ve Dick 100.000 dolar ön ödeme yatırmıştı. Bu miktar, Chen-

kov'un ömrü boyunca kazandığından fazlaydı. Bu para, kontrat imzalanana kadar geçecek olan dokuz ayda göbek bağını sağlamlaştırma amacına yönelik bir iştah açıcıydı. Dick bu kontrat sayesinde köşeyi dönecekti.

Dick, bakanla o sabah yaptığı son toplantıdan sonra otel odasına döndü. O hafta boyunca hem kameralar önünde hem kapalı kapılar ardında her gün görüşmüşlerdi. Chenkov'un Londra ziyareti de benzer bir şekilde geçmişti. İki adam da birbirine güvenmiyordu, ama Dick, rüşvet almayı kabul eden hiç kimsenin yanında kendini yeterince güvende hissedemezdi zaten. Bununla birlikte bu kez kendini fazla tedirgin hissetmiyordu, ne de olsa Chenkov'la ortak bir amaçları vardı.

Dick ayrıca ilişkilerini sağlamlaştırmak için Chenkov'un çabucak alıştığı birkaç fazladan numaraya başvurmuştu. Londra'ya her gelişinde bir Rolls-Royce Chenkov'u Heathrow'dan alıyor ve Savoy Oteli'ne götürüyordu. Hemen nehir manzaralı süitine geçiyor ve her akşam güzel kadınlar tarafından ziyaret ediliyordu. Bu ziyaretler sabah getirilen gazetesi gibi hiç aksamıyordu. Chenkov'un tercihi iki taneydi; bir ciddi haber gazetesi bir de resimli magazin.

Dick yarım saat sonra St. Petersburg'daki otelden ayrıldığında dışarıda onu havaalanına götürmek üzere bekleyen bir BMW olduğunu gördü. Arka koltuğa otururken Chenkov'un içeride onu beklemekte olduğunu görerek şaşırdı. Daha bir saat önce görüşmüşlerdi.

"Bir sorun mu var, Anatol?" diye sordu endişeyle.

"Tam tersi," dedi Chenkov. "Az önce Kremlin'den telefonda, hatta ofisimde bile konuşamayacağımız bir duyum aldım. Başkan

16 Mayıs'ta St. Petersburg'a gelecek. İmza töreninde bizzat bulunmak istiyormuş."

"Ama bu durumda bize kontratı hazırlamak için üç haftadan az bir süre kalıyor," dedi Dick.

"Bana bu sabah sadece son rötuşların kaldığını söylemiştin," diye hatırlattı Chenkov. Duraksayan bakan, sözlerine devam etmeden önce günün ilk purosunu yaktı. "Yani seni üç hafta sonra tekrar burada görmeyi umuyorum, dostum." Chenkov alelade bir konudan bahseder gibiydi ama aslında iki adamın işleri bu noktaya getirebilmesi üç senelerini almıştı. Üç hafta sonra ise çabalarının somut sonucunu nihayet göreceklerdi.

Uçağı Heathrow'a iner inmez yapılacakları planlamaya başlayan Dick karşılık vermedi.

"Anlaşma imzalandıktan sonra ilk olarak ne yapacaksın?" diye sordu Chenkov düşüncelerini bölerek.

"Bu şehrin sağlık koruma hizmetleri anlaşması için bir teklif sunacağım zira bu anlaşmayı kapanın çok daha fazla kazanacağı muhakkak."

Bakan sertçe etrafına bakındı. "Bu konuyu başkalarının yanında sakın açma," dedi ciddi bir ifadeyle. "Çok hassas bir mesele."

Dick sessiz kaldı.

"Ve benden sana bir tavsiye, musluk suyunu kesinlikle içme. Geçen yıl sayısız kurban..." Bakan, Batı ülkelerinin gazetelerinin ön sayfalarını kaplayan haberlere inanılırlık katmak istemeyerek sustu.

"Sayısız, kaç oluyor?" diye sordu Dick.

"Hiç," dedi Chenkov. "En azından Turizm Bakanlığı'nca açıklanan resmi rakam bu," diye ekledi araba Pulkovo II Havaalanı'nın girişinde yavaşlayıp dururken. Öne eğildi. "Karl, ben burada beklerken Bay Barnsley'nin çantalarını içeri götür."

Dick uzanıp o sabah ikinci kez bakanın elini sıktı. "Her şey için teşekkürler, Anatol," dedi. "Üç hafta sonra görüşürüz."

"Uzun bir ömür ve mutluluk dileklerimle, dostum," dedi Chenkov, Dick arabadan inerken.

Dick, Londra uçağının kalkmasına bir saat kala işlemlerini yaptırmaya gitti.

"Londra, Heathrow'a gidecek 902 sefer sayılı uçuş için son çağrı," anonsu duyuldu.

"Şimdi Londra'ya bir başka uçak mı var?" diye sordu Dick.

"Evet," dedi check-in masasının gerisinde durmakta olan adam. "902 sefer sayılı uçuşta rötar oldu ama şimdi kapıları kapatmak üzereler."

"Bana uçakta yer ayarlayabilir misiniz?" diye sordu Dick, masanın üzerinden bin rublelik bir banknot uzatarak.

Dick'in uçağı üç buçuk saat sonra Heathrow'a indi. Bagajını aldıktan sonra hemen gelen yolcu salonuna girdi.

Şoförü Stan, çoğu elinde isim tabelası taşımakta olan bir grup şoförün yanında beklemekteydi. Patronunu görür görmez yanına gidip bavuluyla çantasını elinden aldı.

"Eve mi, ofise mi?" diye sordu Stan arabaya doğru yürürlerken.

Dick saatine bir göz attı: dördü biraz geçiyordu. "Eve," dedi. "Gidene kadar arka koltukta çalışacağım."

Jaguar'ı otoparktan çıkıp Virginia Water'a yönelir yönelmez Dick telefonunu çıkarıp ofisi aradı.

"Richard Barnsley'nin ofisi," dedi bir ses.

"Selam, Jill, benim. Bir önceki uçakta yer buldum, eve gidiyorum. Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır, her şey yolunda," dedi Jill. "Hepimiz St. Petersburg'da işlerin nasıl gittiğini merak ediyoruz."

"Daha iyi olamazdı, bakan 16 Mayıs'ta kontratı imzalamak için beni yine St. Petersburg'a bekliyor."

"Ama üç haftadan az bir süre var."

"Bu yüzden hepimiz elimizi çabuk tutacağız. Önümüzdeki hafta başına bir yönetim kurulu toplantısı ayarla, sonra yarın sabah ilk iş Sam Cohen'i görebilmem için randevu al. Bu aşamada en ufak bir hatayı bile göze alamam."

"Seninle St. Petersburg'a gelebilir miyim?"

"Bu kez olmaz, Jill. Ama kontrat imzalandıktan sonra on günü boş bırak. Seni St. Petersburg'dan daha sıcak bir yere götüreceğim."

Dick, St. Petersburg'a dönmeden önce üzerinden geçilmesi gereken konuları inceleyerek arka koltukta sessizce oturdu. Stan arabayı demir kapılardan geçirip malikânenin önünde durdurduğunda Dick artık neler yapılması gerektiğini biliyordu. Arabadan inip eve girdi. Bavulları indirme işini Stan'e, açıp içindekileri yerleştirme işini de kâhyaya bırakmıştı. Karısının merdivenin üst basamağında durup onu karşılamamasına önce şaşırdı ama sonra bir erken uçakla geldiğini hatırladı. Maureen birkaç saatten önce dönmesini ummuyordu muhtemelen.

Dick hızla üst kata çıkarak yatak odasına girdi ve üzerindekileri çıkararak yere attı. Banyoya girerek sıcak su musluğunu açtı ve tazyikli suyun St. Petersburg'un pisliğini üzerinden akıtmasını bekledi.

Üzerine günlük bir kıyafet geçirdikten sonra aynadaki aksini inceledi. Elli üç yaşındaydı ve saçları artık kırlaşmaya yüz tutmuştu. Göbeğini içine çekmesine rağmen biraz fazla kilosu olduğunu biliyordu. Kontrat imzalandıktan sonra kemerini en az iki delik daraltacağına dair kendine söz verdi.

Yatak odasından çıkıp mutfağa gitti. Aşçıya bir salata hazırlamasını söyledikten sonra oturma odasına geçerek *The Times*'ı aldı ve başlıklara göz gezdirdi. Muhafazakâr Parti ve Liberal Demokratlar için yeni bir lider vardı ve şimdi de Gordon Brown İşçi Partisi'nin genel başkanı seçilmişti. Büyük partilerin hiçbiri gelecek seçime aynı liderle girmeyecekti.

Telefon çalınca başını gazeteden kaldırdı. Karısının çalışma masasının üzerindeki telefonu açtı ve Jill'in sesini duydu.

"Yönetim kurulu toplantısı perşembe günü saat onda, ayrıca yarın sabah sekizde Sam Cohen'le onun ofisinde randevun var." Dick, ceketinin iç cebinden bir kalem çıkardı. "Bütün yönetim kurulu üyelerine e-posta atarak toplantının önemini vurguladım."

"Sam ile randevum kaçta demiştin?"

"Saat sekizde, onun ofisinde. Saat onda mahkemede olması gerekiyormuş."

"Tamam." Dick, karısının masasının çekmecesini açtı ve eline geçen ilk kâğıdın üstüne *Sam, ofis, 8, Perş yön kur, 10,* yazdı. "Eline sağlık, Jill," diye ekledi. "Grand Palace Oteli'nde yerimi ayırtıp bakana varış zamanımı bildiren bir e-posta göndersen iyi olur."

"Hallettim bile," dedi Jill. "Ayrıca cuma günü öğleden sonra St. Petersburg'a giden uçakta yerini ayırttım."

"Çok iyi. Yarın saat on gibi görüşürüz." Dick telefonu kapatıp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çalışma odasına gitti. Her şey planlandığı gibi gidiyordu.

Masasının başına varınca randevu ve toplantı ayrıntılarını ajandasına not etti. Üzerine yazdığı kâğıdı çöpe atacaktı ki önemli bir şey olup olmadığını kontrol etmeyi akıl etti. Katlanmış olan kâğıdı açıp okumaya başladı. Gülümseyişi soldu ve kaşları çatıldı. Sonra özel ve kişisel olarak işaretlenmiş mektubu ikinci kez okumaya başladı.

Sayın Bayan Barnsley,

Bu mektup, geçen salı bana açtığınız konunun ayrıntılarını tartışmaya devam etmek üzere 30 Nisan Cuma günü ofisimde yapacağımız görüşmeyi teyit etmek için yazılmıştır. Kararımızın ciddiyetini göz önüne alarak firmamızın büyük ortağını da toplantımıza davet ettim.

30'undaki görüşmemizi sabırsızlıkla bekliyoruz.

Saygılarımla,

Andrew Symonds

Dick derhal masasının üzerindeki telefonu aldı ve hâlâ ofisinde olduğunu ümit ederek Sam Cohen'in numarasını tuşladı. Sam özel hattını açınca Dick'in ilk lafı, "Andrew Symonds adında bir avukat tanıyor musun?" oldu.

"Sadece adını duydum," dedi Sam. "Uzmanlık alanım boşanma davaları olmadığı için tanışmamamız normal."

"Boşanma mı?" dedi Dick bir arabanın eve yaklaştığını duyarak. Pencereden bakınca bir Volkswagen'in ön kapıya yaklaşıp durduğunu gördü. Karısı kapıyı açıp indi. "Seninle sabah sekizde görüşürüz, Sam ve gündemdeki tek konu Ruslarla yapacağımız anlaşma olmayacak."

Ertesi sabah Dick'in şoförü, onu sekize birkaç dakika kala Sam Cohen'in Lincoln's Inn Field'daki ofisinin önüne bıraktı. Firmanın büyük ortağı, Dick'in içeri girmesiyle yerinden kalkıp ona elini uzattı. Sonra ofisteki rahat koltuklardan birini işaret etti.

Dick evrak çantasını daha oturmadan açmıştı. Mektubu çıkarıp Sam'e uzattı. Avukat mektubu dikkatle okuduktan sonra yavaşça masasının üzerine bıraktı.

"Gece konu üzerinde düşündüm," dedi Sam. "Ve ayrıca boşanma davalarıyla ilgilenen ortağımız Anna Rentoul'a danıştım. Symonds'un sadece boşanma davalarına baktığını doğruladı. Korkarım sana son derece kişisel soruların olacak."

Dick başını yorum yapmadan salladı.

"Maureen ile hiç boşanma konusunu tartıştınız mı?"

"Hayır," dedi Dick kararlı bir ifadeyle. "Ara sıra kavgalarımız oldu ama yirmi yıldan fazla bir süredir evli olan hangi çiftin olmamıştır?"

"Hepsi bu mu?"

"Bir keresinde beni terk etmekle tehdit etmişti ama artık geçmişte kaldığını düşünüyordum." Dick duraksadı. "Bir avukata danışmadan önce konuyu bana açmamış olmasına şaşırdım."

"Bu çok rastlanan bir durum," dedi Sam. "Boşanma talebiyle karşılaşan kocaların yarısından fazlası bunu hiç beklemediğini söylüyor."

"Beni de kesinlikle o kategoriye dahil edebilirsin," diye itiraf etti Dick. "Peki şimdi ne yapacağım?"

"Mahkeme celbi gelmeden yapabileceğin fazla bir şey yok. Konuyu kendi başına açmanın da bir faydası olacağını sanmıyorum. Hiçbir şey elde edemeyebilirsin. Ama bu, hazırlık yapmayacağımız anlamına gelmez. Boşanma için elinde kullanabileceği bir koz var mı?"

"Aklıma gelen bir şey yok."

"Bir ilişki yaşıyor musun?"

"Hayır. Evet, sekreterimle küçük bir kaçamak yaşadığım söylenebilir ama bir yere gittiği yok. O ciddi olduğumu sanıyor ama

boru hattı kontratı imzalanır imzalanmaz yerine başkasını almayı düşünüyorum."

"Yani anlaşma yapılıyor?" dedi Sam.

"Evet. Aslında seni acilen görmek istememin sebebi buydu," dedi Dick. "16 Mayıs'ta tekrar St. Petersburg'da olacağım. Her iki taraf hazır bulunacak ve anlaşma imzalanacak." Duraksadı. "Başkan Putin de orada olacak."

"Tebrikler," dedi Sam. "Kazancın ne kadar olacak?"

"Neden soruyorsun?"

"Belki de anlaşmanın imzalanmasını tek isteyen sen değilsindir."

"Altmış milyon civarı," dedi Dick. Duraksadı. "Şirket için."

"Peki hisselerin yüzde elli biri hâlâ senin mi?"

"Evet ama saklaya..."

"Bunu düşünme bile," dedi Sam. "Davaya Symonds bakıyorsa hiçbir şey saklayamazsın. Et kokusu alan bir köpek gibi her kuruşu bulacaktır. Mahkemeyi aldatmaya çalıştığın ortaya çıkarsa yargıcın da karına sempati duyacağı muhakkak." Avukat duraksayarak gözlerini müvekkiline dikti. "Aklından bile geçirme."

"Peki ne yapayım?"

"Şüphe uyandırabilecek her hareketten kaçın. Karının niyetinden hiç haberin yokmuş gibi davran, işlerinle ilgilen. Bu arada iyi bir boşanma avukatına danışırım, böylece Bay Symonds'un karşısına beklediğinden daha hazırlıklı bir şekilde çıkabiliriz. Bir şey daha var," dedi Sam, müvekkiline tekrar dikkatle bakarak. "Bu sorun çözülene dek evlilik dışı ilişkiler kesinlikle yasak. Bu bir emirdir."

Dick sonraki birkaç gün boyunca karısını dikkatle takip etti ama niyetine dair hiçbir işaret göremedi. Söylenebilecek tek şey, karısının St. Petersburg seyahatinin nasıl gittiğine dair sıra dışı ilgisiy-

di. Perşembe akşamı yemek yedikleri sırada da yönetim kurulunun karar verip vermediğini sordu.

"Evet, verdiler," diye karşılık verdi Dick. "Sam onlara tüm maddeleri açıklayıp her ayrıntının üzerinde durarak bütün sorularını cevapladıktan sonra hiç duraksamadılar bile." Dick fincanına ikinci kez kahve doldurdu. Karısının bir sonraki sorusu onu şaşırttı.

"St. Petersburg'a seninle gelsem nasıl olur? Cuma günü uçabiliriz," dedi. "Hafta sonunu orada geçirip Hermitage Müzesi ve Yazlık Saray'ı ziyaret edebiliriz. Belki Katerina'nın amber koleksiyonunu görmeye vaktimiz bile kalır. Onları görmeyi hep istemişimdir."

Bunun sıra dışı bir istek olduğunu bilen Dick hemen cevap vermedi. Maureen yıllardır ona bir iş gezisinde eşlik etmemişti. Dick'in ilk düşüncesi, Maureen'in niyetinin ne olduğuydu. "Bakarız," diye cevap verdi sonunda. Kahvesi soğumuştu.

Dick ofisine girer girmez Sam Cohen'i aradı ve karısıyla aralarında geçen konuşmayı anlattı.

"Symonds sözleşmenin imzalanmasına tanıklık etmesini önermiş olmalı," dedi avukatı, onu dinledikten sonra.

"Ama neden?"

"Böylece Maureen iş yaşamın boyunca her aşamada yanında olup kariyerindeki kritik anlarda seni destekleyerek başarında büyük bir rol oynadığını iddia edebilir..."

"Daha neler," dedi Dick. "Onun ilgisini çeken paramı nasıl kazandığım değil, nasıl harcayacağı olmuştur hep."

"...dolayısıyla varlıklarının yüzde ellisini alma talebinde bulunabilir."

"Ama bu otuz milyon sterlin civarında bir rakam," diye itiraz etti Dick.

"Anlaşılan Symonds ödevini iyi yapmış."

"O halde ona seyahate benimle gelemeyeceğini söylerim olur biter. Uygun olmayacağını söylerim."

"O zaman da Bay Symonds taktik değiştirir. Seni başarıya ulaşır ulaşmaz karısını hayatından çıkaran bir kalpsiz olarak resmeder. Karısını evde bırakıp sürekli iş seyahatlerine çıkan ve bu seyahatlerde ona eşlik eden sekreteriyle..."

"Tamam tamam, demek istediğini anladım. Yani St. Petersburg'a gelmesine izin vermek iki seçenekten daha az zararlı olanı."

"Ama öte yandan..." diye söze başladı Sam.

"Kahrolası avukatlar," dedi Dick sözünü bitirmesine fırsat vermeden.

"Ama başınız derde girer girmez hep bize koşarsınız," dedi Sam neşeyle. "Karının bir sonraki hamlesinin ne olacağı açık."

"Neymiş?"

"St. Petersburg'a gittiğinizde seks yapmak isteyecek."

"Yirmi yıldır cinsel ilişkiye girmedik."

"Ama o istemediği için değil."

"Of, Tanrım," dedi Dick. "Kazanmam mümkün değil."

"Leydi Longford'un tavsiyesine uymadığın sürece kazanabilme ihtimalin var. Lord Longford'dan boşanmayı hiç düşünüp düşünmediği sorulduğunda şöyle demiş: 'Boşanmayı asla, cinayeti sık sık.'"

Bay ve Bayan Barnsley iki hafta sonra St. Petersburg'da Grand Palace Oteli'ndeydiler. Bir görevli bavullarını tekerlekli bir arabanın üzerine yükleyerek onları dokuzuncu kattaki Tolstoy Süiti'ne götürdü.

"Mesanem patlamadan boşaltayım," dedi Dick odaya karısından önce girerek. Maureen, kocası banyodayken pencereden dışarı, St. Nicholas Katedrali'nin altın rengi kubbelerine beğeniyle baktı.

Dick banyoya girer girmez lavabonun üzerindeki MUSLUKTAN SU İÇMEYİN kartını aldı ve pantolonunun arka cebine tıkıştırdı. Sonra iki Evian şişesinin kapağını açtı ve içindekileri lavaboya boşalttı. Ardından iki şişeyi de musluk suyuyla doldurarak kapaklarını kapadı ve yerlerine geri koydu. İşi bitince kapının kilidini açtı ve banyodan çıktı.

Bavulunu boşaltmaya girişti ama Maureen banyoya girer girmez yaptığı işi bıraktı. İlk olarak arka cebindeki MUSLUKTAN SU İÇMEYİN kartını bavulun yan cebine koydu. Odayı kontrol etmeden önce cebin fermuvarını kapadı. Yatağın başucunda, her iki tarafta birer küçük, pencerenin yanındaki masanın üzerindeyse iki büyük Evian şişesi vardı. Karısının yattığı taraftaki şişeyi kaparak arkadaki küçük mutfak bölmesine yöneldi. İçindeki suyu lavaboya döktükten sonra şişeyi musluk suyuyla doldurdu. Şişeyi Maureen'in tarafındaki komodinin üzerine geri koydu. Sonra masanın üstündeki iki büyük şişeyi aldı ve aynı işlemi tekrarladı.

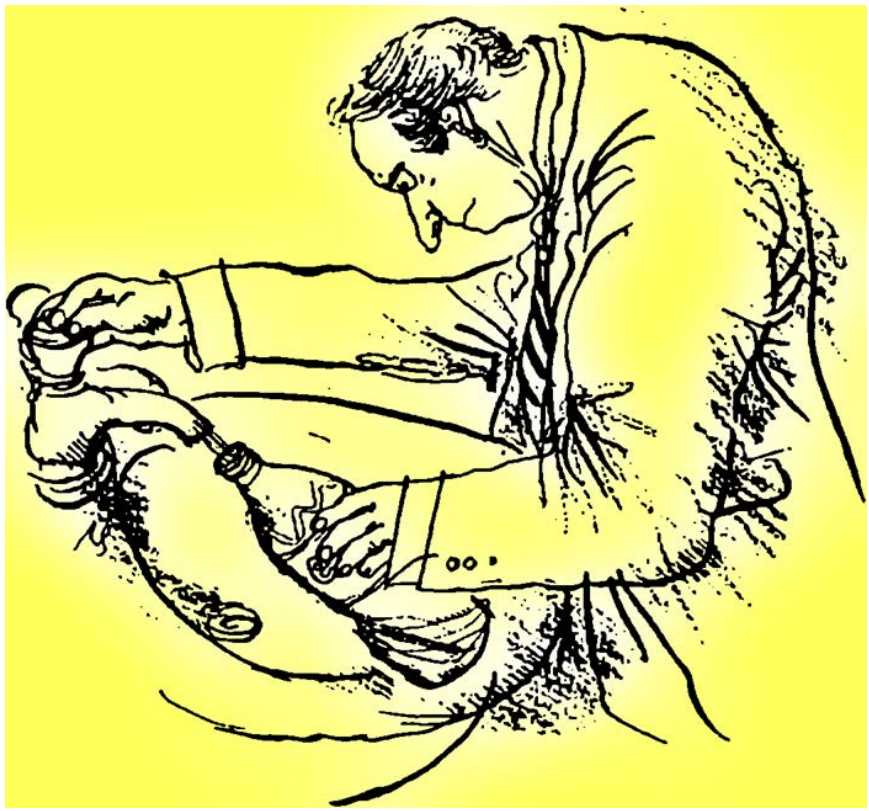
Karısı banyodan çıktığı sırada Dick bavul boşaltma işini neredeyse bitirmişti. Maureen kendi bavulunu açarken Dick yatağın kendi tarafındaki telefonun başına giderek ezbere bildiği numarayı tuşladı. Karşı tarafın cevap vermesini beklerken telefonun yanındaki Evian şişesini açarak bir yudum içti.

"Merhaba, Anatol, ben Dick Barnsley. Az önce Grand Palace Oteli'ne geldiğimizi haber vermek istedim."

"St. Petersburg'a tekrar hoş geldin," dedi diğer uçtaki dostane ses. "Karın da bu kez seninle geldi mi?"

"Evet ve seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

"Ben de öyle," dedi bakan. "Hafta sonu boyunca dinlenip keyfinize bakın. Pazartesi sabahı için hazırlıklar tamamlanmak üzere. Başkan da yarın gece gelecek. Pazartesi sabahı yapılacak imza törenine mutlaka bulunmak istiyor."

"Saat onda, Kışlık Saray'da, değil mi?"

"Saat onda," diye tekrarladı Chenkov. "Sizi saat dokuzda otelinizden alırım. Yol arabayla sadece yarım saat sürüyor ama bu kadar önemli bir olaya geç kalma riskini mümkün olduğunca azaltmalıyız."

"Lobide bekliyor olacağım. Pazartesi sabahı görüşürüz," dedi Dick. Telefonu kapatıp karısına döndü. "Haydi akşam yemeğine inelim, hayatım. Yarın uzun bir gün olacak." Saatini ayarladı ve ekledi. "Onun için erken yatsak daha iyi."

Yatağın üzerine uzun, ipek bir gecelik bırakan Maureen, ona hak verircesine gülümsedi. Sonra geceliğin poşetini dolaba koymak üzere döndü. Bu anı fırsat bilen Dick, onun tarafındaki Evian şişesini ceketinin iç cebine koydu. Sonra yemek salonuna gittiler.

Başgarson onları köşede sessiz bir masaya götürdü ve oturmalarının ardından hemen menülerini uzattı. Maureen büyük, deri menünün gerisinde kaybolarak sunulan seçenekleri incelemeye koyuldu. Dick o arada cebindeki şişeyi çıkarıp açarak karısının bardağını doldurdu.

İkisi de ne yiyeceğine karar verince Maureen önlerindeki iki gün için yaptığı planlardan bahsetmeye koyuldu. "Bence sabah ilk iş olarak Hermitage'a gitmeliyiz," dedi. "Öğle yemeğini yedikten sonra günün kalanını Yazlık Saray'da geçiririz."

"Ya amber koleksiyonu?" diye sordu Dick, karısının bardağına su ekleyerek. "Mutlaka görmek istediğini sanıyordum."

"Amber koleksiyonunu ve Rus Müzesi'ni pazar gününe ayırdım."

"Görünüşe bakılırsa her şeyi düşünmüşsün," dedi Dick garson karısının önüne bir kâse pancar çorbası koyarken.

Maureen yemeğin geri kalan kısmında Dick'e Hermitage Müzesi'ni ziyaret ettiklerinde ne gibi hazineler göreceklerini anlattı. Dick hesabı ödediği sırada Maureen şişedeki suyun tamamını içmişti.

Dick boş şişeyi tekrar cebine koydu. Odalarına döndüklerinde şişeyi yine musluk suyuyla doldurdu ve banyoda bıraktı.

Dick üzerini değişip yatağa girdiği sırada Maureen rehber kitabı inceliyordu.

"Çok yorgunum," dedi Dick. "Saat farkından olsa gerek." İngiltere'de saatin henüz sekiz olduğunu akıl etmemesini umarak karısına sırtını döndü ve gözlerini kapadı.

Dick ertesi sabah susuzluktan kurumuş gibi hissederek uyandı. Yatağının başucundaki boş Evian şişesine baktı ve tam vaktinde hatırladı. Yataktan çıkıp buzdolabına yöneldi ve bir şişe portakal suyu çıkararak içti.

"Bu sabah spor salonuna gidecek misin?" diye sordu yarı uyanık olan Maureen'e.

"Vaktim var mı?"

"Elbette, Hermitage saat onda açılıyor ve bu otelde kalmamın en büyük sebeplerinden biri de spor salonunun olması."

"Sen ne yapacaksın?"

"Pazartesi günü her şeyin yolunda gideceğinden emin olmak için yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var."

Maureen yataktan kalkıp banyoya girince Dick, karısının bardağını tekrar doldurup boş Evian şişesinin yerine yenisini koydu.

Maureen birkaç dakika sonra banyodan çıktı ve saatini kontrol ederek spor kıyafetini giydi. "Kırk dakika sonra dönerim," dedi ayakkabısının bağcıklarını bağlarken.

"Yanına su almayı unutma," dedi Dick, ona pencerenin yanındaki masada duran şişelerden birini uzatarak. "Salonda olmayabilir."

"Sağ ol," dedi Maureen.

Dick, karısının yüzündeki ifadeyi görünce düşünceli davranmakta aşırıya kaçıp kaçmadığını düşündü.

Maureen spor salonundayken o da bir duş aldı. Yatak odasına geri dönüp güneşin parladığını görerek memnun oldu. Rahat bir pantolon ve ceket giydi. Kontrol ettiğinde o banyodayken odadaki suların hiçbirinin yenilenmemiş olduğunu gördü.

İki kişilik kahvaltı ısmarlamasından birkaç dakika sonra Maureen elinde yarısı boşalmış su şişesiyle odaya döndü.

"Nasıl geçti?" diye sordu Dick.

"Pek iyi değildi," dedi Maureen. "Kendimi biraz halsiz hissettim."

"Uçuşun etkisidir herhalde," dedi Dick kahvaltı masasına otururak. Karısına bir bardak su koyduktan sonra kendi bardağını portakal suyuyla doldurdu. Maureen'in giyinmesini beklerken bir *He-*

rald Tribune alıp okumaya başladı. Hillary Clinton başkanlık için aday olmayacağını söylemişti ama bu, adaylığını koyacağına dair Dick'in fikrini kuvvetlendirdi. En büyük sebep ise bu beyanatı kocasının yanında vermiş olmasıydı.

Maureen üzerinde otele ait bornozla banyodan çıktı ve kahvaltısının başına oturdu.

"Hermitage'a giderken yanımıza bir şişe Evian alsak iyi olacak," dedi Maureen. Dick başını gazeteden kaldırıp ona baktı. "Spor salonundaki kız musluk suyunu kesinlikle içmemeniz gerektiğini söyledi."

"Ah, evet, seni uyarmam gerekirdi," dedi Dick. Bu sırada Maureen pencerenin yanındaki masada duran şişeyi çantasına koydu. "Tedbirli olmaktan zarar gelmez."

Saat ona birkaç dakika kala Hermitage'a vardılar ve önünde uzun bir kuyruk olduğunu gördüler. Arnavut kaldırımı yol üzerinde bekleyen kalabalık kuyruğun sığınabileceği gölge bir alan yoktu. Rehber kitabın sayfalarını çeviren Maureen şişeden birkaç yudum aldı. Bilet gişesine vardıklarında saat on kırk olmuştu. Maureen içeri girdikten sonra kitaba bakmaya devam etti. "Michelangelo'nun *Çömelen Çocuk*'unu, Raphael'in *Bakire*'sini ve Leonardo'nun *Benois Meryemi*'ni mutlaka görmeliyiz."

Dick, ona katıldığını belirtmek için gülümsedi ama üstatlarla ilgilenmeyeceğini biliyordu.

Geniş, mermer basamaklardan tırmanırlarken boşluklara yerleştirilmiş muhteşem heykellerin önünden geçtiler. Hermitage'ın büyüklüğü Dick'i şaşırtmıştı. Son üç yılda St. Petersburg'a defalarca gelmiş olmasına rağmen binanın içine hiç girmemişti.

"Çar Peter'in hazinesi üç kata dağılmış iki yüzden fazla odada sergilenmekte," diye yüksek sesle okudu Maureen kitaptan. "Haydi başlayalım."

Saat on bir buçuk olduğunda daha sadece ilk kattaki Hollanda ve İtalyan ekollerini tamamlamışlar, Maureen de büyük şişedeki suyun hepsini içmişti.

Dick gidip yeni bir şişe almaya gönüllü oldu. Karısını şaheserleri hayran gözlerle izler halde bırakarak en yakın tuvalete girdi. Şişeyi musluk suyuyla doldurduktan sonra Maureen'in yanına döndü. Maureen, her katta pek çok ayrı yerde bulunan içecek satış noktalarına dikkatle bakmış olsaydı Volvic ile anlaşması olan Hermitage'da Evian bulunmadığını fark edebilirdi.

Saat yarım olduğunda öğle yemeği yemeye karar verdiler. Rönesans sanatçılarının eserlerine ayrılmış on altı odayı gezmişlerdi. Binadan ayrılıp öğle güneşi altında yürümeye başladılar. Moika Nehri yatağı boyunca bir süre yürüdüler. Sadece Mariinsky Sarayı'nın önündeki Mavi Köprü'de poz veren gelinle damadın fotoğrafını çekmek için durdular.

"Yöreye has bir gelenekmiş," dedi rehber kitabın sayfalarını çevirmeye devam eden Maureen.

Bir sokak daha yürüdükten sonra ufak bir pizza dükkânının önünde durdular. Kırmızı-beyaz kareli örtüleriyle kare masaları, temiz giyimli garsonları çekici geldi ve içeri girmeye karar verdiler.

"Tuvalete gitmem gerek," dedi Maureen. "Biraz bulantım var. Sıcaktan galiba." Sonra ekledi. "Bana sadece salata ve bir bardak su söyle, lütfen."

Dick gülümsedi ve karısının çantasındaki şişeyi alarak bardağını doldurdu. Garson yanına gelince Maureen için bir salata, kendisi içinse *ravioli* ve büyük boy diyet kola söyledi. Boğazı kupkuru olmuştu.

Salatasını yiyen Maureen biraz canlandı, hatta Dick'e Yazlık Saray'da görmeye değer neler olduğundan bahsetmeye bile başladı.

Maureen, şehrin kuzeyine yaptıkları uzun taksi yolculuğu boyunca kitaptan bilgiler vermeye devam etti. "Çar Peter, Yazlık Saray'ı Versailles'ı ziyaretinden sonra yaptırmış. Rusya'ya döndükten sonra Fransız şaheserin aynısından yaptırmak üzere en iyi bahçe düzenlemecilerle en yetenekli zanaatçıları buldurmuş. Eser tamamlandığında, Avrupa'nın sanat lideri olarak gördüğü ve fazlasıyla takdir etmekte olduğu Fransızlara bir saygı göstergesi olmasını istiyormuş."

Bu sırada taksi şoförü bir bilgi eklemek için araya girdi. "Yakın zamanda inşası tamamlanmış olan Kışlık Saray'ın yanından geçiyoruz. Başkan Putin, St. Petersburg'a geldiği zamanlarda burada kalır." Şoför duraksadı. "Rus bayrağı gönderde olduğuna göre şehre gelmiş olmalı."

"Beni görmek için Moskova'dan geldi," dedi Dick.

Taksi şoförü, kendinden beklendiğini düşündüğü şeyi yaparak güldü.

Yarım saat sonra taksi Yazlık Saray'ın kapıları arasından girerek onları kalabalık bir alanda bıraktı. Turistler ve kurdukları derme çatma tezgâhlarda hediyelik eşya satmaya çalışan satıcılar alanı doldurmuştu.

"Haydi gidip göz ziyafeti çekelim," dedi Maureen.

"Sizi burada beklerim," dedi taksi şoförü. "Fazladan ücret istemem. Ne zaman dönersiniz?"

"Birkaç saat sürer sanırım," dedi Dick. "Daha fazla olacağını sanmıyorum."

"Bekliyorum," dedi taksi şoförü.

Karıkoca muhteşem bahçeleri gezdi ve Dick, rehber kitaplarda neden beş yıldız verilip "kaçırılmaması gerek" notu düşüldüğünü anladı. Maureen su şişesinden aldığı yudumlar arasında ona bilgiler vermeye devam ediyordu. "Sarayın içinde olduğu arazi yüz dönümden fazla ve içinde ayrıca yirmi fıskiye ile on bir saray konutu bulunuyor." Güneş artık yakmıyordu ama gökyüzü hâlâ açıktı ve Maureen suyu düzenli bir şekilde içmeye devam ediyordu. Ancak ne zaman Dick'e içmesini teklif etse kocası, "Hayır, teşekkürler," diye karşılık veriyordu.

Nihayet sarayın basamaklarını tırmandıklarında önlerine bir başka uzun kuyruk çıktı ve Maureen kendini biraz yorgun hissettiğini itiraf etti.

"Buraya kadar gelip içeriyi görememek yazık olur," dedi Dick.

Karısı gönülsüzce onayladı.

Sıranın başına geldiklerinde Dick iki bilet aldı ve fazladan ücret ödeyerek İngilizce konuşan bir rehber tuttu.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi Maureen, Çariçe Katerina'nın yatak odasına girdiklerinde. Yatağın dört direğinden birine tutundu.

"Böyle sıcak günlerde bol bol su içmelisiniz," dedi tur rehberi. Çar Dördüncü Nicholas'ın çalışma odasına geldiklerinde Maureen, kocasına kendini bayılacak gibi hissettiğini söyleyerek uyardı. Dick, rehberlerinden özür dileyerek kolunu karısının omzuna attı ve taksinin beklediği yere doğru yürürken destek oldu. Şoför arabanın yan tarafına yaslanmış, bekliyordu.

"Hemen Grand Palace Oteli'ne dönmemiz gerek," dedi Dick, karısı bir cumartesi gecesi bardan kovulmuş bir ayyaş gibi kendini arka koltuğa atarken.

Maureen, St. Petersburg'a olan uzun yolculuk sırasında çok kötü oldu, ancak şoför hiç yorum yapmadan hızla sürmeye devam etti. Kırk dakika sonra taksi Grand Palace Oteli'nin önünde durdu. Dick bir tomar para uzatarak şoförden özür diledi.

"Umarım hanımefendi yakında daha iyi olur," dedi şoför.

"Ben de öyle," dedi Dick.

Karısının taksiden inmesine yardım eden Dick, dikkat çekmemeye çalışarak lobiden hızla geçirdi ve asansöre bindirdi. Birkaç dakika sonra odalarına varmışlardı. Maureen hemen banyoya daldı. Dick, karısının öğürtülerini kapı kapalı olmasına rağmen duyabili-

yordu. Odayı aradı. Temizlik görevlileri onlar yokken odadaki su şişelerini yenilemişti. Sadece Maureen'in başucundaki şişeyi musluk suyuyla doldurdu, diğerlerine gerek görmedi.

Maureen nihayet banyodan çıktı ve kendini yatağa bıraktı. "Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Birkaç aspirin içip uyusan iyi gelir belki?"

Maureen başını güçsüzce salladı. "Sen verebilir misin? Çantamda olacaktı."

"Elbette, sevgilim." Aspirinleri bulduktan sonra bir bardağı musluk suyuyla doldurup karısının yanına döndü. Maureen elbisesini çıkarmış, iç çamaşırıyla kalmıştı. Doğrulup oturmasına yardım eden Dick, sucuk gibi terlemiş olduğunu ilk kez fark etti. Maureen iki aspirini kocasının uzattığı suyla içti. Dick, onu yavaşça yatağa geri yatırdıktan sonra perdeleri çekti. Sonra kapıya yürüyüp *Rahatsız Etmeyiniz* kartını kapının tokmağına astı. İstediği son şey, meraklı bir temizlik görevlisinin içeri dalıp karısını bu halde görmesiydi. Maureen'in uyuduğundan emin olunca akşam yemeği için aşağı indi.

"Hanımefendi bu akşam size katılacak mı?" diye sordu başgarson masaya oturan Dick'e.

"Maalesef hayır," diye cevap verdi Dick. "Hafif bir baş ağrısı var. Sanırım güneş altında biraz fazla kaldı ama sabaha hiçbir şeyinin kalmayacağından eminim."

"Öyle umalım, efendim. Bu akşam ne alırsınız?"

Dick mönüyü acele etmeksizin inceledikten sonra, "Kaz ciğeriyle başlayıp orta pişmiş biftekle devam edeyim," dedi.

"Mükemmel seçim, efendim."

Dick masadaki şişeden bardağına su doldurup çabucak içti ve tekrar doldurdu. Yemeğini ağır ağır yedi. Saat onu biraz geçe odasına döndüğünde karısının derin bir uykuda olduğunu görerek sevindi.

Bardağını alıp banyoya giderek tekrar musluk suyuyla doldurduktan sonra karısının başucuna koydu. Acele etmeden soyunduktan sonra örtülerin altına girerek karısının yanına uzandı. Başucu ışığını söndürüp derin bir uykuya daldı.

Sabah uyandığında Dick de kendini ter içinde buldu. Çarşaflar da ıslanmıştı. Dönüp karısına baktığında yüzünde renk kalmamış olduğunu gördü.

Yataktan çıkıp banyoya girerek uzun bir duş aldı. Kurulandıktan sonra otelin bornozlarından birini giyip içeri döndü. Karısının tarafına sessizce yürüyüp boş bardağını musluk suyuyla tekrar doldurdu. Maureen gece uyanmış ama onu rahatsız etmeden tekrar uyumuş olmalıydı.

Rahatsız Etmeyiniz kartının hâlâ kapının tokmağında olup olmadığını kontrol etmeden önce perdeleri açtı. Yatağın karısının yattığı tarafına döndü, bir sandalye çekip oturdu ve *Herald Tribune*'ü okumaya koyuldu. Maureen uyandığı sırada spor sayfalarına gelmişti. Karısı zar zor konuşabiliyor gibiydi. "Kendimi berbat hissediyorum," diyebildi. Uzun bir sessizlikten sonra ekledi. "Sence bir doktora görünmem gerekmez mi?"

"Doktor, seni muayene etti zaten, hayatım," dedi Dick. "Dün gece çağırttım. Hatırlamıyor musun? Ateşin olduğunu ve iyice terlemen gerektiğini söyledi."

"İlaç verdi mi?" diye sordu Maureen sızlanarak.

"Hayır, sevgilim. Sadece bir şey yememeni ve mümkün olduğunca çok su içmeni söyledi." Bardağı ona uzatarak içmesine yardımcı oldu.

"Teşekkürler," dedi Maureen başını yastığa tekrar bırakmadan önce güçsüz bir ses tonuyla.

"Merak etme, hayatım," dedi Dick. "İyileşeceksin. Ben de o zamana kadar yanından bir an için bile ayrılmayacağım." Eğilip onu alnından öptü. Maureen tekrar uykuya dalmıştı.

Dick o gün karısının yanından sadece temizlik görevlisine karısının çarşafıyla başucundaki su şişesinin değiştirilmesini istemediğini söylemek ve bakandan gelen telefona cevap vermek için ayrıldı.

"Başkan dün geldi," oldu Chenkov'un ilk cümlesi. "Kışlık Saray'da kalıyor. Az önce onun yanındaydım. Seninle ve karınla tanışmak için sabırsızlandığını sana söylememi istedi."

"Nezaketi beni çok mutlu etti ancak bir sorun var," dedi Dick.

"Sorun mu?" dedi sorunları hiç sevmeyen adam. Özellikle de Başkan şehirdeyken.

"Maureen'in biraz ateşi çıktı. Galiba dün yaptığımız gezi sırasında güneş çarptı. İmza törenine yetişip yetişemeyeceğini bilmiyorum. Sadece ben de gelebilirim."

"Üzüldüm," dedi Chenkov. "Sen nasılsın peki?"

"Hiç daha iyi olmamıştım."

"Güzel," dedi Chenkov rahatlamış bir sesle. "Seni daha önce kararlaştırdığımız gibi saat dokuzda alırım. Başkan'ı bekletmek istemiyorum."

"Ben de, Anatol," diye güvence verdi Dick. "Saat dokuz olmadan önce lobiye inerim."

Biri kapıyı tıklattı. Dick telefonu çabucak kapatıp kapıya yöneldi. İçeri kimsenin girmesini istemiyordu. Bir temizlik görevlisi kadın, üzeri çarşaflar, havlular, sabunlar, şampuanlar ve Evian kasalarıyla yüklü bir arabanın yanında, koridorda duruyordu.

"Çarşafları değiştirmemi ister misiniz, efendim?" diye sordu gülümseyerek.

"Hayır, teşekkürler," dedi Dick. "Karım kendisini pek iyi hissetmiyor." *Rahatsız Etmeyiniz* kartını işaret etti.

"Biraz daha su?" dedi kadın büyük bir Evian şişesini göstererek.

"Hayır," dedi Dick kararlı bir ifadeyle ve kapıyı kapadı.

O akşam arayan tek kişi otel müdürüydü. Hanımefendinin otel doktoruna görünmek isteyip istemediğini kibarca sordu.

"Hayır, teşekkürler," dedi Dick. "Hafif bir güneş çarpması. Şimdiden daha iyi, eminim sabaha hiçbir şeyi kalmayacak."

"Fikrini değiştirecek olursa arayın yeter," dedi müdür. "Doktor birkaç dakika içinde orada olur."

"Çok düşüncelisiniz," dedi Dick. "Ama gerek olacağını zannetmiyorum," diye ekleyerek telefonu kapadı. Karısının yanına döndü. Yüzü iyice solmuştu, balmumuna benziyordu. Eğilip neredeyse dudaklarına dokunacak kadar yaklaştı; hâlâ nefes alıyordu. Buzdolabına yürüyüp kapağını açtı ve bütün açılmamış Evian şişelerini çıkardı. İkisini banyoya, ikisini yatağın başucuna koydu. Giyinmeden önce bavulun yan cebindeki MUSLUKTAN SU İÇMEYİN kartını çıkarıp lavabonun üzerindeki yerine bıraktı.

Ertesi sabah saat dokuza birkaç dakika kala Chenkov'un arabası Grand Palace Oteli'nin önüne yanaştı. Karl hemen inip bakanın kapısını açtı.

Dick'i lobide kendisini bekler bulmayı bekleyen Chenkov basamakları hızla tırmanıp otele girdi. Kalabalık lobiye göz gezdirdi ama ortağından hiçbir iz olmadığını fark etti. Resepsiyon masasına yürüdü ve Bay Barnsley'den ona bir mesaj olup olmadığını sordu.

"Hayır, sayın bakan," diye cevapladı resepsiyon görevlisi. "Odasını aramamı ister misiniz?" Bakan başını sertçe salladı. Bir süre bek-

lediler. Sonra görevli telefona cevap verilmediğini söyledi. "Belki Bay Barnsley aşağı iniyordur."

Chenkov başını tekrar salladı ve bir saate, bir asansöre bakarak lobide volta atmaya başladı. Saat dokuzu on geçe endişesi iyice artmıştı, Başkan'ı bekletmek istemiyordu. Resepsiyon masasına döndü.

"Tekrar deneyin," dedi.

Görevli derhal Bay Barnsley'nin oda numarasını çevirdi ama yine cevap yoktu.

"Müdürü çağırın," diye bağırdı Chenkov. Görevli başını salladı ve hemen tek bir numarayı tuşladı. Koyu renk, şık bir takım giymiş uzun boylu bir adam birkaç dakika sonra Chenkov'un yanına geldi.

"Nasıl yardımcı olabilirim, bakanım?" diye sordu.

"Bay Barnsley'nin odasına çıkmam gerek."

"Elbette, bakanım. Lütfen beni takip edin."

Dokuzuncu katta asansörden inip doğruca Tolstoy Süiti'ne gittiler ve kapının tokmağında asılı olan *Rahatsız Etmeyiniz* kartını gördüler. Bakan kapıya sertçe vurdu ama içeriden ses gelmiyordu.

"Kapıyı açın," diye buyurdu. Görevli söyleneni tereddüt etmeksizin yaptı.

Bakan, peşinde otel müdürü ve resepsiyon görevlisiyle odaya daldı. Yataktaki iki hareketsiz bedeni görünce olduğu yerde kaldı. Görevli hemen doktoru çağırdı.

Ne yazık ki doktor o ay buna benzer üç ayrı vakaya daha bakmıştı ama onların farkı, hastaların o bölgeden olmasıydı. Fikrini belirtmeden önce iki hastasını bir süre muayene etti.

"Sibirya hastalığı," dedi neredeyse fısıltıya benzer alçak bir sesle. Bir an duraksadıktan sonra bakana döndü. "Kadının gece öldüğüne şüphe yok. Beyefendi ise son bir saat içinde ölmüş."

Bakan hiç yorum yapmadı.

"Vardığım ilk sonuç, kadının hastalığı musluk suyundan çok miktarda içerek kaptığı," diye devam etti doktor. Dick'in cansız bedenine bakarak duraksadı. "Kocası muhtemelen virüsü gece karısından aldı. Evli çiftlerde sık rastlanan bir durum. Anlaşılan pek çok vatandaşımız gibi o da *Siberius*'un hem bulaşıcı hem de çabuk yayılan bir hastalık olduğunu bilmiyordu." Hastalığın ismini bakanın yanında dile getirmeden önce tereddüt etmişti.

"Ama onu dün akşam aradım," diye protesto etti müdür. "Odalarına bir doktor göndermeyi teklif ettim ama karısının durumunun iyiye gittiğini, sabaha hiçbir şeyinin kalmayacağından emin olduğunu söyledi."

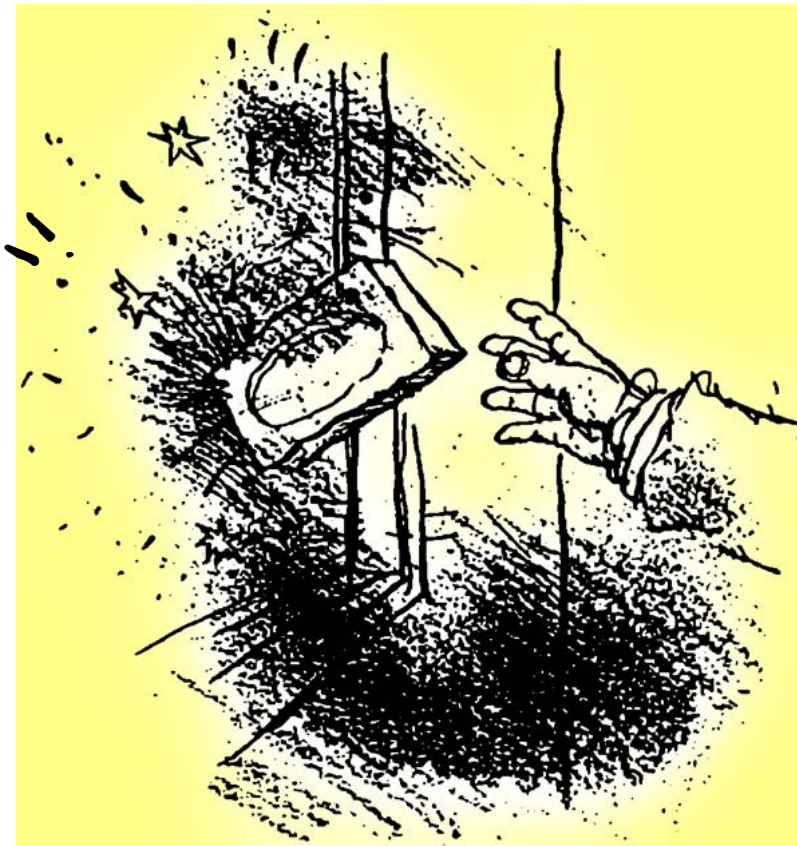
"Ne yazık," dedi doktor. "Teklifinizi kabul etmiş olsaydı karısı için bir şey yapamazdık ama onu kurtarabilirdik."

Ekim Ayl

Patrick O'Flynn, sağ elinde tuttuğu tuğlayla kuyumcu H. Samuel'in vitrininin önünde durdu. Dikkatle cama bakıyordu. Gülümsedi, tuğlayı kaldırdı ve vitrine var gücüyle fırlattı. Camda örümcek ağına benzer çatlaklar oluştu ama parçalanmadan olduğu yerde kaldı. Sakin, soğuk ekim akşamında yaklaşık sekiz yüz metre uzaklıktan bile duyulabilen alarm derhal devreye girdi. Pat için daha da önemli olan nokta, alarmın doğruca karakola bağlantılı oluşuydu.

Az önce yaptığı işi inceleyen Pat yerinden kıpırdamadı. Uzaktan gelen siren sesini duymak için sadece doksan saniye beklemesi gerekti. Ses giderek yaklaşıp yükselirken eğilip yerdeki tuğlayı aldı. Polis arabası kaldırımın önünde lastiklerini gıcırdatarak dururken Pat de tuğlayı Olimpiyat'larda altın madalyayı hedeflemiş bir cirit atıcısı gibi havaya kaldırdı. İki polis memuru arabadan fırladı. Yaşlı olan, elinde tuğla, kolu havada, sabit bir pozda durmakta olan Pat'i görmezden gelerek doğruca vitrine gitti ve hasarı kontrol etti. Cam çatlamış olmasına rağmen sağlam bir şekilde yerinde duruyordu. Zaten demir bir parmaklık, Pat'in de çok iyi bildiği gibi alarmla birlikte camın arkasından aşağı inivermişti. Ama çavuş karakola döndüklerinde yine de mağazaya gelip alarmı durdurması için müdürü arayıp uyandırmak zorundaydı.

Çavuş arkasına dönüp bakınca Pat'in hâlâ elinde tuğlayla dikilmekte olduğunu gördü.

"Pekâlâ, Pat, elindekini ver ve arabaya bin," dedi çavuş polis arabasının arka kapısını açarken.

Pat gülümsedi ve tuğlayı yeni olduğu belli olan memura uzattı. "Buna delil olarak ihtiyacımız olacak," dedi.

Genç memurun nutku tutulmuştu.

"Teşekkürler, çavuş," dedi Pat arka koltuğa oturup direksiyona geçen genç memura gülümseyerek. "Size hiç Liverpool'da bir şantiyede iş bulmaya çalıştığım zaman ne olduğunu anlatmış mıydım?"

"Pek çok kez," dedi çavuş arka koltukta Pat'in yanına geçip kapıyı kapatırken.

"Kelepçe yok mu?" diye sordu Pat.

"Sana kelepçelenmek istemiyorum," dedi çavuş. "Senden bir an önce kurtulmak istiyorum. Neden İrlanda'ya geri dönmüyorsun?"

"Oradaki hapishaneler buradakilerle kıyaslanamayacak kadar kötü," diye açıkladı Pat. "Ayrıca orada bana sizin gösterdiğiniz saygıyı göstermiyorlar, çavuş," diye ekledi araba kaldırımın önünden ayrılıp karakola doğru yola koyulduğunda.

"Adınız nedir?" diye sordu Pat direksiyondaki polise öne eğilerek.

"Memur Cooper."

"Komiser Cooper ile bir akrabalığınız var mı?"

"Kendisi babam olur."

"Gerçek bir beyefendi," dedi Pat. "Birlikte pek çok kez çay içip bisküvi yedik. Umarım iyidir."

"Birkaç ay önce emekli oldu," dedi Memur Cooper.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Pat. "Pat O'Flynn'in onu sorduğunu söyler misiniz? Ayrıca lütfen ona ve sevgili annenize selamlarımı iletin."

"Kes artık, Pat," dedi çavuş. "Çocuk akademiden mezun olalı daha birkaç hafta oldu," diye ekledi devriye aracı karakolun önünde dururken. Arabadan inen çavuş, Pat'in inmesi için kapıyı tuttu.

"Ah, iyi akşamlar dilerim, Bay Baker," dedi Pat masanın gerisinde kimin olduğunu görünce.

"Tanrı'm," dedi nöbetçi çavuş. "Ne çabuk ekim oldu."

"Evet, çavuş," dedi Pat. "Acaba her zamanki hücrem müsait mi? Sadece bir gece kalacağım, biliyorsunuz."

"Maalesef," dedi nöbetçi çavuş. "Orada gerçek bir suçlu kalıyor. İki numaralı hücreyle yetinmek zorunda kalacaksın."

"Ama daha önce hep bir numarada kaldım," diye itiraz etti Pat.

Masanın gerisindeki çavuş tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Tamam, benim kabahatim," dedi Pat. "Sekreterime aratıp önceden yer ayırtmalıydım. Kredi kartı numaramı vermem gerekiyor mu?"

"Hayır, dosyanda bütün bilgiler var," dedi çavuş.

"Ya parmak izi?"

"Eski izlerini yok etmenin bir yolunu bulmadıysan tekrar almamıza gerek yok, Pat. Ama gözaltı formunu imzalasan iyi olur."

Pat uzatılan kalemi aldı ve gösterişli bir hareketle formun altına imzasını attı.

"Onu iki numaralı hücreye götür," dedi çavuş, çiçeği burnunda memura.

"Teşekkürler, çavuş," dedi Pat önden giderek. Sonra durdu ve döndü. "Acaba beni saat sekiz civarı arayıp uyandırabilir misiniz?" diye sordu. "Bir fincan çay, tercihen Earl Grey ve bir de *Irish Times* getirebilirseniz iyi olur."

"Def ol, Pat," dedi çavuş, genç memur gülümsemesini bastırmaya çalışırken.

"Aklıma geldi," dedi Pat. "Size hiç Liverpool'da bir şantiyede iş bulmaya çalıştığım zaman ne olduğunu anlatmış mıydım? Ustabaşı..."

"Ayın geri kalanını trafik göreviyle geçirmek istemiyorsan, şunu gözümün önünden götür," dedi çavuş, çaylak memura.

Polis, Pat'i dirseğinden kavradı ve hızla masadan uzaklaştırdı.

"Benimle gelmenize gerek yok," dedi Pat. "Yolu biliyorum." Genç polis, iki numaralı hücrenin anahtarını kilide sokarken kendini engellemeyip güldü. Ağır kapıyı çekip açarak Pat'i içeri aldı.

"Teşekkürler, Memur Cooper," dedi Pat. "Sabah sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sabah görevde değilim," dedi Memur Cooper.

"O halde seneye bu vakitlerde görüşürüz," dedi Pat bir açıklama yapmadan. "Babanıza selamlarımı iletmeyi unutmayın," diye ekledi on beş santim kalınlığındaki ağır demir kapı kapanırken.

Pat hücreyi birkaç dakika boyunca inceledi: çelikten bir lavabo, hela ve yataktan ibaretti. Yatağın üzerinde çarşaf, battaniye ve yastık vardı. Önceki yıldan bu yana değişen hiçbir şey yoktu. At kılından yatağa uzandı, başını taş gibi sert olan yastığa koydu ve haftalar sonra ilk kez sabaha kadar deliksiz bir uyku çekti.

Pat ertesi sabah saat yedide hücresinin kilidinin açılmasıyla uyandı. İki siyah göz ona bakıyordu.

"Günaydın, Pat," dedi dostane bir ses.

"Günaydın, Wesley," dedi Pat gözlerini açmadan. "Ve nasılsın?"

"İyiyim," diye cevap verdi Wesley. "Ama seni tekrar burada gördüğüme üzüldüm." Duraksadı. "Ekim gelmiş olmalı."

"Geldi," dedi Pat yataktan kalkarak. "Ve bu sabahki gösteri davasında iyi görünmem gerek."

"Bir ihtiyacın var mı?"

"Bir fincan çay nefis olurdu ama bana asıl gereken bir tıraş bıçağı, sabun, diş fırçası ve diş macunu. Sanığın mahkemeye çıkmadan önce bunları talep etmeye hakkı olduğunu sana hatırlatmama gerek yok, Wesley."

"Getireceğim," dedi Wesley. "Bu arada *Sun*'ı okumak ister misin? Bu sabah almıştım."

"Çok naziksin, Wesley ama şefin dünkü *Times*'ını okumayı tercih ederim. O okumayı bitirdiyse elbette." Wesley'nin gülüşü, hücrenin kapısının kapanmasıyla çıkan sese karıştı.

Pat'in anahtarın kilitte dönüşünü tekrar duymak için fazla beklemesi gerekmedi. Ağır kapı açıldı ve gülümseyen yüzüyle Wesley Pickett eşikte belirdi. Elindeki tepsiyi yatağın ayakucuna bıraktı.

"Teşekkürler, Wesley," dedi bir kâse mısır gevreğine, küçük karton kutudaki süte, iki dilim yanmaya yüz tutmuş kızarmış ekmeğe ve haşlanmış yumurtaya bakan Pat. "Umarım Molly yumurtamı iki buçuk dakika haşlanmış sevdiğimi hatırlamıştır."

"Molly geçen sene işten ayrıldı," dedi Wesley. "Galiba yumurtayı dün gece nöbetçi çavuş haşladı."

"Bu günlerde personeli işte tutmak zor," dedi Pat. "Bana kalırsa İrlandalılar yüzünden böyle oluyor. İç hizmetlere kendilerini vermiyorlar," diye ekledi plastik kaşığıyla yumurtasına vururken. "Wesley, sana Liverpool'da bir şantiyede iş bulmaya çalıştığım zaman ne olduğunu anlatmış mıydım? Ustabaşı olacak o kahrolası İngilizin..." Kapının kapanıp kilitlendiğini duyunca başını kaldırıp baktı ve iç çekti. "Herhalde daha önce anlatmışım," diye mırıldandı kendi kendine.

Pat kahvaltısını bitirdikten sonra dişlerini fırçaladı. Diş fırçasıyla diş macunu tüpü, Dublin'e yaptığı ilk ve tek Aer Lingus uçuşunda verdiklerinden bile küçüktü. Küçük, çelik lavabodaki sıcak su musluğunu açtı. İncecik akan suyun soğuktan ılığa dönmesi bir hayli zaman aldı. Sert sabunu köpürene kadar elleri arasında sürttükten sonra sakalla kaplı yüzüne sürdü. Sonra plastik Bic tıraş bıçağını alarak dört günlük sakalını yavaşça tıraş etti. İşi bitince yüzünü yıkayıp neredeyse bir mendil kadar küçük olan sert, yeşil el havlusuyla kuruladı.

Yatağın ayakucunda oturup beklerken Wesley'nin verdiği *Sun*'ı baştan sona dört dakikada okudu. Sadece politika yazarları olan Trevor Kavanagh'nun -muhakkak bir İrlandalı olduğunu dü-

şündü Pat- köşe yazısını dikkate değer bulmuştu. Ağır demir kapının tekrar açılmasıyla düşünceleri bölündü.

"Haydi gidelim, Pat," dedi Çavuş Webster. "Bu sabah ilk sırada sen varsın."

Pat, onun peşinden basamakları tırmandı. Nöbetçi çavuşu görünce sordu. "Değerli eşyalarımı geri alabilir miyim, Bay Baker?" diye sordu. "Kasada olacaklardı."

"Ne gibi?" diye sordu çavuş başını kaldırıp ona bakarak.

"İnci kelepçelerim, Cartier kol saatim ve aile mührünün işli olduğu gümüş saplı bastonum."

"Dün gece hepsini sattım, Pat," dedi çavuş.

"Belki böylesi daha iyi olmuştur," dedi Pat. "Gittiğim yerde onlara ihtiyacım olmayacak," diye ekledi Çavuş Webster'ın peşinden ön kapıdan çıkarak kaldırıma ayak basmadan önce.

"Öne otur," dedi çavuş devriye aracının direksiyonuna geçmeden önce.

"Ama mahkemeye giderken bana iki memurun refakat etmesi gerekiyor," diyerek itiraz etti Pat. "İçişleri Bakanlığı kuralları böyle gerektiriyor."

"İçişleri Bakanlığı öyle söylüyor olabilir ama bu sabah personel kıtlığı çekiyoruz," dedi çavuş. "İki kişi hasta olduğu için gelmedi, biri de şehir dışında eğitimde."

"Ama ya kaçmaya çalışırsam?"

"Kurtulmuş olurum," dedi Çavuş Webster arabayı kaldırımdan uzaklaştırırken. "Birçok kişi gereksiz zahmete girmemiş olur."

"Ya seni yumruklamaya kalkarsam ne yaparsın?"

"Ben de seni yumruklarım," dedi çavuş bezgin bir ses tonuyla.

"Bu hiç dostça bir hareket olmaz," dedi Pat.

"Kusura bakma, Pat," dedi çavuş. "Ama karıma işimin bu sabah onda biteceğine ve alışverişe gideceğimize dair söz verdim." Duraksadı. "Yani sorun çıkarırsan bana kızacağı muhakkak. Dolayısıyla sana da."

"Özür dilerim, Çavuş Webster," dedi Pat. "Önümüzdeki ekim hangi saatte nöbette olduğunuzu öğrenip ona göre gelirim. Bayan Webster'a özürlerimi iletin, lütfen."

Başkası olsa Çavuş Webster gülerdi ama Pat'in söylediklerinde son derece samimi olduğunu biliyordu.

"Bu sabah kimin karşısına çıkacağımı biliyor musunuz?" diye sordu Pat araba kırmızı ışıkta durmak üzere yavaşlarken.

"Bugün perşembe," dedi çavuş ışık yeşile dönerken. Vitesi bire takıp tekrar ilerlemeye başladı. "Perkins olmalı."

"Yargıç Arnold Perkins, güzel," dedi Pat. "Çabuk sinirlenir, fitili kısadır. Cezamı yeterince uzun vermezse fitili yakarım olur biter," diye ekledi, araba Marylebone Yolu Sulh Hukuk Mahkemesi'nin arkasındaki otoparka girerken. Pat inerken bir mahkeme görevlisi devriye aracına doğru yürümeye başladı.

"Günaydın, Bay Adams," dedi Pat.

"Bu sabahki sanık listesine bakıp ismini görünce bu yıl kendini gösterme vaktinin geldiğini anladım, Pat," dedi Bay Adams. "Benimle gel ve şu işi bir an önce bitirelim."

Bay Adams'ın eşlik ettiği Pat, mahkeme binasına arka kapıdan girdi ve uzun bir koridorun sonundaki nezarethaneye alındı.

"Teşekkürler, Bay Adams," dedi Pat, büyük, uzun odanın bir duvarına çimentoyla sabitlenmiş ince, tahta banka ilişirken. "Beni perde açılmadan önce kendimi hazırlamam için birkaç dakika yalnız bırakabilirseniz çok mutlu olurum."

Bay Adams gülümseyerek kapıya yöneldi.

"Bu arada," dedi Pat, Bay Adams kapının koluna uzandığı anda. "Size Liverpool'da bir şantiyede iş bulmaya çalıştığım zaman ne olduğunu anlatmış mıydım? Ustabaşı olacak o kahrolası İngilizin bana sorma cüretinde bulunduğu..."

"Kusura bakma, Pat, bazılarımızın yapacak bir işi var. Hem geçen ekimde anlatmıştın zaten."

Bankta sessizce oturan Pat, okunacak hiçbir şey olmadığı için duvardaki yazılara baktı. *Perkins bok herifin biridir.* Buna katılmamak elde değildi. *Şampiyon Man U.*(*) Biri *Man U*'nun üzerini çizip yerine *Chelsea* yazmıştı. Pat Chelsea'yı silip yerine iki takımın da mağlup edemediği Cork'u yazmayı düşündü. İçeride bir saat olmadığı için Bay Adams, onu mahkeme salonuna götürmek üzere nihayet döndüğünde aradan ne kadar zaman geçtiğini bilemedi. Adams'ın üzerinde şimdi uzun, siyah bir cüppe vardı. Pat'in eski okul müdürüne benziyordu.

"Beni takip et," dedi Bay Adams ciddi bir ifadeyle.

Pat, eskilerin son birkaç metre dediği sarı taş yoldan mahkeme binasının arka kapısına doğru yürürken alışılmadık bir sessizliğe bürünmüştü. Mahkeme salonuna girdi ve yanında bir mübaşirin bulunduğu sanık bölmesine geçti.

Başını kaldırıp kürsüye, o sabahki davalara bakacak olan yargıç üçlüsüne baktı. Bir terslik vardı. Önceki sene bu vakitlerde kel olan Bay Perkins'i görmeyi bekliyordu. Ama adam, kafasından aniden saç fışkırmış gibi görünüyordu. Sağında, Pat'in hoşuna gitmeyecek kadar hoşgörülü olan Yargıç Steadman oturuyordu. Solundaysa Pat'in daha önce hiç görmediği orta yaşlı bir kadın vardı. İnce dudakları

(*) Manchester United.

ve domuza benzer gözleri, Pat'e oylama sırasında liberal Yargıç Steadman'ın azınlıkta kalacağını düşündürdü. Kartlarını doğru oynarsa istediğini elde edebilirdi. Bayan Domuzcuk, hırsızlara en ağır cezayı verecek türde birine benziyordu.

Çavuş Webster tanık bölmesine girdi ve yemin etti.

"Dava hakkında bize ne söyleyebilirsiniz, çavuş?" diye sordu Bay Perkins yemin faslı sona erince.

"Notlarıma bakabilir miyim, Sayın Yargıç?" diye sordu Çavuş Webster. Bay Perkins başını sallayıp onay verince çavuş not defterini açtı.

"Saldırganı bu sabah saat ikide, Mason Caddesi'ndeki H. Samuel Kuyumcusu'nun vitrinine bir tuğla fırlatmasından sonra yakaladım."

"Tuğlayı fırlattığını gördünüz mü, çavuş?"

"Hayır, görmedim," diye itiraf etti Webster. "Ama yakaladığım sırada elinde tuğlayla kaldırımda duruyordu."

"İçeri girebilmiş miydi?" diye sordu Perkins.

"Hayır, efendim," dedi çavuş. "Ama onu tutukladığımda tuğlayı tekrar fırlatmaya niyetleniyordu."

"Aynı tuğla mıydı?"

"Sanırım."

"Bir hasar vermiş miydi?"

"Camı kırmış ama demir parmaklık yüzünden içeriden bir şey alamamış."

"Vitrindeki malların değeri ne kadarmış?"

"Vitrin boştu, efendim," dedi çavuş. "Mağazanın sahibi her akşam kapamadan önce hepsini kasaya koyar."

Bay Perkins şaşırmış görünerek önündeki rapora baktı. "Gördüğüm kadarıyla O'Flynn'i haneye tecavüzden tutuklamışsınız."

"Doğru, efendim," dedi Çavuş Webster not defterini pantolonunun arka cebine geri koyarken.

Bay Perkins dikkatini Pat'e yöneltti. "Suçunuzu kabul etmiş olduğunuzu görüyorum, Bay O'Flynn."

"Evet, Sayın Yargıç."

"O halde bir açıklama getirmediğiniz takdirde sizi üç ay hapse mahkûm etmek durumundayım." Duraksayıp yarım ay şeklindeki okuma gözlüklerinin üzerinden Pat'e baktı. "İfade vermek istiyor musunuz?"

"Üç ay yetmez, Yüce Yargıç."

"Yüce sıfatını nereden çıkardınız?" dedi Bay Perkins katı bir ifadeyle.

"Değil misiniz?" dedi Pat. "Geçen sene saçınız yokken bu sene başınızın saçla kaplı olduğunu görünce tanrısal özellikleriniz var sanmıştım."

"Sözlerinize dikkat edin," dedi Bay Perkins. "Yoksa cezanızı altı aya çıkarmayı düşünebilirim."

"Daha iyi olur, Yüce Yargıç."

"Daha iyi olacaksa," dedi öfkesini güçlükle kontrol ettiği belli olan Bay Perkins. "Size altı ay hapis cezası veriyorum. Mahkûmu götürün."

"Teşekkür ederim, Yüce Yargıç," dedi Pat ve ardından sesini iyice alçaltarak ekledi. "Seneye bu zamanlarda görüşürüz."

Mübaşir, Pat'i mahkeme salonundan çabucak çıkararak merdivenlere yöneltti.

"İyi işti, Pat," dedi nezarethaneye tekrar kilitlemeden önce.

Gerekli formların doldurulup işlemlerin yapılmasını bekleyen Pat, bu süre içinde nezarethanede kaldı. Birkaç saat sonra kapı nihayet açıldı ve mahkeme binasından onu nakledecek olan araca götürüldü. Bu kez bekleyen, devriye aracıyla Çavuş Webster değil, içinde terleme kutusu olarak bilinen bir düzine kadar kapalı bölmenin bulunduğu uzun, mavi beyaz bir minibüstü.

"Beni bu sefer nereye götürüyorlar?" diye sordu Pat, daha önce hiç görmediği sessiz memura.

"Gidince görürsün, ahbap," oldu aldığı cevap.

"Sana hiç Liverpool'da bir şantiyede iş bulmaya çalıştığım zaman ne olduğunu anlatmış mıydım?"

"Hayır," dedi memur. "Ve duymak da istemi..."

"Ustabaşı olacak o kahrolası İngilizin bana kirişle..."

Daha fazla dinlemeyen memur, onu minibüse bindirip uçaklardaki tuvaletlere benzeyen bölmelerden birine soktu. Pat plastik koltuğa otururken kapı sertçe kapandı.

Minik pencereden dışarıya bakan Pat, nakliye aracı güneye, Baker Caddesi'ne dönünce Belmarsh'a gittiklerini tahmin etti. İçini çekti. Hiç olmazsa kütüphanesi fena değil, diye düşündü. Belki mutfaktaki işini bile geri alabilirdi.

Hapishane arabası hapishanenin girişine park edince tahmininde yanılmadığını gördü. Girişe asılmış büyük, yeşil tabelanın üzerin-

de BELMARSH yazıyordu. Sivri akıllının teki BEL yazısını HELL'' ile değiştirmişti. Minibüs boş avluda durmadan önce iki ayrı güvenlik kapısından geçti.

On iki mahkûm minibüsten indirilerek sıraya girip bekledikleri yüksek bir alana çıkarıldı. Sırası gelen Pat masanın gerisinde otururarak giriş işlemlerini yapan kişiyi görünce gülümsedi.

"Bu hoş akşamda siz nasılsınız, Bay Jenkins?" diye sordu.

Kıdemli memur başını kaldırıp ona baktı. "Ekim ayı ne çabuk gelmiş."

"Öyle, Bay Jenkins," dedi Pat. "Yakın zamandaki kaybınız için ne kadar üzgün olduğumu belirtmek isterim."

"Kaybım mı?" dedi Bay Jenkins. "Neden bahsediyorsun, Pat?"

"Bu yılın ilk günlerinde Dublin'e gelen ve kendine rugby takımı diyen on beş Galli'den bahsediyorum."

"Şansını zorlama, Pat."

"Bana eski hücremi verebilecek kişi sizken hiç yapar mıyım, Bay Jenkins?"

Memur parmağını boş hücrelerin listesi üzerinde gezdirdi. "Maalesef yapamayacağım, Pat," dedi abartılı bir iç çekişle. "Çifte rezervasyon var. Ama ilk geceni geçirmen için en uygun insanı biliyorum," dedi, gece nöbetçisine dönerken. "O'Flynn'e yüz on dokuz numaralı hücreye kadar eşlik edebilir misin?"

Gece nöbetçisi tereddüt etti ancak Bay Jenkins'in bakışını görünce Pat'e döndü. "Beni takip et, Pat."

"Bay Jenkins bu gece bana eşlik etmesi için kimi seçti?" diye sordu Pat upuzun, gri bir koridorda yürüyüp ilk demir kapıya vardıklarında. "Karındeşen Jack mi, yoksa Michael Jackson mı?"

(*) Cehennem.

"Birazdan öğrenirsin," dedi memur ikinci kapıyı açarken.

"Size hiç Liverpool'da bir şantiyede iş bulmaya çalıştığım zaman ne olduğunu, ustabaşı olacak o kahrolası İngilizin bana kirişle putrel arasındaki farkı sormaya cüret ettiğinden bahsetmiş miydim?"

Pat cevabı beklerken 119 numaralı hücrenin önünde durdular. Gece nöbetçisi kilide büyük anahtarı soktu.

"Hayır, Pat, bahsetmemiştin," dedi memur ağır kapıyı açarken. "Ne fark varmış?"

Pat tam cevap verecekti ki hücrenin içine baktı ve sessiz kaldı.

O gün ikinci kez Pat, "İyi akşamlar, Yüce Efendım," dedi. Gece nöbetçisi cevabı beklemedi. Ağır kapıyı kapatıp kilitledi.

Pat o gecenin kalanında bana o sabah saat ikiden beri olanları tüm ayrıntılarıyla anlattı. Hikâyesinin sonuna geldiğinde sordum. "Neden ekim?"

"Saatler geri alındığında içeride olmayı tercih ediyorum," dedi Pat. "Üç öğün yemek ve ısıtmalı bir hücrede gece uykusu garanti. Yaz aylarında açık havada uyumak sorun değil ama İngiltere'de kış gecelerinde dışarıda kalmak akıl kârı değil."

"Ya Bay Perkins, sana bir yıl hapis cezası vermiş olsaydı?"

"O zaman ilk günden itibaren örnek mahkûm olurdum," dedi Pat. "O zaman beni altı ay sonra iyi halden salıverirlerdi. Bu günlerde yer kıtlığı sorunu yaşıyorlar."

"Ama Bay Perkins ilk kararını uygulayıp sadece üç ay ceza verseydi ocak ayında dışarıda olacaktın. Tam kış ortasında."

"Mümkün değil," dedi Pat. "Tam salıverileceğim zaman hücremde içki bulunuverirdi. Bu suç, cezama otomatikman üç ay daha ekliyor. Böylece nisana kadar rahat ederdim."

Güldüm. "Hayatının geri kalanını böyle geçirmeye mi niyetlisin?" diye sordum.

"O kadar ilerisini düşünmüyorum," diye itiraf etti Pat. "Önümdeki altı ayı düşünmek yeter," diye ekledi yatağına uzanıp ışığı söndürürken.

"İyi geceler, Pat," dedim başımı yastığa koyarken.

"Size hiç Liverpool'da bir şantiyede iş bulmaya çalıştığım zaman ne olduğunu anlatmış mıydım?" diye sordu Pat tam ben uykuya dalmak üzereyken.

"Hayır, anlatmadın," dedim.

"Eh, ustabaşı olacak o kahrolası İngiliz, sözüm meclisten dışarı..." Gülümsedim. "...bana kirişle putrel arasındaki farkı sormaya cüret etti."

"Biliyor musun peki?" diye sordum.

"Elbette. *Ulysses*'i Joyce, *Faust*'u Goethe yazdı."

Patrick O'Flynn, 23 Kasım 2005'te Londra'nın merkezindeki Victoria Seti'nin kemerleri altında uyurken donarak öldü.

Savoy Oteli'nin sadece yüz metre uzağındaki cesedi, genç bir polis memuru tarafından bulundu.

Kırmızı Şah

The Red King

Alttaki ranzada yatan Max, "Beni yanlış suçla itham edip yanlış suçtan mahkûm ettiler," dedi ve yatıp bir sigara daha sardı.

İçerideyken bu iddiayı birkaç mahkûmdan daha duymuştum ama Max Glover'ın sözü doğru çıktı.

Max yalan dolanla para elde etmek suçuyla üç yıl hapse mahkûm edilmişti. Oysa uzmanlık alanı farklıydı. Büyük evlerden küçük eşyalar yürütmekte ustaydı. Bir keresinde bana gururla, çaldığı bir aile yadigârının sahibinin eşyanın yokluğunu fark etmesinin yıllar sürebileceğini söylemişti. Özellikle de değerli eşya ufaksa ve dağınık bir odadan yürüttüyse.

"Yanlış anlama," diye devam etti Max. "Şikâyetçi değilim. Çünkü beni asıl işlediğim suçtan mahkûm etselerdi çok daha uzun süre hapis yatabilirdim." Duraksadı. "Ve o zaman çıktığımda dört gözle bekleyeceğim hiçbir şey olmayacaktı."

Max merakımı uyandırdığını biliyordu ve Havalandırma -mahkûmların yürüyüş yapabilmeleri için avluya çıkarıldığı o mutlu kırk beş dakika- için kapıların açılmasına daha üç saat olduğundan kalemimi kâğıdımı aldım. "Pekâlâ, Max, dinliyorum. Bana yanlış suçtan nasıl mahkûm edildiğini anlat bakalım."

Max bir kibrit çakıp sardığı sigarayı yaktı ve konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes çekti. Hapishanedeyken bütün hareketler abartılı olur, kimsenin acelesi yoktur. Ranzanın üst katında yatıyor, anlatmasını sabırla bekliyordum.

"Kennington Takımı'nı hiç duymuş muydun?" diye başladı Max.

"Hayır," diye cevapladım; bir ellerinde şarap kadehi, diğer ellerinde kırbaç, cumartesi gününü tüylü hayvanları avlamakla değerlendirmeyi seven, etrafları av köpekleriyle çevrili, at üstündeki kırmızı ceketli bir grup adamı kastettiğini varsayarak. Yanılmıştım. Anlatmaya devam eden Max'e bakılırsa Kennington Takımı, bir satranç takımıydı.

"Ama alelade bir satranç takımı değil," diye uyarınca daha da ilgimi çekti. Takımın parçaları muhtemelen Ming Hanedanı (1368-1644) döneminin ustalarından Lu Ping (1469-1540) tarafından yapılmıştı. Fildişinden oyulmuş otuz iki parça son derece ustaca işlendikten sonra kırmızı ve beyaz renklere boyanmıştı. Ayrıntılarına birkaç tarihi belgede yer verilmiş ama Lu Ping'in ömrü boyunca toplam kaç takım yaptığı bir muamma olarak kalmıştı.

"Bilinen üç eksiksiz takım var," diye devam etti Max sigarasının dumanı tavana doğru yükselirken. "Biri, Pekin'deki Büyük Halk Sarayı'nın taht odasındasergileniyor; ikincisi, Washington'daki Mellon Koleksiyonu'nun bir parçası; üçüncüsüyse, British Museum'da. Pek çok kişi meşhur dördüncü takımı bulma sevdasıyla Çin'in engin topraklarını dolaştı ve sonuç hep hüsran oldu ama tek tük parçalar zaman zaman piyasada görüldü."

Max, o güne dek gördüğüm en küçük izmariti söndürdü. "O sırada," diye devam etti anlatmaya. "Yorkshire'daki Kennington Malikânesi'ndeki küçük eşyalarla ilgili bir araştırma yapıyordum."

"Bunu nasıl becermiştin?" diye sordum.

"*Country Life*, Lord Kennington'a Kennington Salonu'ndaki hazineleri tüm ayrıntılarıyla anlatacağı ve Noel'de basılacak bir kitap yazmasını teklif etmişti," dedi Max yeni bir sigara sarmaya başlarken. "Ne kadar düşünceli," diye ekledi.

"Asilzadenin atalarından biri, gerçek bir maceraperest, korsan ve Kraliçe Birinci Elizabeth'in sadık hizmetkârlarından olan James Kennington'dı (1552-1618). James 1588'de ilk takımı, *Isabella*'yı batırmasından sadece birkaç dakika önce kurtardı. Kaptan Kennington, İspanyolları hezimete uğrattıkları on yedi-dört biten maçın ardından Plymouth'a dönerken batırdığı gemiden elde ettiği ganimetlerin tadını çıkarıyordu. Majesteleri daima somut ganimetlere ilgi gösterirdi, özellikle de takabildiklerine -altın, gümüş, inci ve nadir taşlar- ve Kaptan Kennington'a şövalyelik unvanı bahşetmişti. Elizabeth satranç takımıyla ilgilenmemişti, böylelikle takım, Kennington'da kaldı. Sir James, Sir Francis veya Sir Walter'ın aksine denizleri yağmalamaya devam etti. O kadar başarılıydı ki Kraliçe hizmetlerinden dolayı onu Lordlar Kamarası'na alarak ilk Kennington Lordu unvanını verdi." Max bir an duraksadı. "Bir korsanla asilzade arasındaki tek fark, ganimeti kiminle paylaştığıdır."

Satranç, hizmet ettiği kraliçesi gibi İkinci Lord Kennington'ın da pek ilgisini çekmiyordu. Bu yüzden satranç takımı Kennington Malikânesi'nin doksan iki odasından birinde tozlanmaya devam etti. Üçüncü, dördüncü, beşinci ve altıncı Kennington Lordları'nın olaysız geçen hayatlarında bahsedilmeye değer pek az nokta olduğu için onların döneminde satranç takımının toz toplamaya devam ettiğini varsayabiliriz. Yedinci Kennington Lordu, Waterloo'da 12. Hafif Süvari Birliği'nde albay olarak görev aldı. Albay, ara sıra satranç oynardı, bu yüzden satranç takımı, tozları silinerek Büyük Salon'a getirildi.

Sekizinci Kennington Lordu bir çarpışma sırasında, dokuzuncu Kennington Lordu Boer Savaşı'nda, onuncusu ise Ypres'te öldü. Çapkının teki olan on birinci Kennington Lordu daha barışçıl bir hayat sürdü ama maddi zorunluluklar yüzünden -Kennington Malikâ-

nesi'nin yeni bir çatıya ihtiyacı vardı- evini halka açmak durumunda kaldı. Her hafta sonu sayısız ziyaretçi cüzi bir ücret karşılığında malikâneyi geziyordu. Büyük Salon'a girdiklerinde, etrafı kırmızı kordonla çevrilmiş bir sehpa üzerindeki Çin şaheseri karşılarına çıkıyordu.

Halkın ziyaretlerinin yarattığı gelirin kapamaya yetmediği borçları altında ezilen on birinci Kennington Lordu, Kennington Takımı'nın da dahil olduğu birkaç aile yadigârını satmak zorunda kaldı.

Christie's Müzayede Evi, takıma 100.000 sterlin değer biçti ancak açık arttırmada çekiç, 230.000 rakamı telaffuz edildikten sonra indi.

"Washington'a bir sonraki gidişinde," diye ekledi Max sigarasından çektiği nefeslerarasında. "Şimdi Mellon Koleksiyonu'nun bir parçası olan orijinal Kennington Takımı'nı görebilirsin. Lord Kennington Amerikalı bir striptizciyle evlenip bir erkek evlat sahibi olmasaydı hikâyem burada sonlanabilirdi," dedi Max. "Çocukta, birkaç nesildir Kenningtonlarda pek görülmeyen bir özellik vardı: zekâ.

"Harry Kennington, babası hiç onaylamamasına rağmen bir fon yöneticisi oldu ve ilk Lord Kennington'ın doğal vârisi olduğunu gösterdi. Korsan atası denizlere nasıl hâkimse o da piyasaya hâkimdi. Yirmi yedi yaşındayken şirketlerin iş kollarının satışıyla nakit elde ederek ilk milyonunu kazandı. Harry unvanı miras aldığı sırada, Kennington Bankası'nın yönetim kurulu başkanıydı. Yeni edindiği servetiyle yaptığı ilk iş, Kennington Malikânesi'ni restore ettirerek eski ihtişamına kavuşturmak oldu. Ziyaretçilerin arabalarını beş sterlin karşılığında malikânenin bahçesine park etmelerine kesinlikle izin vermedi.

"On ikinci Kennington Lordu da tıpkı babası gibi etkileyici bir kadınla evlendi. Elsie Trumpshaw, Yorkshire'dan bir iplik fabrikası

sahibinin kızıydı ve eğitimini Cheltenham Koleji'nde tamamlamıştı. Kendine saygısı olan her Yorkshire'lı gibi Elsie de *damlaya damlaya göl olur* atasözünü dilinden düşürmezdi.

"Elsie, kocası evden uzakta para kazanırken, Kennington Malikânesi'nin tartışmasız hanımıydı. Ablalarının eski kıyafetlerini giyip eski okul kitaplarını kullanarak büyüyen ve genç kızlığında renk seçme lüksü olmadan sadece ödünç verilen ruju sürebilen Elsie, yüklü bir mirasın koruyucusu olmak için çok uygun bir adaydı. Yetenek, itina ve iyi ev hanımlığı özelliklerini kullanarak restore edilmiş olan Kennington Malikânesi'ni idare etmeye başladı. Satranca karşı hiçbir özel ilgi duymamasına rağmen Büyük Salon'daki boş satranç sehpası onu rahatsız ediyordu. Bu soruna bir ikinci el pazarını gezerken nihayet bir çözüm buldu," dedi Max. "Ve aynı zamanda benim de dahil olduğum pek çok insanın kaderini değiştirmiş oldu." Max ikinci sigarasını da söndürdü. Yenisini sarmaya başlamadığını görünce rahatladım zira küçük hücremiz, Paddington İstasyonu'nun buharlı lokomotifler çağındaki haline benzemeye başlamıştı.

Elsie, yağmurlu bir pazar sabahı, Pudsey'de arabaların bagajlarına doldurulan malların satıldığı bir ikinci el pazarına gitti; böyle yerlere hep yağmurlu günlerde giderdi. Fazla müşteri bulamayan satıcılar pazarlık edilince malları çok düşük fiyatlara bırakabiliyordu. Satranç tahtasına rastladığı sırada bir giysi yığınını deşiyordu. Kırmızı-beyaz kareler ona orijinal takımın satıldığı tarihlerde bir Christie's kataloğunda gördüğü fotoğrafı anımsattı. Neredeyse hurdaya dönmüş Jaguar'ın arkasında duran adamla bir süre pazarlık eden Elsie, fildişi satranç tahtasını 23 sterlin ödeyerek aldı.

Büyük Salon'a dönüp tahtayı sehpanın üzerine koydu ve tam uyduğunu görünce keyiflendi. Bu tesadüf, Bertie Amcası tahtaya de-

ğer biçtirtmesini önerene kadar aklından tamamen çıktı. Bertie Amca, değerini sigorta için öğrenmesinin iyi olacağını söylemişti.

Pek ikna olmayan ancak amcasını hiçe saymış olmak istemeyen Elsie, tahtayı Gertrude Teyzesi'ne yaptığı aylık ziyaretlerinden birinde Londra'ya götürdü. Lady Kennington -Londra'dayken daima Lady Kennington'dı- Fortnum & Mason'a giderken Sotheby's Müzayede Evi'ne uğradı. Çin eserleri bölümünden genç bir asistan lady'ye ertesi gün tekrar gelip gelemeyeceğini sordu. Uzmanları tahtaya o zamana kadar bir değer biçmiş olacaktı.

Elsie, Gertrude Teyzesi ile yediği öğle yemeğinin ardından Sotheby's'e döndü. Çin eserleri bölümünün şefi olan Bay Sencill, onu karşılayarak tahtanın Ming döneminden olduğuna hiç şüphe bulunmadığını söyledi.

"Peki ne kadar değer biçiyorsunuz?" diye sordu Elsie. "Sigorta için?"

"İki bin, iki bin beş yüz, lady'm," dedi Bay Sencill. "Ming satranç tahtaları pek nadir sayılmaz," diye açıkladı. "Parçalarını ve tam takım halinde olanını bulabilmek zor..." Ellerini kaldırarak avuçlarını görünmeyen müzayede tanrılarına dua edermişcesine birleştirdi. "Tahtayı satmayı mı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı Elsie kararlı bir şekilde. "Tam aksine, üzerine eklemeler yapmaya niyetliyim."

Uzman gülümsedi. Ne de olsa Sotheby's, satın alan ve satan her nesil aristokratla çalışan süslü bir rehinci dükkânından fazlası değildi.

Elsie, Kennington Malikânesi'ne döndükten sonra tahtayı Büyük Salon'daki şeref köşesindeki yerine geri koydu.

Topu yuvarlamaya başlayan, Gertrude Teyze oldu. Noel günü, yeğenine beyaz bir piyon hediye etti. Elsie piyonu tahtanın üzerine yerleştirdi. Pek yalnız görünüyordu.

"Takımı son nefesini vermeden tamamlamaya çalışmalısın, hayatım," diyerek Elsie'nin önüne bir hedef koydu teyzesi başlattığı olaylar zincirinden bihaber bir şekilde. İkinci el pazarında ani bir heves olarak başlayan macera, tutkulu bir arayışa döndü. Elsie, eksik parçaları bulmak için dünya çapında bir arama başlattı. İlk Lord Kennington görse onunla gurur duyardı.

Lady Kennington ilk oğulları Edward'ı dünyaya getirdiğinde minnettar Lord Kennington, ona bir beyaz vezir hediye etti. Fildişinden, muhteşem bir ustalıkla işlenmiş, uzun bir elbise giymiş Çinli bir vezirdi. Tahtadaki tek piyona kibirle tepeden bakıyordu.

Bir sonra eklenen parça, Bertie Amca'nın New York'ta bir satıcıdan aldığı bir başka beyaz piyondu. Beyaz vezir artık iki piyona tepeden bakmaktaydı.

İkinci oğul, James'in doğumu, kırmızı bir fille ödüllendirildi. Cüppesi ve asası en ince ayrıntısına kadar işlenmiş, harika bir parçaydı. Vezir ve iki piyon artık tahtanın karşısında seyahat etmek zorunda kalsalar da yalnız değillerdi. Kısa süre sonra eksik parçaları arama işine bütün aile dahil oldu. Bir sonra ele geçirilen parça, Bonham'daki arttırmada alınan kırmızı bir piyondu. Tahtanın bir kenarındaki yerini aldı. Artık piyasadaki herkes, Lady Kennington'ın ömrünü adadığı arayışından haberdardı.

Tahtada yerini alan bir sonraki parça, Gertrude Teyze'nin Elsie'ye miras bıraktığı beyaz kaleydi.

On ikinci Kennington Lordu, 1991'de hayata gözlerini yumdu. O sırada beyaz takımda sadece iki piyon ve bir at, kırmızı takımda ise dört piyon, bir kale, bir de şah eksikti.

Elinde üç kırmızı piyon ve bir beyaz kale bulunan bir satıcı, 11 Mayıs 1992'de Kennington Malikânesi'nin kapısını çaldı. Çin'in

sınır bölgelerine yaptığı seyahatten yeni dönmüştü. Lady'ye söylediğine göre uzun ve meşakkatli bir yolculuktu. Ama değmişti, çünkü eli boş dönmemişti.

Lady, yaşı bir hayli ilerlemiş olmasına rağmen pazarlığı birkaç gün sürdürdü ve satıcı nihayet elinde 26.000 sterlinlik bir çekle Kennington Malikânesi'nden ayrıldı. Söylentilerin peşine takılıp Hong Kong'da araştırmalar yapmasına, Boston'a uçmasına ve Meksika ile Moskova'daki satıcılarla temas kurmasına rağmen lady takımın son parçalarının izine hiçbir yerde rastlayamadı.

On üçüncü Kennington Lordu olan Edward, sonraki birkaç sene içinde, bir zamanlar Eddie ile Eton'da aynı sınıf'ta okuyan, beş kuruşu olmayan bir asilzadenin evinde tesadüfen son kırmızı piyonla kırmızı kaleyi buldu. Ondan aşağı kalmayan kardeşi James, beyaz takımın son parçaları olan iki piyonu Bangkok'taki bir satıcıdan aldı.

Geriye sadece kırmızı şah kalmıştı.

Aile mensupları son zamanlarda kayıp parçalar için çok yüksek fiyatlar ödemeye başlamıştı zira dünya üzerinde bu piyasada bulunan herkes, Lady Kennington takımı tamamladığı takdirde servet değerinde olacağını biliyordu.

Elsie seksenli yaşlarına girdiğinde oğullarına mirasını eşit olarak paylaştırmayı planladığını söyledi. Ancak satranç takımı, son parça olan kırmızı şahı hangisi bulursa onun olacaktı.

Elsie, seksen üç yaşında, şahı bulamadan öldü.

Edward unvanı zaten daha önce almıştı -bu, mirasta başkasına devredilebilecek bir şey değildi- annesinin ölümünün ardından Kennington Malikânesi ve 857.000 sterlin de onun olmuştu. Aynı miktarda parayı miras alan James, Cadogan Meydanı'nda bir apartman dairesine taşındı. Parası eksik ve sahibi belirsiz olan Kennington Takımı, hâlâ Büyük Salon'da sergilenmekteydi. Bu noktada sahneye Max Glover girdi.

Max'in tartışma götürmeyen bir yeteneği vardı: kriket sopası savurmak. Eğitimini İngiltere'nin isimsiz okullarından birinde tamamlamış ancak solak bir vurucu olarak sahip olduğu yetenek, daha sonra soyacağı insanlar arasına karışabilmesini sağlamıştı. Çaba sarf etmeksizin elli puan yapabilen birine güvenmeyeceklerdi de kime güveneceklerdi?

Deplasman maçları Max'in çok işine geliyordu, çünkü bu sayede on bir potansiyel kurbanla tanışma fırsatı buluyordu. Kennington Village XI de bir istisna değildi. Lord hazretleri çay içmek için iki takımın yanına geldiği sırada Max, o bölgede yaşayan hakemden takıma sahip olmak için kırmızı şahın bulunması şartı da dahil olmak üzere Kennington Takımı hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmişti.

Max çayla ikram edilen keki midesine indirirken lorda satranca bayıldığını söyledi ve Kennington Takımı'nı görmesine izin verip veremeyeceğini sordu. Lord Kennington, böylesine zahmetsiz bir sahte kimliğe sahip olan Max'i büyük bir mutlulukla içeri davet etti. Boş kareyi görür görmez Max'in zihninde bir plan şekillenmeye başladı.

Dikkatle hazırlanmış birkaç sorusuna hiç şüphelenmeyen ev sahibi tarafından doyurucu cevaplar verildi. Max, lordun kardeşi veya mirastaki şarttan bahsetmekten kaçındı. Öğleden sonranın geri kalanını maç sahasında planı üzerinde çalışarak geçirdi. İki topu kaçırdı.

Max, maçın ardından takımın geri kalanının kasabanın barına gitme teklifini Londra'da acil işleri olduğunu söyleyerek reddetti.

Hammersmith'teki dairesine girer girmez daha önce hapse girdiğinde aynı hücreyi paylaştığı yaşlı adama telefon etti. Eski hücre arkadaşı Max'e istediğini yapabileceğini ama yaklaşık bir ay süreceğini ve "pahalıya mal olacağını" söyledi.

Max, Kennington Malikânesi'ne dönüp araştırmasına devam etmek için bir pazar gününü seçti. Eski MG'sini -yakında antika değeri kazanacağını söyleyerek avutuyordu kendini- ziyaretçi otoparkına bıraktı. Ön kapıya yönelten işaretleri takip etti ve beş sterlin ödeyerek içeri girdi. Bakım ve yürütme giderleri yüzünden malikâneyi yine hafta sonları ziyarete açmak zorunda kalmışlardı.

Max, Romney, Gainsborough, Lely ve Stubbs gibi önde gelen ressamların elinden çıkmış aile büyüklerinin portreleriyle süslenmiş uzun koridorda kararlı adımlarla yürüdü. Her biri piyasada bir servet ederdi ancak Max'in gözü Büyük Salon'da bulunan çok daha ufak bir nesne üzerindeydi.

Salona girdiğinde, Kennington Takımı'nın etrafının bir rehber eşliğinde malikâneyi gezen kalabalık bir grup ziyaretçi tarafından sarılmış olduğunu gördü. Max kalabalığın gerisinde durup rehberin çok iyi bildiği hikâyeyi anlatmasını dinledi. Grubun yemek salonuna geçip aile gümüşlerine bakmaya başlamasını sabırla bekledi.

"Birkaç parça, İspanyollardan elde edildi," dedi rehber grubu diğer salona yöneltirken.

Max, diğer grubun hemen gelip gelmediğini görmek için koridoru kontrol etti. Elini cebine sokarak kırmızı şahı çıkardı. Ustalıkla işlenmiş parça, rengi dışında tahtanın diğer ucundaki şahın tıpatıp aynısıydı. Max, sahte parçanın karbon testini geçemeyeceğini biliyordu ama kusursuz bir kopyaya sahip olduğunu bilmek ona ye-

tiyordu. Birkaç dakika sonra Kennington Malikânesi'nden ayrılarak Londra'ya döndü.

Max'in bir sonraki sorunu, hangi şehrin güvenliğinin planını gerçekleştirebileceği kadar gevşek olduğuna karar vermekti: Londra mı, Washington mu, yoksa Pekin mi? Pekin'deki Büyük Halk Sarayı burun farkıyla önde görünüyordu. Bununla birlikte bütün planın maliyeti düşünüldüğünde kalan tek seçenek, British Museum'du. Ama Max'in verdiği kararda en büyük etken, önündeki beş yılı bir Çin hapishanesinde, Amerikan cezaevinde veya İngiltere'nin doğusunda bir açık cezaevinde geçirme olasılıklarını kıyaslaması oldu. İngiltere, yarışı boy farkıyla kazanmıştı.

Max ertesi sabah hayatında ilk kez British Museum'u ziyaret etti. Danışma masasının gerisinde oturan kadın ona Çin koleksiyonunun bulunduğu bölüme nasıl gideceğini tarif etti.

On beş odada yüzlerce Çin eseri vardı ve satranç takımını bulabilmesi bir saatini almıştı. Üniformalı görevlilere sormayı düşündüyse de dikkat çekmek istemediği için vazgeçti. Zaten sorusuna cevap verebileceklerinden şüpheliydi.

Odada yalnız kalana dek bir süre oyalanması gerekti. Küçük hilesine ziyaretçilerden, daha beteri güvenlik görevlilerinden birinin tanık olmasını kesinlikle istemiyordu. Güvenlik görevlisinin dört odayı otuz dakikada bir kontrol ettiğini fark etti. Harekete geçmek için görevlinin İslam salonuna geçmesini ve bulunduğu yerin boşalmasını beklemek durumundaydı.

Max'in cebindeki sahte şahı çıkarıp camekânın içindeki tahtanın üzerinde gururla dikilmekte olan orijinaliyle karşılaştırma cesaretini toplaması için aradan bir saat daha geçmesi gerekti. Biri sahte, diğeri orijinal, ancak birbirinin tıpatıp aynısı olan iki şah, birbi-

rine bakıyordu. Max etrafına bakındı: oda hâlâ boştu. Ne de olsa salı günü saat sabah on birdi ve dışarıda güneş pırıl pırıl parlıyordu.

Max, defalarca prova ettiği hamlesini yapmadan önce güvenlik görevlisinin İslam eserleri salonuna geçmesini bekledi. İsviçre çakısının yardımıyla Çin şaheserinin bulunduğu camekânın kapağını dikkatle açtı. Tiz bir alarm sesi derhal müzeyi ayağa kaldırdı ama Max, ilk güvenlik görevlisinin görünmesinden çok önce iki şahı değiştirip camekânın kapağını kapatmış, bir pencereyi açarak odadan ayrılmıştı. İki görevli hızla yan odaya dalarken Max bir samuray kostümünü sakince inceliyordu. Güvenlik görevlilerinden biri açık pencereyi görünce bir küfür savurdu, diğeri hemen bir eksik olup olmadığına baktı.

"Şimdi iki kardeşi nasıl birbirine düşürdüğümü merak ediyorsundur," dedi Max keyifle anlatmaya devam ederek. Başımı salladım ama Max bir sigara daha sarana dek konuşmaya ara verdi. "Öncelikle, *iki* alıcı varsa, ki bu olayda iki *gözü kara* alıcı vardı, hiçbir satış aceleye getirilmez. Bir sonraki ziyaretim..." Sigarasını yakmak için sustu. "...Charing Cross Yolu'nda bir dükkâna oldu. Fazla araştırma yapmam gerekmedi, çünkü rehberde Satranç başlığı altında kolayca bulunabiliyorlardı. İlanda şöyle yazıyordu: Marlowe's, *ustalara hizmet, yeni başlayanlara öğüt verenler.*"

Max, rutubet kokulu eski dükkâna girdi ve onu, hayatın piyonlarından birine benzeyen yaşlı bir adam karşıladı: ender olarak ileri hamle yapan, eninde sonunda ele geçirilecekmiş gibi görünen bir adamdı. Tahtanın karşı ucuna varıp şah olacaklardan biri değildi kesinlikle. Max, yaşlı adama vitrinde gördüğü satranç takımını sordu. Ardından daha önce prova ettiği bir dizi soru yöneltti ve konu böylece Kennington Takımı'nın kırmızı şahının değerine geldi.

"Böyle bir parça piyasaya çıksaydı," dedi yaşlı satıcı düşünceli bir ifadeyle. "Fiyatı en az elli bin sterlin olurdu. Herkes parçanın kesin iki alıcısı olduğunu biliyor."

Bu bilgi, Max'in planında birkaç düzenlemeye gitmesine neden oldu. Bir sonraki sorunu, bankadaki parasının bir New York ziyaretini karşılamaya yetmeyeceğiydi. Bunun sonucu olarak birkaç büyük evden çabucak elden çıkarılabilecek eşyalar "aldı" ve Amerika seyahati için gerekli parayı denkleştirdi. Şansına kriket sezonunun ortasındaydılar.

Max, JFK Havaalanı'na indikten sonra taksi şoförüne onu Sotheby's veya Christie's gibi ilk akla gelen isimler yerine Doğu 79. Sokak'taki Phillips Müzayede Evi'ne götürmesini söyledi. Cebinden British Museum'dan çaldığı narin oymayı çıkardığında karşısındaki genç yardımcının fazla ilgili görünmemesi üzerine rahatladı.

"Kaynağını biliyor musunuz?" diye sordu asistan.

"Hayır," dedi Max. "Yıllardır ailemde."

Altı hafta sonra bir satış kataloğu yayınlandı. Max, 23 numaralı parçanın kaynağının "bilinmiyor" şeklinde belirtildiğini ve en yüksek değer olarak 300 dolar biçildiğini görerek memnun oldu. Katalogtaki fotoğrafsız parçalardan biri olduğu için kırmızı şahın fazla taliplisinin olmayacağını düşündü. Dolayısıyla Edward veya James Kennington'ın dikkatini çekme olasılığı düşüktü. Yani Max onlara haber verene kadar.

Max, satıştan bir hafta önce New York'taki Phillips'i aradı. Katalog yayınlanalı bir aydan fazla olmasına rağmen kırmızı şaha pek ilgi gösterilmediğini söyleyen genç görevliye sadece tek bir sorusu olmuştu. Cevabı duyunca hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı.

Bir sonraki adım, Kennington Malikânesi'ne telefon etmekti. Yaptıkları görüşmede birkaçeğer, bir iki fakat, bir de belki kullanarak yeterince ilgi uyandırdı ve bunun sonucunda Lord Kennington'dan White's'ta öğle yemeği için davet aldı.

Lord Kennington, esmer buğdaydan yapılan çorbalarını içerken Max'e kulüp kuralları gereği masaya herhangi bir kâğıt çıkaramayacağını belirtti. Max başını sallayarak Phillips kataloğunu sandalyesinin altına koydu ve bir müşterisi için bir Çin heykelciğini araştırırken nasıl tamamen tesadüf eseri kırmızı şaha rastladığını ayrıntılarıyla anlatmaya koyuldu.

"Bana hikâyeyi anlatmamış olsaydınız," dedi, Max. "Benim de gözümden kaçacaktı,"

Lord Kennington tatlıyı, peyniri ve bisküvileri es geçerek kütüphanede kahve içmelerini teklif etti. Orada rahatça iş konuşabilirlerdi.

Max, 23 numaralı parçayı göstermek için kataloğu açtı. Açık arttırmacıya göstermediği birkaç fotoğrafı da yanında getirmişti. Lord Kennington üç yüz dolarlık tahmini değeri görünce sordu. "Sizce Phillips satıştan kardeşime bahsetmiş midir?"

"Bahsettiklerini düşünmek için bir sebebimiz yok," diye cevap verdi Max. "Orada çalışan yardımcılardan biri bana 23 numaralı parçaya hiç ilgi gösterilmediğini söyledi."

"Peki parçanın orijinal olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Hayatımı böyle kazanıyorum," dedi Max güvenle. "Ama parçayı karbon testine tabi tutabilirsiniz elbette. Yanılıyorsam tek kuruş ödemezsiniz."

"Bundan iyisi can sağlığı," dedi Lord Kennington. "Sanırım Amerika'ya uçup arttırmaya bizzat katılmam gerek," diye ekledi deri koltuğun kolçağına vurarak. Eski tozlar havalandı.

"Bunun pek akıllıca olacağını sanmıyorum, lordum," dedi Max. "Ne de olsa..."

"Nedenmiş?" diye sordu Kennington.

"Hiçbir açıklama yapmaksızın Amerika'ya uçarsanız ailenizin malum bazı mensuplarının aklında soru işaretleri oluşabilir." Max duraksadı. "Ve bir müzayede evinde görülürseniz..."

"Anladım," dedi Kennington. "Peki sizin öneriniz nedir?"

"Lordumu temsil etmekten onur duyarım."

"Peki bu hizmetinizin karşılığında ne bekliyorsunuz?" diye sordu Lord Kennington.

"Bin sterlin artı masraflar," dedi Max. "Ayrıca satış fiyatının yüzde iki buçuğu, ki bu standart ücrettir."

Lord Kennington iç cebinden bir çek defteri çıkardı ve bin sterlinlik bir çek yazdı. "Parçayı kaça alabileceğinizi düşünüyorsunuz?" diye sordu sonra.

Max bu soruya memnun olmuştu zira onun aklından da bu konuyu açmak geçiyordu. "Küçük sırrımızı başkasının öğrenip öğrenmeyeceğine bağlı," dedi. "Bununla birlikte elli bin dolarlık bir tavan fiyata hazırlıklı olabilirsiniz."

"Elli bin mi?" diye sordu Kennington şaşkın bir ifadeyle.

"Fazla sayılmaz," dedi Max. "Tamamlandıktan sonra takımın değerinin bir milyonu bulacağını düşünürsek." Duraksadı. "Tabii parçayı kardeşiniz aldığı takdirde sizin için böyle bir şey söz konusu olamayacak."

"Anlıyorum," dedi Kennington. "Ama yine de birkaç yüz dolara da alabilirsiniz."

"Öyle olmalım," dedi Max.

Max Glover, öğleden sonra bir başka randevusu olduğunu söyleyerek White's Kulübü'nden üçü birkaç dakika geçe ayrıldı. Gerçekten de randevusu vardı.

Max saatine baktı ve Green Park'ta bir gezinti yapabilecek kadar vakti olduğunu gördü.

Dörde birkaç dakika kala Sloane Meydanı'na vardı ve Sir Francis Drake heykelinin karşısındaki banka oturarak bir sonraki randevusunun senaryosu üzerinde çalıştı. Yakınlarda bir saatin dördü çaldığını duyunca hemen yerinden kalktı ve hızlı adımlarla Cadogan Meydanı'na yürüdü. 16 numaranın önünde durdu, basamakları tırmandı ve zili çaldı.

James Kennington kapıyı açarak konuğuna gülümsedi.

"Bu sabah aramıştım," diye açıkladı Max. "Adım Glover."

James Kennington misafirini oturma odasına aldı ve yanmayan şöminenin dibindeki koltuğa buyur etti. İki kardeşten genç olanı, karşısındaki koltuğa oturdu.

Daire çok geniş, hatta kocamandı. Ancak duvarlarda bazı yerlerde daha önce tabloların asılı olduğunu gösteren boşluklar vardı. Max tabloların temizlik veya çerçeve değişimi gibi sebeplerle gitmemiş olduğundan şüphelendi. Dedikodu sütunlarında genç Kennington'ın alkol sorunu yaşadığı ve ödemediği kumar borçları olduğundan bahsediliyordu.

Max hikâyesini anlattı ve James Kennington'ın çok iyi bildiği ilk sorusunu duymaya hazırlandı.

"Parçanın fiyatı sizce ne kadar olacak, Bay Glover?"

"Birkaç yüz dolar," diye karşılık verdi Max. "Elbette bu, ağabeyinizin parçadan haberdar olmaması halinde ödeyeceğinizi tahmin ettiğim miktar." Duraksadı, çayından bir yudum aldı ve ekledi. "Öğrendiği takdirde elli bini bulabilir."

"Ama elli bin dolarım yok," dedi James, Max'in bildiği gerçeği dile getirerek. "Ve ağabeyim bunu öğrenecek olursa elim kolum bağlı kalacak. Mirasın şartları çok açık: kırmızı şahı bulan takımı alır."

"Parçayı garantilemek için gereken miktarı vermeye hazırım," dedi Max. "Ama karşılığında takımı bana satmanızı istiyorum."

"Peki ne kadar ödemeyi düşünüyorsunuz?" diye sordu James.

"Yarım milyon."

"Ama Sotheby's takıma bir milyondan fazla bir değer biçti," diye itiraz etti James.

"Olabilir," dedi Max. "Ama yarım milyon hiç yoktan iyidir. Ağabeyiniz kırmızı şahtan haberdar olursa eliniz boş kalacak."

"Ama şahın birkaç yüz dolara alınabileceğini söylediniz..."

"O durumda avans olarak sadece bin sterlin, satış sonrasında ise alış fiyatının yüzde iki buçuğunu talep edeceğim," dedi Max o gün ikinci kez.

"Bu riski göze alabilirim," dedi James avantajı elde ettiğini düşünen birinin gülümsemesiyle. "Kırmızı şah elli binden az bir fiyata satılırsa parayı kendim toparlayabilirim. Elli binden fazla olursa takımı size yarım milyona satarım." James devam etmeden önce çayından bir yudum aldı. "Her iki türlü de kazançlıyım."

Ben de öyle, diye düşündü Max iç cebinden bir kontrat çıkarırken. James yazıyı yavaşça okudu. Daha sonra ona döndü. "Planınıza razı olacağımdan pek eminmişsiniz, Bay Glover."

"Kabul etmeseydiniz bir sonraki durağım ağabeyiniz olacak, böylece sizin elinizde hiçbir şey kalmayacaktı. Hiç olmazsa şimdi sizin de söylediğiniz gibi her şekilde kazançlısınız."

"Galiba bana New York yolculuğu gözüküyor," dedi James.

"Şart değil," dedi Max. "Arttırmaya telefonla katılabilirsiniz. Hem böylelikle kimliğiniz de gizli kalır."

"Peki ama nasıl yapacağım?"

"Çok kolay," diye güvence verdi Max. "New York'taki satış öğleden sonra ikide başlıyor, yani Londra'da akşam yedi olacak.

Kırmızı şah, yirmi üç numaralı parça. Phillips'e talimat verip yirmi bir numaranın satışı sırasında sizi aramalarını sağlayacağım. Siz telefon başında durun ve hattın meşgul olmamasını sağlayın yeter."

"Elli binin üzerine çıkarsa siz devreye gireceksiniz, değil mi?"

"Emin olabilirsiniz," dedi Max dosdoğru gözlerinin içine bakarak.

Max, satıştan bir hafta önce New York'a uçtu. Doğu yakasındaki küçük bir otelde, hücremizden fazla büyük olmayan bir oda tuttu. Sadece oyunun sonunu getirecek kadar parası vardı.

Pazartesi sabah erkenden kalktı. New York trafiğinin gürültüsü ve siren sesleri yüzünden doğru düzgün uyuyamamıştı. Vaktini, satışın başlamasından sonra karşılaşabileceği çeşitli senaryolar üzerinde çalışıp seçeneklerini değerlendirerek geçirdi. İki dakikadan kısa bir süre için sahnenin merkezinde olacak ve başaramazsa bir sonraki uçakla Heathrow'a ve eksiye düşmüş banka hesabına dönmek durumunda kalacaktı.

Üçüncü Cadde ile 66. Sokak'ın köşesindeki satıcıdan bir çörek aldı ve birkaç sokak ötedeki Phillips'e yürüdü. Sabahın geri kalanını Çin eserlerinin satışının yapılacağı salonda gerçekleştirilen bir elyazması arttırmasını seyrederek geçirdi. Amerikalıların arttırmayı nasıl yürüttüğünü izleyerek sessizce oturdu. Böylelikle satış günü ortama aşina olacak, hata payı azalacaktı.

Max öğle yemeği yemedi. Bunun tek sebebi, zaten az olan parasının bitmeye yüz tutması değildi. Zamanını iki okyanus ötesi telefon görüşmesi yaparak değerlendirdi; ilki, Lord Kennington'laydı. Kırmızı şah için elli bin dolara kadar teklif verebilmesi için tekrar onayını aldı. Max çekiç iner inmez onu arayıp satış fiyatını bildireceğine dair söz verdi. Birkaç dakika sonra ikinci telefon görüşmesi-

ni yaptı. Bu kez James Kennington'ın Cadogan Meydanı'ndaki evini aramıştı. Telefona ilk zilden sonra hemen cevap veren James, Max'in sesini duyduğu için rahatlamış gibiydi. Max, James Kennington'a da aynı sözü verdi.

Ahizeyi yerine koyduktan sonra teklif masasına yönelerek görevliye James Kennington'ın Londra telefonunun numarasını verdi ve Parça 23 için teklif etmek istediğini belirtti.

"Gerisini biz hallederiz, efendim," dedi genç kadın. "Vakti gelince gecikmeden onunla temas kuracağımızdan emin olabilirsiniz."

Max, kadına teşekkür etti, arttırma salonuna döndü ve en sevdiği yer olan sekizinci sıranın sonuna, müzayedecinin sağına oturdu. Kataloğun sayfalarını çevirerek hiç ilgilenmediği eşyalara baktı. Bir numaralı parça için tekliflerin alınmaya başlamasını sabırsızca beklerken kimlerin satıcı, kimlerin ciddi alıcı, kimlerin sadece meraklı izleyici olduğunu anlamaya çalıştı.

Müzayedeci saat ikiye beş kala kürsüye çıktığında salon beklenti dolu yüzlerle doluydu. Adam saat ikide, müşterilerine gülümsedi.

"Parça 1," dedi yüksek sesle. "Ustaca işlenmiş, fildişinden bir balıkçı."

Parça, daha sonra yaşanacak dram hakkında hiç ipucu vermeyerek 850 dolara satıldı.

Parça 2, 1000 dolara alıcı buldu ama 5000 dolar sınırına, muhasebe defterini inceleyen bir Çinlinin heykeli olan Parça 17'ye kadar ulaşılamadı.

Daha sonraki parçalarla ilgilendiği anlaşılan birkaç satıcı yavaşça salona girdi, aynı zamanda peşinde oldukları parçaları satın almayı başarmış veya başaramamış başka birkaç satıcı ayrıldı. Max,

Parça 23'e geçilmesine daha vakit olmasına rağmen kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu.

Odanın yan tarafındaki uzun masa üzerine dizilmiş telefonlara baktı. Sadece üçünün başında görevliler vardı. Parça 21'in duyurusu yapıldığı sırada görevlilerden biri ahizeyi alıp bir numara tuşladı. Birkaç dakika sonra ahizenin alt kısmını eliyle koruyarak fısıldamaya başladı. Parça 22'nin satışına başlandığında hattın ucundaki müşterisine yine bir şeyler fısıldadı. Max, kadının James Kennington'a bir sonraki parçanın kırmızı şah olduğunu söylediğini tahmin etti.

"Yirmi üç numaralı parça," diye duyurdu müzayedeci önündeki notlara bakarak. "Kaynağı belirsiz, ince bir işçilikle oyulmuş kırmızı bir şah. Üç yüz dolar veren var mı?"

Max elindeki kataloğu kaldırdı.

"Beş yüz?" diye sordu müzayedeci telefon başındaki görevliye dönerek. Kadın ahizeye fısıldadıktan sonra kararlı bir şekilde başını salladı. Müzayedeci dikkatini kataloğunu daha yeni fiyat belirtilmeden kaldıran Max'e yöneltti.

"Bin dolar veren var," dedi müzayedeci telefondaki alıcıya dönerek. Görevlinin başını o kadar hızlı sallamasına şaşırarak, "İki bin dolar," dedi.

"Üç bin?" dedi sorarcasına Max'e dönerek. Katalog tekrar yükseldi ve salonun arka tarafındakiler kendi aralarında konuşmaya başladı.

"Dört bin?" diye sordu müzayedeci inanmaz bir ifadeyle telefon başındaki görevliye bakarak. 5000, 6000, 7000, 8000, 9000 ve 10.000 rakamları bir dakika içinde art arda telaffuz edildi. Salondaki mırıltılar giderek artarken müzayedeci, satış beklediği gibi geli-

şiyormuşçasına sakin görünmeye çabalıyordu. Herkesin bir fikri var gibiydi. Bir iki kişi bu arttırma çılgınlığına bir açıklama bulabilme ümidiyle sevdikleri yerlerinden ayrılıp hızla salonun arkasına yöneldi. Bazıları varsayımlarda bulunmaya başlamıştı ama böyle bir baskı altında teklif vermeye cesaret edemiyorlardı. Özellikle de fiyat artık 5000 dolarlık basamaklarla büyürken.

Max, müzayedecinin sorusu üzerine kataloğunu kaldırdı. "Kırk beş bin dolar? Elli bin veriyor musunuz?" diye sordu telefon başındaki kadına. Salondaki herkes nasıl cevap vereceğini görmek için ona döndü. Kadın ilk kez tereddüt etti. Müzayedeci tekrarladı. "Elli bin dolar." Kadın telefona rakamı fısıldadı ve uzun bir duraksamanın ardından başını salladı ama bu kez o kadar kararlı görünmüyordu.

55.000 dolar verip vermediği sorulduğunda Max de tereddüt etti ve kataloğu kaldırması daha uzun sürdü.

"Altmış bin?" diye sordu müzayedeci telefon başındaki görevliye. Max, kadının ahizeyi eliyle perdeleyerek rakamı söylemesini kaygıyla izledi. James Kennington'ın elli bin dolardan fazlasını toplamış olma ihtimalini düşünen Max'in alnında soğuk ter damlacıkları belirdi. Kadın, sonsuzmuş gibi görünen yirmi saniyenin ardından başını iki yana salladı. Telefonu kapattı.

Müzayedeci, Max'e bakıp gülümseyerek, "Elli beş bin dolara solumdaki beyefendiye satıldı," dediğinde Max kendini hem hasta, hem muzaffer, hem şaşkın, hem de rahatlamış hissetti.

Heyecanın dinmesini bekleyen Max, bir süre yerinde kaldı. Bir düzine kadar parçanın satışı yapıldıktan sonra salondan usulca ayrıldı. Kim olduğunu merak edenlerin şüphe dolu bakışlarının farkında değildi. Kalın, yeşil halı üzerinde yürüyerek alış masasına doğru gitti.

"Parça yirmi üç için depozito bırakmak istiyorum."

Görevli önündeki listeye baktı. "Kırmızı şah," dedi ve fiyatı iki kez kontrol etti. "Elli beş bin dolar," diye ekledi ve onaylaması için Max'e baktı.

Max başını salladı ve görevli, alış formundaki boşlukları doldurmaya başladı. Birkaç dakika sonra imzalaması için formu Max'e uzattı.

"Depozito beş bin beş yüz dolar," dedi kadın. "Miktarın tamamını yirmi sekiz gün içinde yatırmanız gerekiyor." Max, bunlar alışık

olduğu işlemlermiş gibi başını ilgisizce salladı. Formu imzaladıktan sonra hesabını sıfırlayacağını bilerek beş bin dolarlık bir çek yazdı. Çeki masanın üzerinden kadına doğru itti. Görevli ona anlaşmanın orijinalini vererek kopyasını sakladı. İmzayı kontrol ederken durakladı. Belki de bir tesadüftü, ne de olsa Glover yaygın bir isimdi. Bir müşteriyi sinirlendirmek istemezdi ama çek ciro edilmeden bu anormalliği muvafakat bölümüne bildirmek zorunda olduğunu biliyordu.

Müzayede evinden ayrılan Max kuzeye, Park Caddesi'ne doğru yürüdü. Kendinden emin bir ifadeyle Sotheby Parke Bernet'e girdi ve danışma masasına yöneldi. Uzakdoğu bölümünün müdürüyle görüşüp görüşemeyeceğini sordu. Sadece birkaç dakika beklemesi gerekti.

Max bu kez vaktini asıl niyetini perdeleyecek hazırlık sorularıyla harcamadı. Phillips'teki görevlinin de belirttiği gibi satışı tamamlamak için sadece yirmi sekiz günü vardı.

"Kennington Takımı satışa çıksa değeri ne kadar olur?" diye sordu.

Uzman, kırmızı şahın Phillips'teki satışından ve ulaştığı fiyattan haberdar olmasına rağmen şaşkın bir ifadeyle Max'e baktı. "Yedi yüz elli bin, belki bir milyon," diye cevapladı sonra.

"Peki Kennington Takımı'nı size getirsem ve orijinalliğini onaylasanız Sotheby's gelecekteki satışı için ne kadar avans vermeye gönüllü olur?"

"Aile takımın gerçek olduğunu onayladığı takdirde dört, belki beş yüz bin."

"Sizinle temas kuracağım," diye söz verdi yakın ve uzak vadedeki tüm sorunlarını çözmüş olan Max.

Max, doğu yakasında kaldığı küçük otelden o akşam ayrılarak bir taksiye atladı ve Kennedy Havaalanı'na gitti. Uçak havalandığında günler sonra ilk kez huzurlu bir uykuya daldı.

727, tam güneş Thames üzerinden yükselirken Heathrow'a indi. Gümrük ile bir işi olmadığından Heathrow Express ile Paddington'a gitti ve kahvaltı saatinde dairesine girdi. Otobüs beklemeden istediği zaman bir taksiye atlayıverme ve her akşam en sevdiği restoranda yemek yiyebilme hayallerine daldı.

Kahvaltısını ettikten sonra bulaşıkları lavaboya bırakıp evindeki tek rahat koltuğa oturdu. Kırmızı şah artık tahtadaki yerini aldığı için mat ederek zafere ulaşacağından hiç şüphe duymayarak bir sonraki hamlesini düşünmeye başladı.

Saat on birde -bir asilzadeyi aramak için uygun bir saatti- Kennington Malikânesi'ne telefon etti. Kâhya telefonu ona uzattığında Lord Kennington'ın ilk sözleri, "Aldınız mı?" oldu.

"Maalesef hayır, lordum," derdi Max. "Bilinmeyen bir alıcı bizden fazla fiyat verdi. Talimatınıza harfiyen uydum ve elli bin dolardan sonra teklif vermeyi bıraktım." Duraksadı. "Elli beş bin dolara satıldı."

Uzun bir sessizlik oldu. "Sizce diğer alıcı kardeşim olabilir mi?"

"Bilmiyorum," dedi Max. "Tek söyleyebileceğim telefonla teklif vererek kimliğini saklı tuttuğu."

"Yakında öğrenirim," dedi Lord Kennington telefonu kapatmadan önce.

"Orası muhakkak," diye mırıldandı Max Chelsea'de bir yerin numarasını tuşlarken.

"Tebrikler," dedi Max, James Kennington'ın tok sesini duyar duymaz. "Şahı aldım, artık mirasın koşulları gereği takıma sahip olabilirsiniz."

"İyi iş çıkardın, Glover," dedi James Kennington.

"Avukatlarım, siz takımın geri kalanını teslim eder etmez size dört yüz kırk beş bin dolarlık bir çek takdim edecek," dedi Max.

"Ama anlaşmamız yarım milyondu," diye itiraz etti James hemen.

"Kırmızı şaha ödediğim elli beş bin doları çıkarıyorum." Max duraksadı. "Kontratta buna dair bir madde olduğunu görebilirsiniz."

"Ama..." diye itirazını sürdürdü James.

"Ağabeyinizi aramamı mı tercih edersiniz?" diye sordu Max tam kapı çalarken. "Çünkü şah hâlâ elimde." James hemen cevap vermedi. "Biraz düşünün," diye ekledi Max. "Ben de kapıya bakayım." Max ahizeyi masanın üzerine bırakarak hole çıktı. Neredeyse ellerini ovuşturacaktı. Zinciri çıkarıp kilidi açarak kapıyı birkaç santim araladı. Benzer trençkotlar giymiş iki uzun boylu adam kapının önünde durmaktaydı.

"Max Victor Glover?" diye sordu biri.

"Kim soruyor?" dedi Max.

"Ben Dolandırıcılık Masası'ndan Dedektif Armitage, bu da Dedektif Willis." İkisi de Max'e son derece tanıdık görünen kimliklerini gösterdi. "İçeri girebilir miyiz, efendim?"

İki adam Max'in, "Avukatımla konuşmadan hiçbir şey söylemeyeceğim," cümlesinden ibaret sayılabilecek ifadesini aldıktan sonra oradan ayrıldı. Daha sonra Lord Kennington ile görüşmek için Yorkshire'a gittiler. Lordun ayrıntılı ifadesini aldıktan sonra Londra'ya dönerek kardeşi James ile görüştüler. O da işbirliğine en az ağabeyi kadar istekliydi.

Max bir hafta sonra dolandırıcılıktan tutuklandı. Yargıç, Max'in geçmiş kayıtlarını görünce kefalet hakkı vermedi.

"Ama kırmızı şahı çaldığını nasıl anlamışlar?" diye sordum.

"Anlamadılar," dedi Max sigarasını söndürürken.

Kalemimi bıraktım. "Nasıl yani, anlamadım," dedim ranzanın üst katından.

"Ben de öyle," dedi Max. "En azından suçlamalar yöneltilene kadar." Hücre arkadaşım kendine yeni bir sigara sararken sessizce bekledim. "Suçlamayı yüksek sesle okuduklarında en çok şaşıran bendim.

"'Max Victor Glover, yalan dolanla para kazanmakla suçlanıyorsunuz. 17 Ekim 2000 tarihinde, New York'taki Phillips müzayede evinde düzenlenen bir açık arttırmada yirmi üç numaralı parça olan kırmızı şah için parçanın sahibi olduğunuzu gizleyerek diğer alıcıya karşı elli beş bin dolarlık teklifte bulunmuşsunuz.'"

Ağır bir anahtar kilitte döndü ve hücremizin kapısı açıldı.

"Ziyaret saati," diye bağırdı gardiyan.

"Görüyorsun ya," dedi Max bacaklarını yatağının kenarından sarkıtırken. "Yanlış suçla yargılanıp mahkûm edildim."

"Kırmızı şahı kardeşlerden birine satmak yerine neden böyle zahmetli bir plana kalkıştın?"

"Çünkü doğrudan onlara satmaya kalkıştığım takdirde parçayı nereden bulduğumu açıklamamı isteyeceklerdi. Ve yakalansaydım..."

"Ama yakalandın zaten."

"Evet ama hırsızlık suçundan değil," diye hatırlattı Max.

"Peki kırmızı şaha ne oldu?" diye sordum hücreden çıkıp ziyaret salonuna doğru yürürken.

"Davadan sonra avukatıma iade edildi," dedi Max. "Ben hapisten çıkana kadar kasasında güvende olacak."

"Ama bu demektir ki..." diye başladım.

"Lord Kennington ile tanıştın mı?" diye sordu Max.

"Hayır, tanışmadım."

"O halde sizi tanıştırayım," dedi Max. "Bugün ziyaretime geliyor." Duraksadı. "İçimden bir ses kırmızı şah için bir teklifte bulunacağını söylüyor."

"Teklifini kabul edecek misin peki?" diye sordum.

"Sabırlı ol, Jeff," dedi Max ziyaret salonuna girerken. "Bu soruna önümüzdeki hafta kardeşi James'in ziyaretinden sonra cevap veririm."

Süleyman'ın Bilgeliği

"Sen kendi işine bak," diye tavsiyede bulundu Carol.

"Ama bu benim işim," diye hatırlattım karıma yatağa girerken. "Bob ile yirmi yıldan fazla bir süredir arkadaşız."

"Düşüncelerini kendine saklaman için bir sebep daha," diye ısrar etti.

"Ama o kadından hiç hoşlanmadım," dedim huysuzca.

"Bunu akşam yemeği sırasında açıkça belli ettin zaten," diye hatırlattı Carol başucundaki lambayı söndürürken.

"Eminim bunun sonunun gözyaşlarıyla biteceğini sen de biliyorsun."

"O zaman büyük bir kutu kâğıt mendil alırsın."

"Kadın sadece parasının peşinde," diye söylendim.

"Hangi para?" diye sordu Carol. "Bob işinde oldukça başarılı ama Abramovich ile aynı ligde olduğu söylenemez."

"Öyle bile olsa dostu olarak o kadınla evlenmemesi için uyarmak benim görevim."

"Şu an bunu duymak isteyeceğini hiç sanmıyorum," dedi Carol. "O yüzden aklından bile geçirme."

"Lütfen açıklayın, ulu bilge," dedim yastığımı kabartırken. "Nedenmiş?"

Carol iğnelememi duymazdan geldi. "Sonları mahkemede biterse ukala pozisyonuna düşeceksin. Evlilikleri çok mutlu olursa da seni asla affetmeyecek tabii karısı da."

"Ona söylemeyi düşünmemiştim."

"Hakkında düşündüklerini çok iyi biliyor," dedi Carol. "Bundan hiç şüphen olmasın."

"Bir yıl bile sürmez," diye tahminde bulundum tam başucumdaki telefon çalmaya başladığı sırada. Bir hasta olmaması için dua ederek açtım.

"Sana tek bir sorum var," dedi hattın diğer ucundaki ses kendini tanıtmaya gerek görmeksizin.

"Neymiş o, Bob?"

"Sağdıcım olur musun?"

Bob Radford ile ikimizin de asistan doktor olarak çalıştığı St. Thomas Hastanesi'nde tanıştık. Aslında ilk karşılaşmamız, futbol sahasında oldu. Tam sayı yapacağımı düşünürken beni alaşağı edivermişti. O günlerde rakip takımlardaydık.

Guy's'ta uzman doktor olduktan sonra aynı futbol takımında oynamaya başladık. Ayrıca her hafta içi bir gün duvar tenisi maçı yapıyorduk ve hepsini o kazanıyordu. Son yılımızda Lambeth'te aynı lojmanda kaldık. St. Thomas'ta üç binden fazla hemşire olduğu için kadın arkadaş sıkıntısı çekmiyorduk. Çoğu seks istiyor ve anlaşılmaz nedenlerle doktorları güvenilir buluyordu. Yeni statümüzün avantajlarını tecrübe etmeyi dört gözle bekliyorduk. Sonra ben âşık oldum.

Carol da Guy's'ta çalışan bir doktordu ve ilk randevumuzda uzun süreli bir ilişki istemediğini açıkça belli etti. Bununla birlikte azmimi hafife almıştı. Dokuzuncu kez evlenme teklif ettiğimde nihayet pes etti. Birkaç ay sonra Carol ile evlendik.

Bob tam ters istikamette ilerliyordu. Onu ne zaman akşam yemeğine davet etsek yanında başka bir kadın oluyordu. Ben bazen isimlerini karıştırıyordum; Carol'ın asla yapmadığı bir hata. Ancak, tabiri caizse açık büfeden farklı tatlar denemek için Bob'un öğrencilik yıllarından beri gösterdiği heves zamanla azaldı. Ne de olsa ikimiz de kırkın-

ci yaş günümüzü kutlamıştık. Bob'un, öğrencilerin çıkardığı gazetede hastanenin en gözde bekârı seçilmesinin de pek faydasının olduğu söylenemezdi. Londra'daki en kazançlı muayenehanelerden birine sahipti. Harley Caddesi'nde hiçbir masrafı evlilikle ilgili olmayan lüks bir dairesi vardı. Ama artık bekârlık hayatının sonu gelmiş gibiydi.

Bob, Carol ile beni hayatının geri kalanını birlikte geçireceği kadın olarak tanımladığı Fiona'yla tanıştırmak için akşam yemeğine davet ettiğinde ikimiz de çok şaşırmış ve mutlu olmuştuk. Son kız arkadaşının ismini hatırlayamadığımız için biraz da kafamız karışmıştı. Fiona olmadığından emin gibiydik.

Restorana vardığımızda, köşedeki masada el ele oturmakta olduklarını gördük. Bob hemen ayağa kalkarak bizi karşıladı ve Fiona'yı dünyanın en harika kadını olarak takdim etti. Kadının hakkını vermek gerekirdi, hiçbir erkek çekiciliğini inkâr edemezdi. Bir yetmiş beşlik boyunun yarısı bacaktan ibaret gibiydi. Vücudu spor salonunda şekillenmiş; şüphesiz marul ve su diyetiyle inceliğini muhafaza etmişti.

Yemek sırasında sohbet kısıtlı olmuştu. Bunun bir sebebi, Bob'un Donatello'nun nülerinin hak ettiği bakışlarını Fiona'dan bir türlü ayıramamasıydı. Yemeğin sonunda Fiona'nın Bob'a Donatello'nın bir eseri kadar pahalıya patlayacağına ikna olmuştum ve bunun tek nedeni, kadının şarap listesini aşağıdan yukarı doğru incelemesi, başlangıç olarak havyar sipariş etmesi ve makarnasının yer mantarıyla kaplı olmasını istemesi değildi.

Dürüstçe söylemek gerekirse Fiona, gecenin geç vaktinde, tercihen bir başka kıtada, bir otel barında taburede otururken rastlamayı umacağınız sarışın bir bombaydı. Kaç yaşında olduğunu tahmin edemiyordum ama yemek sırasında Bob'la tanışmadan önce üç kere evlendiğini öğrenmiştim. Bu sefer doğru erkeği bulduğuna inandığını söyledi.

O akşamın sona ermesinden son derece mutluydum ve Fiona hakkındaki görüşlerimi karıma belirtmekte bildiğiniz üzere hiç gecikmedim.

Nikâh, üç ay kadarsonra King's Road'daki Chelsea Evlendirme Dairesi'nde gerçekleşti. Törende Bob'un St. Thomas ve Guy's'tan arkadaşları vardı; bazılarını futbol oynadığımız günlerden beri ilk kez görüyordum. Fiona'nın pek arkadaşının olmadığına, en azından son nikâhında bulunacak kadar yakın kimsesinin olmadığına dair fikirlerimi Carol'a belirtmeyi pek akıllıca bulmadım.

Nikâh memuru, "Bu iki kişinin evlenmesinde bir engel olduğunu düşünen varsa hemen şimdi konuşsun," derken Bob'un yanında sessizce dikilmeye devam ettim.

Aslında fikrimi belirtmek istedim ama Carol tehlikeli bir yakınlıkta duruyordu. Fiona'nın o gün muhteşem göründüğünü itiraf etmeliyim; bir koyunu yutmaya hazırlanan bir pitona kesinlikle benzemiyordu. Hem de bütün halde yutmaya.

Resepsiyon için Fulham Yolu'ndaki Lucio's seçilmişti. O kadar çok şampanya tüketmiş olmasaydım ve söylediğim cümlelerde samimi olsaydım sağdıcın konuşması daha anlaşılır olabilirdi.

Takdir dolu alkışlar arasında yerime oturduğumda Carol, beni tebrik etmedi. Herkes gelin ve damatla birlikte restoranın önündeki kaldırımda toplanana dek ona benimle konuşması için fırsat vermedim. Bob ve Fiona konuklara el salladıktan sonra onları Heathrow'a götürecek beyaz limuzine bindiler. Oradan üç haftalık balaylarını geçirecekleri Acapulco'ya kalkan uçağa bineceklerdi. Ne bütün konukları içine alabilecek ulaşım aracı ne de balayı yeri Bob'un ilk tercihiydi. Bu bilgiyi Carol'a söylememiştim zira söylersem beni önyargılı olmakla suçlayacak ve haklı olacaktı.

Evliliklerinin ilk yılında Fiona'yı fazla gördüğümü söyleyemem. Bob ara sıra arıyordu ama sadece Harley Caddesi'ndeki muayenesindeki telefonu kullanıyordu. Ender olarak öğle yemeklerinde buluşuyorduk ama artık haftalık duvar tenisi maçlarımızı yapamaz olmuştuk.

Bob, öğle yemekleri sırasında ona bu konuda hiçbir şey söylememiş olmama rağmen sanki hakkındaki fikirlerimi biliyormuş gibi boyuna karısının ne kadar harika bir kadın olduğundan bahsediyordu. Carol ile evlerine yemeğe bir kez bile davet edilmemiş olmamızı ve bizim onları her davet edişimizde Bob'un o akşam bir hastasını ziyaret edeceğini veya şehir dışında olacağını söyleyerek bir mazeret uydurmasını da içten içe buna bağlıyordum.

Başlangıçta değişim belirsiz, neredeyse fark edilmeyecek kadardı. Öğle yemeği randevularımız düzenli hale geldi, hatta bazen

araya bir duvar tenisi maçı bile sıkıştırabilmeye başladık ama belki de en önemli gösterge, karısına düzdüğü methiyeleri artık pek duymayışımdı.

Bob'un teyzesi Muriel Pembleton'ın vefatının ardından değişim iyice belirgin hale geldi. İtiraf etmeliyim ki bırakın Pembleton Electronics'in tek vârisi olmasını, Bob'un bir teyzesinin olduğunu bile bilmiyordum.

The Times'ta çıkan habere göre Bayan Pembleton ardında yedi milyon sterlinlik mülk, hisse senedi ve sanat koleksiyonunu bırakmıştı. Birkaç hayır kurumuna yapılan bağışlar dışında bütün varlığı, yeğenine kalmıştı. Tanrı onu korusun, aniden böyle bir servete konmak Bob'da en ufak bir değişime bile yol açmadı. Ama aynısını Fiona için söyleyebilmek pek mümkün değildi.

Miras için tebrik etmek üzere Bob'u aradığımda sesi çok bozuktu. Öğle yemeğini birlikte yiyip yiyemeyeceğimizi sorarak şahsi bir konu hakkında fikrimi almak istediğini söyledi.

Birkaç saat sonra Devonshire Meydanı'nda bir restoranda buluştuk. Bob, garson siparişlerimizi alana dek dişe dokunur bir şey söylemedi. Ama tabaklarımız önümüze konduktan sonra mönüde sadece Fiona kaldı. Bob o sabah Abbott Crombie & Co adlı hukuk firmasından karısının boşanma talebini bildiren bir yazı almıştı.

"Zamanlaması çok iyiymiş doğrusu," dedim patavatsızca.

"Fark etmedim bile," dedi Bob.

"Neyi fark etmedin?"

"Muriel Teyze'mle tanıştıktan kısa bir süre sonra Fiona'nın bana karşı davranışlarındaki değişimi. Aslında daha o gece yatakta harikalar yaratmıştı."

Bob'a Woody Allen'ın bu konuya dair sözünü hatırlattım. Bay Allen, Tanrı'nın erkeğe bir beyin ve bir penis bahşettiği halde neden bu iki organın arasındaki bağlantıyı kuran kanı vermekte hasis davrandığını merak ediyordu. Bob bunun üzerine o gün ilk kez güldü ama kısa süre sonra yine kasvetli sessizliğine büründü.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

"Birinci sınıf bir boşanma avukatı ismi verebilirsen çok iyi olur," dedi Bob. "Çünkü duyduğum kadarıyla Bayan Abbott, müvekkilinin karşısında kim varsa kanının son damlasına kadar emmesiyle tanınıyormuş."

"Bir boşanma avukatı tanımıyorum maalesef," dedim. "On beş yıllık mutlu bir evliliği olan bir adam olarak sana tavsiyede bulunabilecek konumda değilim sanırım. Peter Mitchell ile konuşsan? Ne de olsa dört eski karısı var, en azından sana verebileceği bir isim biliyordur mutlaka."

"Bu sabah ilk iş Peter'ı aradım," dedi Bob. "Meğer onu da şimdiye kadar hep Bayan Abbott temsil etmiş. Aralarında sürekli bir anlaşma olduğunu söyledi."

Sonraki birkaç haftada Bob ile duvar tenisi maçlarımız tekrar düzenli hale geldi ve onu ilk kez yenmeyi başardım. Maçlardan sonra Carol ve bana katılıyor, birlikte akşam yemeği yiyorduk. Fiona'dan hiç bahsetmemeye çalışıyorduk. Bununla birlikte ona Muriel Teyze'nin mirasının yarısını vermeyi teklif etmesine rağmen Fiona'nın sahneden zarifçe ayrılmayacağını ağzından kaçırdı.

Haftalar aylara dönerken Bob giderek daha fazla kilo vermeye başladı ve altın sarısı saçları vaktinden önce griye döndü. Öte yandan Fiona her engeli safkan bir kısrak gibi atlıyor ve giderek güçleniyordu. Fiona bu uzun soluklu mücadelede daha önceki üç boşanmasında edindiği tecrübelerden ve taktiklerden faydalanıyordu. Üç zaferine dördüncüsünü eklemeye kararlıydı.

Fiona nihayet bir anlaşmaya yanaştığında aradan bir sene geçmişti. Bob'un bütün varlığı ikisi arasında eşit olarak paylaştırılacaktı, ayrıca davanın tüm masraflarını Fiona'nınkiler de dahil olmak üzere Bob karşılayacaktı. Resmi imzaların atılması için bir tarih belirlendi. Bob'a Carol'ın deyişiyle çok ihtiyaç duyduğu manevi desteği vermek için şahit olmayı kabul ettim.

Ancak kalemimin kapağını bile açamadın zira Fiona, Bayan Abbott daha şartları bile okumamışken kendisine zalimce davranıldığını ve Bob'un bir sinir krizi geçirmesine yol açtığını iddia ederek gözyaşlarına boğuldu. Ardından tek söz etmeden ofisten çıktı gitti. Sinir krizi geçirmek bir yana, Fiona'yı hiç bu kadar sakin ve hesaplı görmediğimi itiraf etmeliyim. Bayan Abbott bile bezmiş görünüyordu.

Bob'un avukatı Harry Dexter, onu anlaşmayı kabul etmediği takdirde bu davanın mahkemeye intikal ederek çok uzun ve yıpratıcı bir sürece dönebileceği konusunda uyardı. Bay Dexter ayrıca yargıçların mahkeme masraflarını davalıya yüklemeye meyilli olduğunu belirtti. Bob karşılık vermeye gerek görmeden omuz silkti.

İki taraf da mahkeme dışında ortak bir çözüme ulaşamayacağını kabul edince duruşma için yargıcın takviminde bir gün belirlendi.

Bay Dexter, Fiona'nın aşırı taleplerine aynı şekilde ateşli bir karşılık vermeye kararlıydı ve Bob başlangıçta bütün tavsiyelerine uymayı kabul etti. Ama karşı taraftan gelen her yeni talep Bob'un kararlılığını zayıflattı ve sonunda havlu atmaya razı, yediği yumruklarla sersemlemiş bir boksöre döndü. Duruşma günü yaklaştıkça dayanma gücü azaldı ve "Neden ona her şeyi vermiyorum? Tatmin olmasının tek yolu bu," demeye bile başladı. Carol ile ona moral vermeye çalıştık ama pek başarılı olamadık. Bay Dexter bile müvekkilini devam etmeye ikna etmekte zorlandı.

İkimiz de Bob'a, duruşma günü ona destek olmak için mahkeme salonuna geleceğimize dair söz verdik.

Haziran ayının son perşembesi Carol ile evlilikle ilgili bölüme ait üç numaralı salonda yerlerimizi aldık ve duruşmanın başlamasını

beklemeye koyulduk. Ona on kala görevliler yerlerini almaya başladı. Birkaç dakika sonra Bayan Abbott, yanında Fiona ile salona girdi. Hiçbir mücevher takmamış ve bir cenazeye -Bob'un cenazesi- uygun düşecek siyah bir elbise giymiş olan davacıya baktım.

Bir dakika sonra Bay Dexter peşinde Bob ile salona geldi. Kendilerine ayrılmış masanın gerisinde yerlerini aldılar.

Saat onu vurduğunda en büyük korkum gerçekleşti. Yargıç salona girdi -eski okulumdaki müdireyi hatırlatan bir kadındı- cezanın suça uyması gerektiğine inanmayan despotun teki. Kürsüdeki yerini alan yargıç, Bayan Abbott'a gülümsedi. Muhtemelen hukuk fakültesinde birlikteydiler. Bayan Abbott yerinden kalkarak yargıcın gülümsemesine karşılık verdi. Daha sonra Bob'un sahip olduğu her bir eşya için saldırısına başladı. Hatta tüm malların eşit olarak paylaştırılması şartını belirterek Bob'un üniversite hatırası kol düğmelerinden birinin Fiona'ya verilmesi gerektiğini bile öne sürdü.

Fiona'nın talepleri her geçen saat arttı. Bayan Abbott'ın söylediğine göre müvekkili tamamen haklıydı, ne de olsa Amerika'da başarılı bir aile şirketini yönetme fırsatını -bunu daha önce hiç duymamıştım- ve tatmin edici, mutlu bir hayatı, sırf kendisini kocasına adayabilmek için elinin tersiyle itmişti. Ama sonra ne bulmuştu? Kocası eve akşam sekizden önce neredeyse hiç gelmez olmuştu, geldiği ender zamanlardaysa -Bayan Abbott duraksadı- sarhoş oluyor, Fiona'nın hazırlamak için saatlerce uğraştığı yemeklere elini bile sürmüyor -tekrar duraksadı- daha sonra yatağa girdiklerindeyse anında sızıyordu. İtiraz etmek için yerimden fırladım ama görevli beni hemen uyardı ve yerime oturmazsam salondan atılacağını söyledi. Carol, ceketimi sertçe çekiştirdi.

Bayan Abbott nihayet şehir dışındaki evlerinin (Muriel Teyze'den kalan) müvekkiline, Londra'daki daireninse Bob'a; Can-

nes'daki villanın müvekkiline (Muriel Teyze'nin), Harley Caddesi'ndeki odalarınsa Bob'a (kiralık) verilmesi gerektiğini söyleyerek taleplerinin sonuna geldi. Bayan Abbott son olarak dikkatini Muriel Teyze'nin sanat koleksiyonuna çevirdi ve onun da eşit olarak paylaştırılması gerektiğini söyledi; müvekkili Monet'yi alacaktı, Bob da Manguin'i. Fiona Picasso'yu, Bob Pasmore'u, müvekkili Bacon'u falan filan. Bayan Abbott nihayet yerine oturduğunda Yargıç Butler öğle yemeği arası verdi.

Bay Dexter, Carol ve ben, bir lokmasına bile dokunulmayan öğle yemeği sırasında Bob'u mücadele etmeye ikna edebilmek için var gücümüzle uğraştık. Ama söylediklerimiz bir kulağından giriyor, diğerinden çıkıyordu.

"Teyzemin ölümünden önce elimde olanlar bana kalırsa bu bana yeter," diyordu sadece.

Bay Dexter bundan daha fazlasını alabileceğini söylediyse de Bob ilgilenmedi. Mücadele etmeyecekti.

"Şu işi bir an önce bitir," diye buyurdu. "Unutma, onun dava masraflarını da ben ödüyorum."

Yargıç, öğleden sonra saat ikide herkes tekrar mahkeme salonuna döndüğünde dikkatini Bob'un avukatına yöneltti.

"Peki siz tüm bunların karşılığında neler söyleyeceksiniz, Bay Dexter?" diye sordu Yargıç Butler.

"Bayan Abbott'ın teklif ettiği mal paylaşımına bir itirazımız yok," dedi avukat bezgin bir tavırla iç geçirerek.

"Bayan Abbott'ın teklifine razı mısınız, Bay Dexter?" diye şaşkınlıkla tekrarladı sorusunu yargıç.

Bay Dexter tekrar Bob'a döndü ve o da arabaların arka camlarının önündeki oyuncak köpekler gibi başını sallamakla yetindi.

"Öyle olsun," dedi şaşkınlığını gizlemekte başarısız olan Yargıç Butler.

Tam kararını bildirecekti ki Fiona gözyaşlarına boğuldu. Eğilerek Bayan Abbott'ın kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Bayan Abbott," dedi yargıç davacının hıçkırıklarını duymazdan gelerek. "Bu anlaşmayı onaylayacak mıyım?"

"Anlaşılan hayır, Sayın Yargıç," dedi biraz mahcup görünerek yerinden kalkan avukat. "Müvekkilim anlaşmanın şartlarının hâlâ davalı lehine olduğunu düşünüyor."

"Öyle mi?" dedi Yargıç Butler, Fiona'ya dönerek. Bayan Abbott, müvekkilinin omzuna dokunarak kulağına bir şey fısıldadı. Fiona derhal ayağa kalktı ve başı önde, yargıcı dinledi.

"Bayan Radford," diye söze başladı yargıç, Fiona'ya bakarak. "Avukatınızın sizin için yaptığı anlaşmadan artık memnun değil misiniz?"

Fiona başını çekingen bir ifadeyle salladı.

"O halde davayı daha çabuk sonlandıracağını düşündüğüm bir çözüm önerebilir miyim?" Bob sandalyesine iyice çökerken Fiona başını kaldırıp yargıca tatlı tatlı gülümsedi.

"Belki *siz* kocanın malvarlığının adil bir şekilde paylaştırıldığına *inandığınız* iki liste hazırlayıp mahkemenin dikkatine sunsanız daha iyi olur."

"Memnuniyetle yaparım, Sayın Yargıç," dedi Fiona uysalca.

"Siz bunu onaylıyor musunuz, Bay Dexter?" diye sordu yargıç, Bob'un avukatına dönerek.

"Evet, Sayın Yargıç," dedi Bay Dexter öfkesini gizlemeye çalışarak.

"Müvekkilinizin böyle talimat verdiğine inanabilir miyim?"

Bay Dexter fikir belirtmeye bile gerek görmeyen Bob'a bakarak başını salladı.

"Ve Bayan Abbott," dedi yargıç dikkatini Fiona'nın avukatına yönelterek. "Müvekkilinizin bu anlaşmadan da geri adım atmayacağını garanti etmenizi istiyorum."

"Kararınızı kabul edeceğini garanti ederim, Sayın Yargıç," dedi Fiona'nın avukatı.

"Pekâlâ," dedi Yargıç Butler. "Duruşmaya yarın sabah saat ona kadar ara veriyorum. Bayan Radford'un hazırlayacağı iki listeyi incelemek için sabırsızlanıyorum."

O akşam Carol ile Bob'u yemeğe çıkardık; faydasız bir hareket oldu. Ağzını ne yemek ne de konuşmak için açtı.

"Her şeyi alsın," dedi kahvelerimizi içerken nihayet. "Çünkü bu kadından ancak bu şekilde kurtulabileceğim."

"Ama sonunda böyle olacağını bilseydi teyzen her şeyini sana bırakmazdı."

"Bu sonu ne Muriel Teyze ne de ben öngörebildik," dedi Bob pişmanlıkla. "Fiona'nın zamanlaması da kusursuzdu. Sevgili teyzemle tanıştıktan sonra evlilik teklifimi kabul etmek için sadece bir ay beklemesi gerekti." Bob yüzünde suçlayıcı bir ifadeyle bana döndü. "Neden beni uyarıp onunla evlenmemi engellemedin?"

Yargıç ertesi sabah salona girdiğinde herkes yerini almıştı. İki rakip, avukatlarının yanında oturmaktaydı. Yargıç içeri girdiğinde herkes ayağa kalktı ve onun oturmasıyla tekrar oturdu. Sadece Bayan Abbott ayakta kalmıştı.

"Müvekkiliniz iki listeyi hazırladı mı?" diye sordu yargıç, Fiona'nın avukatına.

"Evet, Sayın Yargıç," dedi Bayan Abbott. "İncelemeniz için ikisi de hazır."

Yargıç, mübaşire başıyla işaret etti. İki listeyi Bayan Abbott'tan alan mübaşir, yargıca götürdü.

Yargıç Butler, ara sıra başını sallayıp "hmm" diyerek iki listeyi incelemeye koyuldu. Bayan Abbott yerine oturmayarak incelemenin sona ermesini bekledi. Yargıç, son maddeleri de okuduktan sonra dikkatini tekrar avukata çevirdi.

"İki taraf da bunun malvarlığının eşit ve adil bir paylaşımı olduğuna inanıyor, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, Sayın Yargıç," dedi müvekkili adına konuşan Bayan Abbott kararlı bir sesle.

"Anlıyorum," dedi yargıç, Bay Dexter'a dönüp sormadan önce. "Müvekkiliniz de bu paylaşımı onaylıyor mu?"

Bay Dexter tereddüt etti. "Evet, Sayın Yargıç," dedi sonunda sesindeki iğneleyici tonu gizleyemeyerek.

"Öyle olsun." Fiona, davanın başlangıcından beri ilk kez gülümsedi. Yargıç, gülümsemesine karşılık verdi. "Ancak, kararımı bildirmeden önce," diye devam etti Yargıç Butler. "Bay Radford'a son bir sorum olacak." Bob yerinden kalkmadan önce avukatına endişeyle baktı. Sonra yargıca döndü.

Daha nesini verecek, canını mı, diye düşündüm oturduğum yerden onları izlerken.

"Bay Radford," diye söze başladı yargıç. "Hepimiz karınızın malvarlığınızın bölüştürüldüğü bu iki listeyi adil ve eşit bulduğunu ifade ettiğini duyduk."

Bob başını eğdi ve sessiz kaldı.

"Bununla birlikte, kararımı vermeden önce sizin de bu paylaşımı kabul ettiğinizden emin olmak zorundayım."

Bob başını kaldırdı. Bir an duraksar gibi olduysa da, "Kabul ediyorum, Sayın Yargıç," dedi.

"O halde bana başka seçenek kalmıyor," dedi Yargıç Butler. Duraksayarak gözlerini hâlâ gülümsemekte olan Fiona'ya dikti. "Bayan Radford'a malvarlığınızın adil bir şekilde paylaştırıldığını düşündüğü bu iki listeyi hazırlama izni verdim." Fiona'nın gülümseyerek başını salladığını görmek yargıcı memnun etmişti. Dikkatini Bob'a yöneltti. "Bu yüzden Bay Radford'a tercih ettiği listeyi seçme hakkı vermek son derece adil ve eşitlikçi bir karar olacaktır."

Anlatabildim mi?

Know what I mean?

"Bu delikte neler döndüğünü bilmek istiyorsan, ihtiyaç duyduğun adam benim," dedi Doug. "Anlatabildim mi?"

Her hapishanede bir tane vardır. North Sea Camp'tekinin ismi Doug Haslett'ti. Doug'ın boyu neredeyse bir seksendi; gür, dalgalı, siyah saçları şakaklarında kırlaşmaya başlamıştı ve göbeği pantolonunun kemeri üzerinden sarkıyordu. Doug'ın egzersiz anlayışı, bir hademe olarak çalıştığı kütüphaneden yüz metre ötedeki kantine günde üç defa yürümekti. Bana göre beyin jimnastiğini de aynı oranda yapmaktaydı.

Zeki, kurnaz, çıkarcı ve tembel olduğunu keşfetmem fazla uzun sürmedi; sabıkalılar arasında yaygın özelliklerdi. Doug yeni bir hapishaneye girer girmez temiz giysileri, en iyi hücreyi ve en yüksek ücretli işi kapar, hangi mahkûmların, daha da önemlisi hangi gardiyanların yakınında olması gerektiğini bilirdi.

Boş vaktimin büyük bölümünü kütüphanede geçirdiğim için -hapishanede dört yüzden fazla mahkûm olmasına rağmen genellikle tenhaydı- Doug, bana hikâyesini anlatmakta hiç gecikmedi. Bazı mahkûmlar bir yazar olduğunuzu öğrenince istiridye gibi kapanır, bazıları ise susmak bilmez. Doug, kütüphanedeki sessiz olun uyarılarına rağmen ikinci kategoriye girmekteydi.

Doug on yedisinde okulu terk etmiş, geçtiği ilk ve tek sınav, ehliyet sınavı olmuştu. Dört yıl sonrasında ağır vasıta ehliyeti de alarak kamyon şoförlüğü yapmaya başlamıştı.

Güney Fransa'ya Brüksel lahanasıyla bezelye taşıyıp Sleaford'a boş bir kamyon ve dolayısıyla ikramiyesiz döndükçe bu işten hiç para kazanamayacağını görmüştü. Avrupa Birliği kurallarına hiç uymuyor, her nasılsa vergilerden muaf olduğuna inanıyordu. Gereksiz bürokrasi için Fransızları, vergi cezaları için hükümeti suçluyordu. Mahkemede suçlu olduğu kararlaştırılıp para cezası verildiğinde bile Doug için kendisi sütten çıkmış ak kaşık, geri kalan herkes kabahatliydi.

İcra memuru, hâlâ ücretini ödemekte olduğu kamyon hariç sahip olduğu her şeye el koymuştu.

Marsilya'da mola verdiği sırada yanına daha önce hiç görmediği bir adam geldiğinde Doug kamyon şoförlüğünü bırakıp işsizlik maaşı almayı düşünüyordu; hem böylece erken kalkması gerekmeyecekti. Adam yanındaki tabureye tünediği sırada Doug kahvaltısını ediyordu. Yabancı adam kendini tanıtmaya tenezzül etmeden doğruca konuya girdi. Doug, ona ilgiyle kulak verdi. Ne de olsa lahana ve bezelyelerden oluşan yükünü bırakmış, evine bir kez daha boş bir kasayla dönmekteydi. Adamın dediğine bakılırsa Doug'ın tek yapması gereken, haftada bir kez Lincolnshire'a bir posta muz götürmekti.

Doug'ın birtakım ahlaki prensipleri olduğunu belirtmem gerek. Yeni işverenine uyuşturucu taşımayacağını, yasadışı göçmenleri götürmesini ise aklından bile geçirmemesini söylemişti. Diğer pek çok mahkûm gibi Doug da sağ görüşlüydü.

Doug, Lincolnshire'ın dışında ücra bir yerdeki derme çatma bir ahır olan teslimat noktasına vardığında, eline içinde 25.000 sterlin nakit bulunan şişkin, kahverengi bir zarf verdiler. Malları indirmeye yardım etmesini bile istemediler.

Doug'ın hayatı bir gecede değişmişti.

Birkaç yolculuktan sonra tam gün çalışmayı bırakıp sadece haftada bir gün Marsilya'ya gidip gelmeye başladı. Buna rağmen bir haftada, bir yılda kazandığından fazla para kazanıyordu.

Dick yeni servetiyle ilk olarak Hinton Yolu'ndaki zemin kat dairesinden çıkıp emlak piyasasına yatırım yaptı.

O bölgede iş yapan bir emlak bürosundan genç bir kadın, sonraki ay boyunca ona Sleaford'da birkaç ev gösterdi. Sally McKenzie, bir kamyon şoförünün ona gösterdiği türde mülkleri nasıl edinebileceğini merak etmişti.

Doug sonunda Sleaford'un dışında güzel bir evde karar kıldı. Sally, Doug ödemeyi nakit olarak yapınca iyice şaşırdı. Doug, ona çıkma teklif ettiğindeyse şok oldu.

Altı ay sonra bütün o paranın nereden geldiğini hâlâ bilmediği için endişelenmesine rağmen Doug'ın yanına taşındı.

Doug'ın aniden gelen serveti hiç beklemediği başka sorunlara yol açtı. Bir banka hesabı açtıramayan biri her hafta gelen 25.000 sterlin nakit parayı ne yapardı? Hinton Yolu'ndaki zemin kat dairesinin yerini sayfiyede bir ev almıştı. İkinci el kamyonun yerine, on altı tekerlekli gıcır gıcır bir Mercedes geldi. Blackpool'da oda kahvaltı veren bir yerde yapılan yıllık tatiller, Algarve'de villa kiralamaya dönüştü. Portekizliler, nakit ödemeden son derece memnundu.

Doug, Algarve'ye bir sonraki gidişlerinde tek dizi üzerine çökerek Sally'ye evlenme teklif etti ve meşe palamudu iriliğinde bir elmas yüzük verdi: Doug, geleneklere bağlı bir adamdı.

Yılda sadece 25.000 sterlin kazanırken böyle bir yaşam standardını nasıl sağladığı karısı dahil birçok kişinin aklını kurcalamaya devam etti. Sally sorduğunda sadece, "Fazla mesai yaptığım için nakit ikramiye alıyorum," diyordu. Bu cevap Bayan Haslett'i şaşırtıyordu zira bildiği kadarıyla kocası haftada sadece birkaç gün çalışıyordu. Bir başkası daha ilgilenmemiş olsa gerçeği belki de hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Gümrük İdaresi'nden hırslı bir genç memur olan Mark Cainen, bir muhbirin yükün sadece muz olmayabileceğini söylemesi üzerine Doug'ın tam olarak ne ihraç etmekte olduğunu görme vaktinin geldiğine karar verdi.

Bay Cainen, Doug'a, Marsilya'ya yaptığı haftalık ziyaretlerinden birinden dönerken aracını sağa çekmesini ve gümrük binasına park etmesini söyledi. Doug kamyondan inerek gerekli evrakları memura gösterdi. Tek yük muz görünüyordu: elli kasa muz. Genç memur kasaları birer birer açmaya başladı. Otuz altıncıya geldiğinde aldığı ihbarın asılsız olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Kırk birinci kasayı açtığında merakı giderildi. İçinde muz değil, kartonlarca sigara vardı: Marlboro, Benson & Hedges, Silk Cut ve Players. Bay Cainen, ellinci kasayı açtıktan sonra kamyonun yükünün değerinin 200.000 sterlinden fazla olduğunu tahmin etti.

"Kasaların içinde ne olduğunu bilmiyordum," dedi Doug ve karısı ona inandı. Aynı hikâyeyi ona inanmak isteyen savunma avukatına, son olarak da inanmak istemeyen jüri üyelerine anlattı. Avukatı yargıca bunun Doug'ın ilk suçu olduğunu ve karısının bebek beklediğini hatırlattı. Yargıç, taş gibi bir sessizlikle dinledikten sonra Doug'ı dört yıla mahkûm etti.

Doug ilk haftasını yüksek güvenlikli Lincoln hapishanesinde geçirdi ama nakil formu doldurup bütün doğru kutucukları işaretleyince -uyuşturucu yok, şiddet yok, sabıka yok- hemen bir açık cezaevine gönderildi.

Daha önce açıkladığım gibi North Sea Camp'te kütüphanede çalışmaya başladı. Diğer seçenekler domuz çiftliği, mutfak, depo ve tuvalet temizliğiydi. Doug, içeride dört yüzden fazla mahkûm olmasına rağmen kütüphaneye gelenlerin sayısının çok düşük olduğunu kısa sürede keşfetti. Geliri haftada 25.000'den 12.50 sterline düşmüştü ve onun da 10'unu hamile karısıyla konuşmak için aldığı telefon kartlarına harcıyordu.

Doug, Sally'yi haftada iki kez arıyor -hapisteyken sadece siz arayabilirsiniz, dışarıdan aranamazsınız- her seferinde çıktıktan sonra başını bir daha kanunlarla belaya sokmayacağına yeminler ediyordu. Sally, ona inanıyordu.

Sally, Doug'ın yokluğunda, hamileliğinin ilerleyen dönemlerinde olmasına rağmen emlak bürosundaki işine devam etmişti. Doug'ın kamyonunu onun yokluğu boyunca kiraya vermeyi bile başarmıştı. Ancak Doug, karısına bütün hikâyeyi anlatmamıştı. Diğer mahkûm-

lara *Playboy*, *Okurun Karısı* gibi dergiler gönderilirken, Doug'a *Haftalık Nakliye* ve *Alışveriş & Çarşı* gibi dergiler geliyordu.

Haftalık Nakliye dergisini okurken tam aradığı gibi bir kamyon buldu: ikinci el, soldan direksiyonlu, kırk tonluk, kelepir bir American Peterbilt. Doug, kamyonun ek özelliklerini uzun uzun düşündü; ne de olsa vakti boldu. Kütüphanede tek başına otururken derginin arkasına şemalar çizmeye başladı. Sonra cetvelle bir Marlboro kartonunu ölçtü. Hesaplarına göre alacağı nakit bu kez daha az olacaktı ama hiç olmazsa yakalanmayacaktı.

Haftada 25.000 sterlin kazanmanın ve vergi ödememenin yol açtığı en büyük sorun, hapisten çıktıktan sonra yıllık geliri 25.000 olan bir işe girmek ve vergi ödemek zorunda kalmaktı. Çoğu suçlu, özellikle de uyuşturucu tacirleri bu adaptasyon sorununu yaşardı.

Doug, hapisten çıkmasına bir ay kala karısını aradı ve Mercedes kamyonu satarak *Haftalık Nakliye* dergisinde ilanı bulunan on sekiz tekerlekli Peterbilt'i almasını istedi.

Sally kamyonu ilk gördüğünde kocasının muhteşem kamyonunu niçin bu canavarla değiştirmek istediğini merak etti. Sleaford'dan Marsilya'ya yakıt için mola vermeksizin gidebileceğini söyleyerek açıkladığı sebebini kabul etti.

"Ama direksiyonu solda."

"Unutma ki," diye hatırlattı Doug. "Yolculuğun en uzun bölümü, Calais'den Marsilya'ya kadar olan kısım."

Örnek bir mahkûm davranışı sergileyen Doug, mahkûmiyet süresi olan dört yılın yarısı tamamlandığında hapisten çıktı.

Sally ve on sekiz aylık kızı Kelly, onu hapishanenin çıkışında bekliyordu. Sally, eski Vauxhall'uyla onları Sleaford'a götürdü. Doug eve vardıklarında devasa kamyonun yan tarafta park edilmiş olduğunu memnuniyetle gördü.

"Ama Mercedes'i neden satmadın?" diye sordu karısına.

"İçime sinen bir teklif gelmedi," diye açıkladı Sally. "Onun için bir yıllığına daha kiraya verdim. Az da olsa bir gelir sağlar." Doug başını salladı. İki kamyonun da çok iyi durumda olmasına sevinmişti. Motorlarını kontrol edince onların da sağlam olduğunu memnuniyetle gördü.

Doug ertesi sabah işe döndü. Aynı hatayı tekrar yapmayacağına dair Sally'ye defalarca söz verdi. O bölgedeki çiftçilerden birinden aldığı bezelyelerle lahanaları kamyonuna yükleyerek Marsilya'ya doğru yola çıktı. Sonra bir kamyon dolusu muzla İngiltere'ye geri döndü. Yeni terfi edilmiş, şüpheci Mark Cainen, Marsilya'dan tam olarak ne getirdiğini görmek için Doug'ı durdurdu ve kamyonunu aradı. Ama kasalardan muzdan başka bir şey çıkmıyordu. Cainen ikna olmamıştı ama Doug'ın tam olarak ne çevirdiğini de anlayamamıştı.

"Haydi ama," dedi Doug, Bay Cainen, onu Dover'da tekrar durdurunca. "Yeni bir yaprak açtığımı görmüyor musunuz?" O yaprağın tütün yaprağı olduğuna inanan memur, Doug'ın peşini bırakmaya hiç niyetli değildi.

Doug'ın yeni sistemi kusursuzca işliyordu ve artık haftada sadece 10.000 sterlin kazanıyor olmasına rağmen hiç olmazsa yakalanma korkusu yaşamıyordu. Sally, Doug'ın vergilerinin vaktinde ve düzenli bir şekilde ödenebilmesi için her iki kamyonun işlerini de günü gününe kaydediyordu. Avrupa Birliği kurallarına da harfiyen uyuyorlardı. Bununla birlikte Doug, karısına yeni vergisiz gelir kaynağından söz etmemişti.

Perşembe günü Doug, Dover'daki gümrük kontrolünden geçtikten sonra Sleaford'a doğru yola devam etmeden önce kamyonu en yakın benzin istasyonuna çekti. Bir Audi peşinden istasyona girdi ve devasa kamyonun deposu dolana kadar beklemek zorunda kalacağı

için lanet okumaya başladı. Ama kamyonun şoförü pompayı birkaç dakika sonra çıkarıp yerine yerleştirerek onu şaşırttı. Doug yola çıkarken arkasındaki araba onun boşalttığı yere yanaştı. Kamyonun yan tarafındaki yazıyı görünce Bay Cainen'ın merakı kabardı. Pompayı kontrol edince Doug'ın sadece 33 sterlinlik yakıt almış olduğunu gördü. Otoyolda ilerleyen on sekiz tekerlekli koca kamyona baktı. Bu miktarda yakıt sadece birkaç kilometre ilerlemesine yeterdi.

Bay Cainen'ın Doug'ın kamyonuna yetişmesi sadece birkaç dakika sürdü. Sonraki otuz kilometre boyunca Doug'ı güvenli bir mesafeden takip etti ve bir başka benzin istasyonuna girdiğini gördü. Doug birkaç dakika sonra istasyondan çıktı. Bay Cainen pompanın göstergesini kontrol etti ve Doug'ın bu kez 34 sterlinlik yakıt almış olduğunu gördü, sadece otuz kilometre daha ilerlemesine yetecek kadardı. Doug Sleaford'a doğru ilerlemeye devam ederken Bay Cainen da yüzünde bir gülümsemeyle Dover'a dönüyordu.

Doug ertesi hafta Marsilya'dan dönerken Bay Cainen tarafından durdurulunca hiç endişelenmedi. Bay Cainen kamyonu gümrük otoparkına çekmesini söyledi. Doug, her bir kasanın, evraklarda da belirtildiği üzere muzla dolu olduğunu biliyordu. Ancak gümrük memuru bu kez Doug'dan kamyonun kasasını açmasını istemedi. Elindeki İngiliz anahtarıyla devasa yakıt depolarına vurarak kamyonun yanında yürümeye başladı. Sekizinci depoya vurduğunda çıkan sesin diğerlerinden farklı oluşu onu zerre kadar şaşırtmamıştı. Gümrük görevlileri kamyonun iki yanındaki yakıt depolarını sökerken Doug saatler boyunca çaresizlik içinde oturdu. Tek bir depoda yakıt vardı. Diğerleri, değeri 100.000 sterlinden fazla olan sigaralarla doluydu.

Bu kez yargıç, savunma avukatının ikinci bebeğin yolda olduğunu söylemesine rağmen önceki kadar hoşgörülü davranmadı ve Doug, altı yıla mahkûm oldu.

Doug'ın sözünde durmadığını öğrenmek Sally'yi dehşete düşürmüştü. Doug bir daha asla yapmayacağını söylediğinde ona şüpheyle baktı. Kocası hapse girer girmez ikinci kamyonu da kiraya verdi ve emlak bürosundaki işine geri döndü.

Sally bir yıl sonra gelirlerini 3000 sterlinin biraz üzerine çıkarabilmişti. Muhasebecisi, evin yanında kamyonların park edildiği araziyi satın almasını tavsiye etti. "Bir otopark masraf olarak gösterilebilir," diye açıkladı.

Altı yıllık cezasını çekmeye başlayıp hapishane kütüphanecisi olarak haftalık 12.50'lik kazancına dönen Doug, pek tavsiyede bulunacak konumda değildi. Sally ertesi yıl aldığı ikramiyelerle beraber 37.000 sterlini bulan bir yıllık kazanç sağladığında Doug çok etkilenmişti. Muhasebecisi bu kez Sally'ye üçüncü kamyonu almasını önerdi.

Doug, cezasının yarısı olan üç yılı tamamladığında salıverildi. Sally, Vauxhall'uyla yine cezaevinin kapısının önünde kocasını bekliyordu. Dokuz yaşındaki kızı Kelly, üç yaşındaki kız kardeşi Sam ile birlikte arka koltukta oturmaktaydı. Sally, kızlarının babalarını hapiste ziyaret etmesine izin vermemişti. Bu yüzden Doug, onu kucağına aldığında Sam gözyaşlarına boğuldu. Sally, ona bu yabancı adamın babası olduğunu söyledi.

Sally, pastırma ve yumurtadan oluşan kahvaltı sırasında Doug'a, muhasebecilerinin bir limitet şirket kurmasını tavsiye ettiğini anlattı. Haslett Nakliye, ilk yılında 21.600 sterlin kâr elde etmiş ve Sally, büyüyen filolarına iki kamyon daha eklemişti. Yeni şirketi yönetmek için emlak işinden ayrılmayı düşündüğünü söyledi.

Doug, şoförlerden biri olarak kamyonlarından birinin direksiyonuna geçebileceği sürece bu yeni koşullara itiraz etmeyeceğini,

bilakis mutlu olacağını söyledi. Bu düzeni hayatlarından memnun bir şekilde sürdüreceklerdi ki, Marsilya'daki adam -o hiç hapse girmiyor gibiydi- Doug'a tekrar yanaştı ve bu kez ona kesinlikle yakalanmayacağı, çok güvenli bir yöntem olduğunu söyledi. En önemlisi, karısı bu kez asla öğrenemeyecekti.

Doug, Fransızın ısrarlarına birkaç ay boyunca direndi ama bir poker masasında büyük miktarda para kaybedince teklifi daha fazla reddedemedi. Sadece bir sefer, diye söz verdi kendine. Marsilyalı adam gülümseyerek ona içinde 12.500 sterlin olan zarfı uzattı.

Sally'nin yönetimindeki Haslett Nakliye Şirketi büyümeye ve adını duyurmaya hızla devam ediyordu. Bu arada Doug kayıtlara geçmeyen ve vergisi ödenmeyen büyük miktarda nakit paranın elinde olmasına yine alışmıştı.

Birinin daha gözü Haslett Nakliye Şirketi üzerindeydi, özellikle de Doug'ın. Doug, düzenli bir şekilde Marsilya'ya bezelye ve lahana taşımaya başlamıştı. Ama artık emniyet teşkilatının kaçakçılık bölümünde çalışmakta olan Mark Cainen, Doug'ın bu yolculuklardan geri döndüğünü bir kez bile görmemişti ve bu durum onu kaygılandırıyordu.

Kayıtları kontrol ettiğinde Haslett Nakliye'nin her hafta Avrupa'nın çeşitli noktalarına dokuz kamyon göndermekte olduğunu gördü. Şirketin müdürü olan Sally Haslett'in müşterilerden gümrük memurlarına, iş yaptığı herkes arasında lekesiz bir itibarı vardı. Ancak Bay Cainen, Doug'ın neden geri dönmediğini hâlâ merak ediyordu. Bu onun için artık kişisel bir meseleydi.

Birkaç gizli soruşturma sonucu Doug'ın Marsilya'da bezelye ve lahana yükünü bırakarak muz kasaları yüklemeye devam ettiğini öğrendi. Ancak bu kez ufak bir değişiklik söz konusuydu. Bu kez New Haven üzerinden dönüyordu. Bu da yolunu en azından birkaç saat uzatıyor olmalıydı.

Bütün gümrük memurlarının senede bir ay başka bir bölgede çalışmayı talep etme hakkı bulunuyordu. Bu şekilde terfi şanslarını arttırmış oluyorlardı. Bay Cainen önceki yıl Heathrow'u seçmişti; bu sene New Haven'a gitmeyi talep etti.

Yeni bölgesine geçen Bay Cainen, Doug'ın gelişini sabırsızlıkla beklemeye koyuldu ama eski düşmanının bir Olsen feribotundan inmek üzere beklediğini görmek için iki hafta sabretmesi gerekti. Bay Cainen, Doug'ın kamyonu limana iner inmez personel oda-

sına geçerek kendine bir fincan kahve doldurdu. Pencereye doğru yürüdü ve Doug'ın kamyonunun sıraya girmesini izledi. Görev başındaki iki memur, Doug'ı görüp çabucak geçmesini işaret ederken Bay Cainen sessizce izledi. Doug, kamyonuyla Sleaford'a doğru uzaklaştı. Bay Cainen'ın onu tekrar görebilmek için on gün beklemesi gerekti. Sadece bir tek şeyin değişmemiş olduğunu gördü. Bay Cainen bunun bir tesadüf olduğuna inanmıyordu.

Doug, beş gün sonra yine New Haven üzerinden dönerken aynı iki memur kamyonuna üstünkörü baktıktan sonra geçmesine izin verdi. Bay Cainen artık bunun bir tesadüf olmadığını biliyordu. Gözlemlerini bir rapor halinde New Haven'daki müdürüne sundu ve bir aylık süresini doldurduğu için Dover'a geri döndü.

Doug, iki gümrük memuru tutuklanmadan önce Marsilya'ya üç yolculuk daha yaptı. Beş memurun kamyonuna doğru yürüdüğünü görünce yakalanması-imkânsız-olan-sisteminin çöktüğünü anladı.

Doug bu kez suçsuz olduğunu söylemeye kalkmadı, çünkü parayı kırıştığı memurlardan biri polisle anlaşma yaparak cezasının indirilmesi karşılığında diğerlerinin ismini vermeyi kabul etmişti. Verdiği isimlerden biri de Douglas Arthur Haslett'ti.

Yargıç, Doug'ı iyi halden erken salıverilme hakkı olmaksızın sekiz yıl hapse veya 750.000 sterlin ceza ödemeye mahkûm etti. Doug'ın 750.000 sterlini yoktu. Parmaklıklar ardında sekiz yıl daha geçirme fikrine dayanamıyordu. Sally'ye yardım etmesi için yalvardı. Sally, kocasının cezayı ödeyebilmesi için evi, otoparkı, dokuz kamyonu, hatta nişan yüzüğünü bile satmak zorunda kaldı.

Doug, Norfolk'taki Wayland C Tipi cezaevinde bir sene yattıktan sonra yine North Sea Camp'e nakledildi. Tekrar kütüphanede çalışmaya başladı ve ben de onunla orada tanıştım.

Sally ve iki kızının -artık ikisi de büyümüştü- her hafta sonu ziyaretine geldiğini görünce çok etkilenmiştim. Doug, annesinin mezarı üstüne defalarca yemin etmiş olmasına rağmen artık hiç işten bahsetmediklerini söyledi.

"Aklından bile geçirme," diye uyarmıştı Sally, onu. "Kamyonunu hurdacıya gönderdim bile."

"Ona çektirdiğim onca şeyden sonra Sally'yi suçlamaya hakkım yok," dedi Doug kütüphaneyi bir sonraki ziyaret edişimde. "Ama buradan çıktığımda tekrar direksiyon başına geçemeyeceksem hayatımın geri kalanında ne yapacağım?"

İçeriden, Doug'dan birkaç sene önce çıktım ve yıllar sonra Lincoln'de bir edebiyat festivalinde konuşma yapacak olmasaydım kütüphaneciye daha sonra ne olduğunu hiç öğrenemeyebilirdim.

Soru faslı sırasında dinleyicilere bakarken üçüncü sırada üç tanıdık yüz gördüm. Beynimde isimlerin depolandığı alanı taradım ama hatırlayamadım. O sırada, hapisteyken yazmanın güçlüklerine dair bir soru geldi. Ve isimler bir anda zihnimde belirdi. Sally'yi en son üç yıl önce, kızlarıyla Doug'ın ziyaretine geldiği sırada görmüştüm. Kelly... ve Sam.

Son soruyu cevapladıktan sonra kahve içmek için dağıldık ve üçü yanıma geldi.

"Selam, Sally. Doug nasıl?" diye sordum daha onlar kendilerini tanıtmadan. Eski bir numaraydı ve her seferinde etkili olurdu. Şaşkın görünüyorlardı.

"Emekli oldu," dedi Sally açıklama yapmaksızın.

"Ama benden gençti," diye itiraz ettim. "Ayrıca dışarı çıktıktan sonra neler yapacağını herkese anlatıp duruyordu."

"Ona hiç şüphem yok," dedi Sally. "Ama emekliye ayrıldığından emin olabilirsiniz. Haslett Nakliye'yi artık kızlarım ve ben yürütüyoruz. Şoförler hariç yirmi bir çalışanımız var."

"Görünüşe bakılırsa çok başarılısınız," diye olta attım.

"Ekonomi sayfalarını okumuyorsunuz galiba," dedi.

"Japonlar gibiyimdir. Gazetemi hep sondan başa doğru okurum. Ne kaçırmışım?"

"Geçen sene halka açıldık," diye araya girdi Kelly. "Annem genel müdür, ben yeni hesaplardan sorumluyum, Sam de şoförlerden."

"Yanlış hatırlamıyorsam dokuz kamyonunuz vardı?"

"Şimdi kırk bir tane var," dedi Sally. "Ve geçen seneki ciromuz beş milyona yakındı."

"Ve Doug hiçbir işe karışmıyor, öyle mi?"

"Doug golf oynuyor," dedi Sally. "Böylece Dover'dan veya..." Kocasını kapıda görünce içini çekerek devam etti. "New Haven'dan geçerek yolculuk yapmak zorunda kalmıyor."

Ailesini bulmak için gözleriyle odayı tarayan Doug kapıda dikiliyordu. Elimi sallayarak dikkatini olduğumuz yere çektim. Bana karşılık veren Doug yanımıza doğru yürümeye başladı.

"Ara sıra kamyon sürmesine izin veriyoruz," dedi Sam tam Doug yanıma geldiğinde sırıtarak.

Eski hapishane arkadaşımla el sıkıştım ve kahvelerimiz bitince onlara arabalarına kadar eşlik ettim. Bu arada Doug ile iki çift laf etme fırsatı buldum.

"Haslett Nakliye'nin çok başarılı olduğunu duyduğuma sevindim," diye başladım.

"Hepsi tecrübenin eseri," dedi Doug. "Unutma ki onlara bildikleri her şeyi ben öğrettim."

"Kelly, bana şirketin halka açıldığını söyledi."

"Hepsi uzun vadeli planlarımın birer parçasıydı," dedi Doug, karısı arabanın arka koltuğuna otururken. Dönüp bana bilmişçe baktı. "Çok fazla ilgilenen var, Jeff, yakında biri şirketi devralmak için teklif verirse şaşırma." Şoför koltuğuna oturmadan önce ekledi. "Hisseler hâlâ bu fiyattayken belki değerlendirmek istersin. Anlatabildim mi?"

Hayfever

A Safe Pair of Hands

Henry Preston -sayıları pek de fazla olmayan arkadaşları Harry derdi- oturduğunuz bölgedeki barda veya futbol maçında karşılaşabileceğiniz ya da mangal partisi için evinize davet edeceğiniz türde biri değildi. İçe kapanık insanlar kulübü kurulsa başkanı Henry olurdu, gönülsüzce.

Okuldayken üstün başarı gösterdiği tek ders, matematikti ve ona tapan yegâne insan olan annesi Henry'nin bunu kullanarak düzgün bir meslek edineceğinden emindi. Henry'nin babası bir postacıydı. Matematikte başarılı olan Henry'nin seçenekleri kısıtlıydı; ya bankacı olacaktı ya da muhasebeci. Annesi muhasebeyi seçti.

Henry, Pearson, Clutterbuck & Reynolds firmasında işe başladı ve işe geldiği ilk gün, antetli kâğıtların üzerinde *Pearson, Clutterbuck, Reynolds & Preston* yazıyor olduğunu hayal etti. Ama aradan yıllar geçip ondan genç isimler ortaklığa hak kazandıkça Henry'nin hayalleri de silikleşti.

Kısıtlılıklarının farkında olan bazıları teselliyi başka yerlerde arar; seks, uyuşturucu veya yoğun bir sosyal hayat. Ancak insan tek başınayken yoğun bir sosyal yaşama sahip olmak zordur. Ya uyuşturucu? Henry sigarayı ağzına koymaz, ender de olsa bir cin tonik içerdi ama sadece cumartesi günlerinde. Sekse gelince, eşcinsel olmadığından emindi ama karşı cinsle ilişkiye girme sayısı sıfıra yakındı. Henry'nin bir hobisi bile yoktu.

Her insanın hayatında, *sonsuza dek yaşayacağım* düşüncesinin bir yanılgı olduğunu fark ettiği bir an vardır. O an Henry'ye çok çabuk gelmiş gibiydi. Kendini birden orta yaşta, emekliliği düşünürken buldu. Büyük ortak Bay Pearson emekliye ayrıldığında, onun şerefine beş yıldızlı bir otelin özel salonlarından birinde şaşaalı bir veda partisi verilmişti. Bay Pearson, uzun ve başarılı bir kariyerin ardından Cotswolds'da bir eve yerleşeceğini, gül yetiştirip golf oynayacağını söylemişti. Bu sözleri alkışlar ve tezahüratlar takip etmişti. Henry'nin o geceden tek aklında kalan, şirkete yeni girmiş olan Atkins'in çıkarken, "Yakında senin için de bir parti veririz artık," deyişiydi.

Henry, otobüs durağına doğru yürürken Atkins'in söylediklerini düşünmüştü. Elli dört yaşındaydı ve şirkete ortak edilmezse -o zaman emeklilik yaşı altmış beşe çıkıyordu- altı yıl sonra onun için de bir veda partisi düzenlenecekti. Aslında Henry ortaklık hayalinden vazgeçeli çok olmuştu ve onun için düzenlenecek partinin beş yıldızlı bir otelin özel salonunda olmayacağını biliyordu. Cotswolds'da bir eve yerleşecek ve gül yetiştirecek de değildi. Golf oynayamazdı zaten.

Henry, iş arkadaşlarının onu güvenilir, dikkatli ve düzenli bulduğunu biliyor, bu da içindeki başarısızlık hissini arttırıyordu. Aldığı en büyük övgü, "Henry'ye daima güvenebilirsin. Ondan sağlamı yoktur," olmuştu.

Ama Angela ile tanıştığı gün her şey değişti.

Angela Forster'ın şirketi Events Unlimited ne ortaklardan birine verilecek kadar büyük ne de işe yeni başlayan muhasebecilere emanet edilecek kadar küçüktü. Bu yüzden sonunda Henry'nin masasına gelmişti. Henry ayrıntıları dikkatle inceledi.

Bayan Forster, bölgesel Av Balosu'ndan, yerel Muhafazakârlar Derneği'nin yemeğine kadar birçok özel etkinliği düzenleme işini yapan bir organizasyon şirketinin tek sahibiydi. Angela'nın, organizasyona doğuştan yeteneği vardı ve kocasının onu genç bir kadın için terk etmesinin ardından -bir erkeğin karısını daha genç bir kadın için terk etmesi bir kısa hikâye, bir kadının kocasını daha genç bir erkek için terk etmesiyse romandır (konu dışına çıkıyorum)- evde oturup kendine acımak yerine Tanrı vergisi yeteneğini kullanmaya karar vermişti. Böylece hem kendine meşgale yaratıp boş vakitlerini doldurmuş olacak hem de gelir sahibi olacaktı. Sorun, Angela'nın beklediğinden daha başarılı olmasıydı. Bu yüzden kendini Henry ile görüşürken buldu.

Henry, Bayan Forster'ın hesaplarını tamamlamadan önce ona tüm rakamları sütun sütun, yavaşça gösterdi ve yeni müşterisine arabası, yolculuk harcamaları, hatta giysi ücretleri gibi masrafları nasıl gider olarak gösterip vergiden düşebileceğini açıkladı. Ona, düzenlediği organizasyonlarda şık görünmesinin işi icabı şart olduğunu hatırlattı. Henry sayesinde Bayan Forster'ın ödeyeceği vergi birkaç yüz sterlin azalmıştı. Tavsiyesini uygulayan bütün müşterilerinin kârlı çıkması ona mesleki bir gurur vesilesi oluyordu. Muhasebe firmasının ücretini ödedikten sonra bile hâlâ kârda oluyorlardı. Müşterilerine muhasebe hizmeti için yaptıkları harcamaların da vergiden düşülebileceğini hatırlatmayı ihmal etmiyordu.

Henry her görüşmenin sonunda aynı cümleyi söylerdi. "Hesaplarınızın son derece düzenli olduğundan ve başınızın vergilerle ağrımayacağından hiç şüpheniz olmasın." Vergi memurlarının müşterilerine sorun çıkarmak bir yana, onlarla ilgileneceğini bile sanmıyordu. Sonra müşterisine kapıya kadar eşlik eder ve uğurlardı. "Seneye görüşmek üzere." Kapıyı Bayan Forster'ın çıkması için açtığında ka-

dın, "Organizasyonlarımdan birine beklerim, Bay Preston," dedi gülümseyerek. "Böylece çoğu akşam ne yaptığımı görmüş olursunuz."

Henry bir yere en son ne zaman davet edildiğini hatırlayamıyordu. Nasıl cevap vereceğini bilemeyerek duraksadı. Sessizliği Angela bozdu. "Cumartesi akşamı Afrika'daki açlar için bir balo düzenliyorum. Belediye binasında olacak. Bana katılmaya ne dersiniz?"

"Evet, teşekkürler, çok naziksiniz," dediğini duydu Henry kendi sesinin. "Dört gözle bekleyeceğim." Ve kararından kapıyı kapatır kapatmaz pişman oldu. Her cumartesi akşamı Sky kanalında haftanın filmini seyreder, eve sipariş ettiği Çin yemeğini yer ve bir cin tonik içerdi. Ayrıca saat onda yatıp uyuması gerekiyordu, çünkü pazar sabahları kilise bağışlarının hesabını tutardı. Kilisenin gönüllü muhasebecisiydi. Annesi ona bunun çok onurlu bir davranış olduğunu söylemişti.

Henry cumartesi sabahının büyük bir bölümünü gitmemek için bir mazeret aramakla geçirdi: baş ağrısı, acil toplantı, unuttuğu bir başka randevu. Telefon edip bunlardan birini öne sürerek gitmeyecekti. Ama sonra Bayan Forster'ın telefon numarasını bilmediğini fark etti.

Henry akşam saat altıda annesinin ona yirmi birinci doğum gününde hediye ettiği ve bazen bir yıldan fazla bir süre dolaptan çıkarılmayan ceketi giydi. Kıyafetinin eski moda olduğunu düşünerek -geniş yakalar, bol paça pantolon- ve yıllar öncesinin modasının geri döndüğünü bilmeyerek gergin bir tavırla aynada kendini inceledi. Belediye salonuna son girenlerden biriydi ve ilk ayrılanlardan biri olacağından emindi.

Angela, Henry'yi baştaki masanın en gerisine oturtmuştu. Bulunduğu yerden hem olan biteni rahatça takip edebiliyor hem de sol yanındaki hanıma ara sıra cevap vermek dışında konuşmak zorunda kalmıyordu.

Yapılan konuşmalar bittikten sonra orkestra müziğe başladı ve Henry artık göze çarpmadan ayrılabileceğini düşündü. Bayan Forster'ı görebilmek için etrafına bakındı. Daha önce onu etrafta koşuşturup eşya piyangosundan yazı-tura yarışmasına, on-sterlinlik-banknot çekilişinden açık arttırmaya dek her şeyi organize ederken görmüştü. Uzun, kırmızı elbisesi içinde, sarı saçları omuzlarına dökülür halde görünümü kabul etmeliydi ki... Tam bu düşünceleri aklından uzaklaştırıp gitme niyetiyle ayağa kalkmıştı ki Angela yanında belirdi. "Umarım iyi vakit geçirmişsinizdir," dedi koluna dokunarak. Henry bir kadının ona en son ne zaman dokunduğunu hatırlayamıyordu. Angela'nın onunla dans etmeyi teklif etmemesi için dua etti.

"Harika vakit geçirdim," dedi. "Ya siz?"

"Başımı kaşıyacak vaktim olmadı," dedi Angela. "Ama bu yıl rekor miktarda bağış topladığımızdan eminim."

"Ne kadar olmasını bekliyorsunuz?" diye sordu Henry konu güvenli olduğu için rahatlayarak.

Angela küçük defterini kontrol etti. "On iki bin altı yüz sterlin bağış taahhüdü, otuz dokuz bin dört yüz sterlin çeklerden, yirmi binin biraz üzerinde de nakit var." Kontrol etmesi için defteri Henry'ye uzattı. Henry, o akşam ilk kez gevşeyerek parmağını rakamlar üzerinde gezdirdi.

"Nakdi ne yaptınız?" diye sordu Henry.

"Her zaman eve dönüşte kasa hizmeti sunan en yakın bankaya yatırırım. Bana parayı yatırırken eşlik ederseniz organizasyonun her aşamasına tanıklık etmiş olursunuz." Henry başını salladı. "Bana birkaç dakika müsaade edin," dedi Angela. "Orkestraya ve yardımcılarıma ücretlerini ödeyeyim... her zaman nakitte ısrar ediyorlar."

Fikir Henry'nin aklına muhtemelen ilk o an geldi. İlk önce, hemen kafasından uzaklaştırdığı belirsiz bir fikirdi. Çıkışa doğru yürüdü ve orada Angela'yı beklemeye koyuldu.

"Yanlış hatırlamıyorsam," dedi basamakları birlikte inerlerken. "Geçen seneki cironuz beş milyona yakındı ve bunun bir milyondan fazlası nakitti."

"Çok keskin bir hafızanız var, Bay Preston," dedi Angela High Caddesi'ne doğru yürürlerken. "Bu sene beş milyonun üzerine çıkmayı umuyorum," diye ekledi. "Mart ayı hedefimi şimdiden aştım bile."

"Buna rağmen geçen sene sizin şahsi kazancınız sadece kırk iki bin sterlin oldu," dedi Henry. "Yani cironuzun yüzde biri bile değil."

"Haklı olduğunuzdan eminim," dedi Angela. "Ama işimi seviyorum, beni oyalıyor."

"Gayretlerinizin karşılığını almayı hak ettiğinizi düşünmüyor musunuz?"

"Olabilir ama müşterilerimden kârın sadece yüzde beşini talep ediyorum. Ücretimi arttırma konusunu ne zaman açsam bana bunun bir hayır işi olduğunu söylüyorlar."

"Ama siz profesyonelsiniz," diye itiraz etti Henry. "Sunduğunuz hizmetin karşılığını alabilmelisiniz."

"Haklısınız, biliyorum," dedi Angela Nat West Bankası'nın önünde durarak nakdi gece kasasına bırakırken. "Ama müşterilerimin çoğu yıllardır benimle çalışıyor."

"Yani yıllardır sizden faydalanmışlar," diye ısrarla devam etti Henry.

"Olabilir," dedi Angela. "Ama ne yapabilirim?"

Fikir Henry'nin aklına tekrar geldi ama hiçbir şey söylemedi. "Bu ilginç akşam için çok teşekkürler, Bayan Forster. "Yıllardır bu

kadar iyi vakit geçirmemiştim." Her iş görüşmesinin sonunda yaptığı gibi tokalaşmak için sağ elini uzattı ve, "Seneye görüşmek üzere." dememek için kendini zor tuttu.

Angela güldü, uzandı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Henry böyle bir şeyin en son ne zaman olduğunu kesinlikle hatırlamıyordu. "İyi geceler, Henry," dedi kadın dönüp yürümeye başlamadan önce.

"Acaba..." dedi Henry ama tereddütle sustu.

"Evet, Henry?" diyerek döndü Angela.

"Bir akşam yemek yiyebilir miyiz?"

"Çok iyi olur," dedi Angela. "Sana ne zaman uygun?"

"Yarın," dedi birden cesaretlenen Henry.

Angela çantasından bir ajanda çıkarıp sayfalarını çevirmeye başladı. "Yarın uygun olabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Greenpeace işi var."

"Ya pazartesi?" dedi ajandasına bakmasına gerek olmayan Henry.

"Üzgünüm, Mavi Haç Balosu var," dedi Angela bir sayfa daha çevirerek.

"Salı?" dedi Henry çok ümitsiz görünmemeye çalışarak.

"Uluslararası Af," dedi Angela bir sonraki sayfaya bakarak.

"Ya çarşamba?" diye sordu Henry, Angela'nın fikrini değiştirmesinden korkarak.

"O gün uygunum," dedi Angela boş sayfaya bakarak. "Nerede buluşmak istersin?"

"La Bacha'ya ne dersin?" dedi Henry, şirket ortaklarının önemli müşterileri hep oraya götürdüğünü hatırlayarak. "Saat sekiz iyi mi?"

"Çok iyi."

Henry restorana yirmi dakika erken geldi ve mönüyü baştan sona defalarca okudu. Öğle tatilinde kendine yeni bir gömlek ve ipek bir kravat almıştı. Vitrindeki ceketi denemediği için pişmandı.

Angela, La Bacha'ya sekizi biraz geçe girdi. Üzerinde, dizlerinin hemen altına kadar inen açık yeşil, çiçekli bir elbise vardı. Henry, saçlarının modelini çok beğenmişti ama ona söyleyecek cesareti bulamayacağını biliyordu. Makyajının hafifliği ve tek mücevherinin mütevazı bir dizi inciden ibaret oluşu da hoşuna gitmişti. O masaya yaklaşırken Henry de ayağa kalktı. Angela bunu yapmaya en son kimin tenezzül ettiğini hatırlayamıyordu.

Henry, konuşacak konu bulamayacaklarından korkmuştu -havadan sudan sohbette hiçbir zaman iyi olmamıştı- ama Angela ile sohbet öyle doğal bir şekilde ilerliyordu ki kendini yemek daha bitmeden ikinci şişe şarabı ısmarlarken buldu; bu da bir ilkti.

Kahvelerini içerken Angela'ya, "Sanırım gelirini arttırmanın bir yolunu buldum," dedi.

"Şimdi iş konuşmayalım," dedi Angela eline dokunarak.

"Bu iş değil," diye güvence verdi Henry.

Angela ertesi sabah uyandığında Henry ile geçirdiği hoş akşamı hatırlayarak gülümsedi. Ayrılmadan önce söylediklerinden sadece bir cümleyi hatırlıyordu. "Unutma ki kumarda kazanılan paranın vergisi olmaz." Bu ne demekti?

Öte yandan Henry, Angela'ya verdiği tavsiyeyi kelimesi kelimesine hatırlıyordu. Ertesi pazar erkenden kalktı ve birkaç banka hesabı açmayı, hesap çizelgeleri hazırlamayı ve uzun vadeli yatırım programını içeren genel bir plan hazırlamaya başladı. Neredeyse kilisedeki sabah ayinini kaçırıyordu.

Ertesi gece Park Yolu'ndaki Hilton Oteli'ne gitti. Oraya vardığında gece yarısını birkaç dakika geçiyordu. Bir elinde boş bir Gladstone çanta, diğerindeyse bir şemsiye vardı. Ne de olsa rolüne uygun görünmeliydi.

Westminster ve Şehir Muhafazakârlar Derneği'nin yıllık balosu sona ermek üzereydi. Henry balo salonuna girdiği sırada konuklar balonları patlatmaya başlamış, şişelerde kalan son şampanyaları içmekteydi. Angela'nın uzak köşede bir masada oturmakta olduğunu gördü. Nakit parayı, çekleri ve bağış taahhütlerini ayırıyordu. Başını kaldırıp Henry'yi gördüğünde şaşkınlığını gizleyemedi. Angela bütün günü kendi kendine Henry'nin ciddi olamayacağını, çıkagelirse ona uymayacağını söyleyerek geçirmişti.

"Ne kadar nakit var?" diye sordu Henry sakin bir ses tonuyla, o daha selam veremeden.

"Yirmi iki bin üç yüz yetmiş sterlin," dediğini duydu Angela kendi sesinin.

Henry acele etmedi. Parayı iki kez kontrol ederek eski çantasına doldurdu. Angela doğru hesaplamıştı. Henry, ona 19.400 sterlinlik bir makbuz verdi.

"Daha sonra görüşürüz," dedi tam orkestra "Jerusalem"i çalmaya başlarken. "Bana yanan altından yayımı getirin" kısmı detone bir şekilde söylenirken balo salonundan ayrıldı. Angela, Henry'nin gidişini olduğu yerde donakalmış halde izledi. Peşinden koşup onu bankaya gitmeden önce durdurmazsa geri dönüş olmayacağını biliyordu.

"Yine başarılı bir organizasyondu, tebrikler, Angela," dedi meclis üyesi Pickering düşüncelerini bölerek. "Sensiz ne yapardık bilmiyorum."

"Teşekkürler," dedi Angela balo komitesi başkanına dönerek.

Henry otelin yaylı kapılarını iterek kaldırıma çıktı. Sıradanlığının ilk kez bir zayıflık değil, avantaj olduğunu hissediyordu. Gecelik kasa hizmeti sunan en yakın banka olan HSBC şubesine yürürken kalp atışları hızlandı. Kasaya 19.400 sterlini bırakarak çantada 2970 sterlin bıraktı. Sonra bir taksi çevirdi -her zamanki rotasından bir sapma daha- ve şoföre Batı Yakası'nda bir adres verdi.

Taksi, Henry'nin yirmi yıldır hesaplarını tutuyor olmasına rağmen daha önce hiç ayak basmadığı bir kuruluşun önünde durdu.

Black Ace Casino'nun gece müdürü, Bay Preston'ın içeri girdiğini görünce şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Teftişe mi gelmişti? Pek muhtemel görünmüyordu zira muhasebeci, onun yanına gelmemiş, doğruca rulet masasına gitmişti.

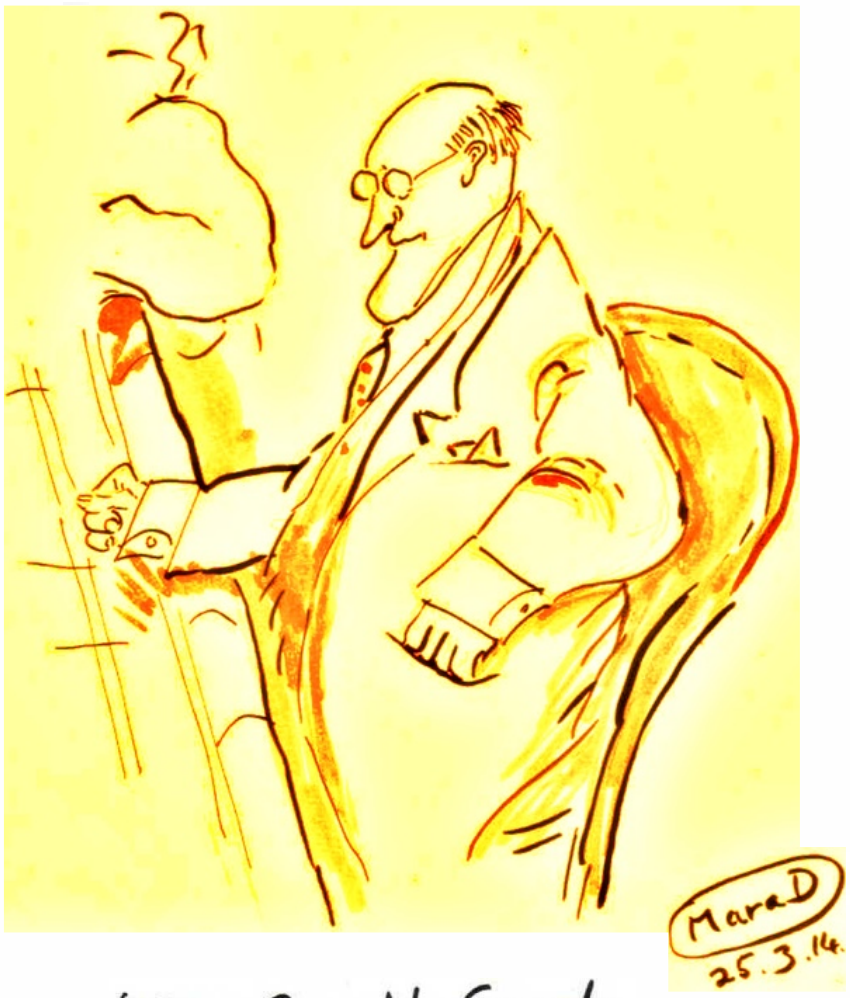
Henry, her nisan ayında kumarhanenin yıl sonu bilançosunu onayladığı için şansının ne kadar olduğunu çok iyi biliyordu. Müşterisi kiraya, ödemelere, personel ücretlerine, güvenlik masraflarına ve konuklarına sunduğu bedava yemekle içkilere rağmen gayet güzel bir kâr sağlıyordu. Ama Henry'nin amacı kâr değildi; kayıp da değildi.

Henry rulet masasına oturdu ve Gladstone çantadan on tane onluk banknot çıkararak krupiyeye uzattı. Karşılığında krupiye, ona on adet ufak, mavi-beyaz fiş verdi. Masada daha önce gelmiş oyuncular vardı. Beş, on, yirmi ve elli sterlinlik fişler masada çeşitli yerlere konmuştu. Arada tek tük altın rengi yüzlük fiş de görülebiliyordu. Sadece bir oyuncunun önü altın rengi fişlerle doluydu, o da onları kafasına göre rakamlara koyuyordu. Henry, masanın etrafındaki izleyicilerin ilgisinin onun üzerinde toplanmış olduğunu memnuniyetle gördü.

Masanın karşısındaki adam altın rengi fişlerini yeşil çuha üzerine dağıtırken Henry on sterlinlik fişlerden birini kırmızıya koydu.

Ruletin dönüşü tamamlanınca beyaz top kırmızı 19 üzerinde kaldı. Krupiye, Henry'ye on sterlinlik bir fiş verirken yeşil çuha üzerindeki altın rengi fişleri topladı.

Krupiye bir sonraki tura hazırlanırken Henry kırmızıda duran fişe dokunmayarak kazandığını ceketinin cebine koydu.

from Ronald Searle
- Cat O' Nine Tales

Krupiye çarkı tekrar çevirdi ve küçük beyaz top bu kez siyah dörtte kalınca Henry'nin fişi alındı. İki oyun sonunda ne artıda ne eksideydi. Kırmızı üzerine bir onluk fiş daha koydu. Bütün nakdi fişlere çevirmenin uzun ve zahmetli bir iş olacağını biliyordu. Ama çoğu kumarbazın aksine Henry, tek amacı kazancıyla kaybını eşitlemek isteyen sabırlı bir adamdı. Kırmızı üstüne bir onluk fiş daha koydu.

Üç saatin sonunda, 2970 sterlinin tümünü hiç kimsenin şüphesini uyandırmadan fişe çevirmeyi başarmıştı. Rulet masasından ayrılarak bara yöneldi. Biri Henry'nin yaptıklarını dikkatle takip etmiş olsaydı ne kazanmış ne kaybetmiş olduğunu bilecekti. Henry'nin amacı kazanmak değildi zaten. Planının ikinci kısmını uygulamaya geçirmeden önce bütün nakdi, fişe çevirmeyi amaçlamıştı.

Henry, Gladstone çantası boş, cepleri fişlerle şişmiş halde bara vardığında, yalnız görünen bir kadının yanındaki tabureye oturdu. Kadınla hiç konuşmadı, o da Henry ile ilgilenmedi. Angela bir içki daha ısmarlarken Henry de eğildi ve bütün fişleri Angela'nın ağzı açık halde yere bırakmış olduğu el çantasına boşalttı. Barmen siparişini almak üzere onunla ilgilenemeden Henry bardan ayrılmıştı bile.

Müdür, ön kapıyı onun için açtı.

"Umarım yakında sizi tekrar görebiliriz, efendim."

Henry başını salladı ama bu gece olanların her gece tekrarlanacağını söylemeye gerek görmedi. Kaldırıma çıktıktan sonra en yakın metro istasyonuna doğru yürümeye başladı ama ıslık çalmaya köşeyi dönmeden önce başlamadı.

Angela, içkisini bitirene kadar bekledikten sonra eğilip çantasını kapadı. İki adamın ona içki ısmarlamayı teklif etmesi gururunu okşamıştı. Taburesinden indi ve fişlerini nakde çevirmeyi bekleyen insanların kasanın önünde oluşturduğu kısa sıraya girdi. Sırası geldiğinde on sterlinlik fişleri çelik ızgaranın altından uzatarak bekledi.

"Nakit mi, çek mi, hanımefendi?" diye sordu kasadaki görevli fişleri saydıktan sonra.

"Çek, lütfen," dedi Angela.

"İsim ne olacak?" diye sordu görevli.

Angela bir anlık tereddütten sonra cevap verdi. "Bayan Ruth Richards."

Kasa görevlisi çekin üzerine Ruth Richards ismini ve 2930 rakamını yazdıktan sonra ızgaranın altından uzattı. Angela rakamı kontrol etti. Henry kırk sterlin kaybetmişti. Bir yıl sonra eşitleneceğini söylediğini hatırlayarak gülümsedi. Daha önce de birkaç kez açıkladığı gibi ne de olsa kazanmak için oynamıyor, takip edilebilecek nakit parayı fişlerle değiştiriyordu. Bu şekilde izi hiçbir şekilde sürülemeyecek bir çek elde etmiş oluyorlardı.

Angela, kumarhane müdürü büyük miktarda para kaybettiği anlaşılan bir müşteriyle konuşurken binadan ayrıldı. Henry, idarenin gözünün kaybedenlerden ziyade kazananlar üzerinde olacağını söyleyerek onu uyarmıştı. Angela uzun ve kârlı bir sürece başladığı için ne kadar az dikkat çekerse o kadar iyiydi.

Henry'nin şartlarından biri, organizasyon sonunda parayı alışı ve barda fişleri açık bekleyen çantasına bırakışı dışında Angela ile hiçbir temaslarının olmamasıydı. Hiç kimsenin ortaklaşa çalıştıklarından kuşkulanmasını istemiyordu. Angela bu gerekçeyi gönülsüzce de olsa kabul etmişti. Henry'nin diğer önerisi ise organizasyonlar sırasında şahsen nakit toplarken görülmemesi üzerineydi.

"Bırak parayı gönüllüler toplasın," demişti. "Böylece bir aksilik çıktığı takdirde kimse senden şüphelenmez."

Londra'nın merkezinde yüz yirmi kumarhane vardı, bu yüzden Angela ve Henry hiçbirine bir defadan fazla gitmek zorunda kalmadı.

Henry ve Angela sonraki üç yılda aynı anda izin kullandı ama hiçbirinde aynı yere gitmediler, her seferinde de ağustos ayını seçtiler. Angela, o ay pek fazla organizasyon yapılmadığını söylemişti. Henry sezon boyunca hiç şehir dışına çıkmıyordu zira eylülden aralığa kadar Angela'nın kesinlikle çalışmıyor olduğu tek gece, pazar gecesiydi. Noel yaklaşırken de çoğunlukla öğle yemeği organizasyonları düzenliyor, onları akşam yapılacak aktiviteler izliyordu.

Kurallar kitabını Henry yazmış olmasına rağmen Angela bir şart eklemekte ısrar etmişti. Önceki yılın toplam hasılatını yakalayamamış hiçbir organizasyondan kesinti yapılmayacaktı. Henry, gönülden desteklediği bu şarta rağmen bir organizasyondan ender olarak Gladstone çantası boş halde ayrıldı.

Bayan Forster'ın yıllık bilançosunun üzerinden geçmek üzere her sene Bay Preston'ın ofisinde buluşmaya devam ediyorlar, ertesi hafta da La Bacha'ya gidiyorlardı. Angela'nın önceki üç sene boyunca sırasıyla 267.900, 311.150 ve 364.610 sterlini zimmetine geçirdiğini, her organizasyondan sonra Ruth Richards adına yazılmış bir çeki Londra'da farklı hesaplara yatırdığını ikisi de dile getirmiyordu. Henry'nin bir diğer sorumluluğu, yeni kazanılmış bu servetin akıllıca yatırımlarla değerlendirilmesiydi. Ne de olsa o bir kumarbaz değildi. Bununla birlikte, başka şirketlerin muhasebe işlerini yapmanın avantajlarından biri, gelecek sene hangisinin daha iyi, hangisinin daha kötü iş yapacağını tahmin etmenin kolay oluşuydu. Çeklerin hiçbirinin üzerinde onun veya Angela'nın adı olmadığı için sonradan gelen kazancın izlerinin bulunması mümkün değildi.

Henry, ilk milyona ulaştıklarında bir kutlama yemeğine çıkma riskini göze alabileceklerini düşündü. Angela, Batı Halkin Caddesi'ndeki Mosimann'a gitmek istedi ama Henry bu fikre karşı çıktı.

La Bacha'da iki kişilik bir masa ayırttı. Yeni edinilmiş servetlerine dikkat çekmeye gerek olmadığını söyledi.

Henry akşam yemeği sırasında iki teklifte daha bulundu. Angela ilkini seve seve kabul etti ama ikincisi hakkında konuşmak bile istemedi. Henry, kendisi aynı yatırım planına devam ederken Angela'nın ilk milyonu Cook Adaları'nda denizaşırı bir hesaba yatırmasını önermişti; ayrıca bundan sonra kazançları yüz bin sterlini her buluşunda aynı hesaba havale etmesini tavsiye etmişti.

Angela kadehini kaldırdı. "Anlaştık," dedi. "Peki gündemdeki ikinci madde nedir, Sayın Başkan?" diye sordu ardından keyifle. Henry, ona, Angela'nın düşünmek bile istemediği olası aksilik çıkma durumuna karşı geliştirdiği planın ayrıntılarını anlattı.

Sözlerini bitirdikten sonra nihayet o da kadehini kaldırdı. Hayatında ilk kez emekliye ayrılmak ve altmışıncı doğum gününde verilecek partide iş arkadaşlarıyla olmak için sabırsızlanıyordu.

Pearson, Clutterbuck ve Reynolds'ın yönetim kurulu başkanı; altı ay sonra bütün çalışanlara Henry Preston'ın emekliliğini kutlamak ve kırk sadık hizmet yılı için teşekkür etmek üzere üç yıldızlı bir otelde ortakları da bir araya getirecek bir davetiye gönderdi.

Henry, kendi emeklilik partisine katılamadı, çünkü altmışıncı doğum gününü parmaklıklar ardında kutladı. Hem de 820 sterlincik yüzünden.

Bayan Florence Blenkinsopp rakamları tekrar kontrol etti. İlk seferinde haklı olduğunu gördü. Çizgili takım elbise giymiş davetsiz misafir, küçük çantasıyla balo salonuna girip bütün nakit parayı

almadan önce hesapladığı rakamdan 820 sterlin eksikti. Bu açıktan Angela sorumlu olamazdı, ne de olsa o St. Catherine Manastırı'nda eski öğrencilerinden biriydi. Bayan Blenkinsopp, bu tutarsızlığın kendi hatası olduğuna karar vererek kafasından uzaklaştırdı. Hem bu yılki bağışlar önceki yıla göre bir hayli artmıştı.

Manastır, bir sonraki sene yüzüncü kuruluş yılını kutlayacaktı ve Bayan Blenkinsopp şimdiden yüzüncü yıl balosunu düşünüyordu. Komite üyelerine, yüzüncü yılda rekorlar kırmak istiyorlarsa kolları sıvamaları gerektiğini şimdiden söylemişti. Bayan Blenkinsopp St. Catherine'in müdürlüğünden yedi yıl önce emekliye ayrılmış olmasına rağmen komitedeki yaşlı kadınlara hâlâ ergenlik çağındaki öğrencileriymiş gibi davranmaya devam ediyordu.

Yüzüncü yıl balosu muhteşem olmuş ve Bayan Blenkinsopp, övgüyü hak eden isimler arasında ilk önce Angela'nın ismini telaffuz etmişti. Ona göre Bayan Forster, bu işte en çok emek sarf eden kişilerin başında geliyordu. Bununla birlikte Bayan Blenkinsopp, Gladstone çantalı ufak tefek adam gelip hepsini götürmeden önce bu kez parayı üç kere saymayı ihmal etmedi. Ertesi hafta toplam bağış miktarını kontrol edince, önceki yıla nazaran muazzam bir artış olmasına rağmen nakit miktarının o gece üç kez saydıktan sonra yer belirtme kartının arkasına not ettiği rakamdan iki bin sterlin civarında eksik olduğunu gördü.

Bayan Blenkinsopp, iki yıl üst üste karşılaştığı bu tutarsızlığı, yerel güvenlik komitesinin başkanı olan kocasının tavsiyesini alan başkanı, Lady Travington'a anlatmaktan başka çare bulamadı. Sir David, ertesi sabah il emniyet müdürüyle bu konuyu görüşeceğine söz vererek başucundaki lambayı söndürdü.

İl emniyet müdürü, durumu dinleyince konuyu başkomisere, o da başmüfettişe iletti ancak başmüfettiş, o sırada bir cinayet ve on

milyon sterlinlik uyuşturucu nakliyatı davalarının tam ortasındaydı. St. Catherine Manastırı'nın -notlarını kontrol ederek iki bin sterlinin biraz üzerinde bir rakamın söz konusu olduğunu gördü- dolandırılması o sırada öncelik sırasında pek aşağıda kalıyordu. Koridorda karşısına çıkan ilk memura davayı verdi. "Güvenlik komitesi önümüzdeki ay toplanmadan önce raporun masamda olsun, çavuş."

Dedektif Çavuş Janet Seaton, soruşturmaya Karındeşen Jack'in peşindeymiş gibi başladı.

Önce, işbirliğine dünden razı olan Bayan Blenkinsopp ile görüştü. Bayan Blenkinsopp, kızlarından hiçbirinin böyle çirkin bir olaya karışmış olamayacağını ısrarla söyleyerek onları sorguya çekmemesini istedi. Çavuş Seaton, daha önce bir kez bile ata binmemiş olmasına rağmen on gün sonra Bebbington Av Balosu için bir bilet aldı.

Tam akşam yemeğinin başladığını haber veren gonk çalınırken Bebbington Salonu'na girdi. Daha oturacağı masayı aramadan Angela Forster'ı gördü. Çavuş Seaton, her iki tarafında oturmakta olan adamlarla nezaket icabı sohbet etmek durumunda kalsa da gözleri Bayan Forster'ın üzerinden hiç ayrılmıyordu. Çavuş, peynir ve kahve servisi yapılırken karşısındakinin kusursuz bir profesyonel olduğu kanısına varmıştı. Bayan Forster, başavcının eşi olan Lady Bebbington'ın düzenli parlamalarını idare etmekle kalmıyor, aynı zamanda orkestrayı, mutfağı, garsonları, gösteriyi ve gönüllüleri mükemmel bir düzenle koordine ediyordu. Bunun yanı sıra, ilginçti ama para toplama işiyle hiçbir ilgisi yok gibiydi. Bu işi, Angela'ya danışma gereği görmeyen bir grup kadın yapıyordu.

Orkestra açılış parçasına başlayınca birkaç genç adam, dedektife dans teklifinde bulundu. Birini biraz gönülsüzce olmakla birlikte tümünü reddetti.

Çavuş, saat bire birkaç dakika kala, artık gecenin sonu iyice yaklaşmışken beklediği adamı gördü. Kırmızı ve siyah ceketler arasında, kaçmakta olan bir tilki gibi göze çarpıyordu. Bayan Blenkinsopp'un tarifine bire bir uyuyordu: bir balo salonu yerine muhasebe bürosunda görmeyi bekleyeceğiniz, altmış yaşlarında, kısa boylu, tıknaz, kel bir adamdı. Dans pistinin çevresinden dolaşarak orkestranın arkasında gözden kaybolan adamı gözlerini ayırmadan izledi. Masasından hızla kalkan dedektif, balo salonunun diğer tarafına doğru seğirtti ve ikisini kusursuz bir açıdan görebildiği noktada durdu. Adam, bir çift gözün kendisini izlemekte olduğundan bihaber, Angela'nın yanında oturmuş, nakit parayı saymaktaydı. Adam çekleri, nakit parayı ve bağış taahhütlerini düzgün yığınlar halinde ayırırken çavuş, gözlerini Angela'ya çevirdi. Tek kelime bile konuşmamışlardı.

Henry nakit miktarını tekrar kontrol ettikten sonra Angela'ya bir kez bile bakmadan kalktı. Nakdi çantasına koyduktan sonra Angela'ya bir makbuz uzattı. Başını belli belirsiz salladıktan sonra yine pistin etrafından dolaştı ve balo salonundan ayrıldı. Bütün operasyon yedi dakika bile sürmemişti. Henry, konuklardan birinin birkaç adım arkasında, daha da önemlisi bakışlarının da üzerinde olduğunu fark etmemişti.

Dedektif Seaton, kimliği meçhul adamın uzun giriş yolundan yürüyüp ağır, demir kapılardan geçerek köye doğru ilerlemesini izledi.

Gece açık, caddeler de boş olduğundan, çantalı adamı belli etmeksizin izlemekte zorlanmıyordu. Adam kendine çok güveniyor olmalıydı ki bir kez bile dönüp arkasına bakmadı. Çavuş, sadece bir kez çalıların arasına saklanmak zorunda kaldı. Avı, Nat West Bankası'nın önünde aniden durmuştu. Çantasını açtı, bir paket çıkardı ve gecelik kasalardan birine koydu. Sonra hiç hız kesmeden yürümeye devam etti. Peki nereye gidiyordu?

Genç dedektif ani bir karar vermek durumundaydı. Yabancıyı mı izlemeliydi yoksa Bebbington Salonu'na dönüp Bayan Forster'ın ne yaptığına mı bakmalıydı? Okuldaki eğitmeni daima parayı takip etmesini söylemişti. Henry'nin metro istasyonuna gittiğini gören çavuş, içinden küfretti. Arabasını malikânenin bahçesinde bırakmıştı, çantalı adamı takip etmeye devam ederse sabah ilk iş arabasını almak için tekrar gelmesi gerekecekti.

O gece Waterloo'ya giden son tren, birkaç dakika sonra Bebbington durağında durdu. Çantalı adamın her aşamayı dakikası dakikasına planlamış olduğu açıktı. Dedektif, şüpheli trene binene dek saklandı ve sonra arkadaki vagona bindi.

Çantalı adam Waterloo'ya vardıklarında trenden indi ve hemen en yakın taksi durağına yürüdü. Güvenli bir mesafede durup taksiye binişini izleyen dedektif, hemen polis kimliğini gösterip özür dileyerek sıranın başına geçti ve bir sonrakine bindi. Şoföre, duraktan az önce ayrılan taksiyi takip etmesini söyledi.

Taksi Black Ace Casino'nun önünde durunca çantalı adam içeri girip gözden kaybolana dek arka koltukta oturup bekledi.

Taksi şoförüne ücretini acele etmeksizin verdikten sonra avının peşinden kumarhaneye girdi. Görev başında olduğunun anlaşılmasını istemediği için geçici üyelik formu doldurdu.

Çavuş Seaton, salona girdikten sonra masalara bir göz gezdirdi. Çantalı adamın rulet masalarından birinde oturduğunu fark etmesi fazla uzun sürmedi. Biraz yaklaşıp masanın etrafında at nalı şeklinde birikmiş olan izleyicilerin arasına karıştı. Çavuş, avına fazla yaklaşmamaya dikkat etti zira uzun, mavi, ipek elbisesi oraya pek uygun değildi. Adam onu fark edebilir, hatta balo salonundan buraya kadar takip ettiğinden şüphelenebilirdi.

Sonraki bir saat boyunca adamın çantasından düzenli bir şekilde para çıkararak fişe çevirişini izledi. Bir saatin sonunda çanta boşalmış olmalıydı ki adam kasvetli bir ifadeyle masadan kalkıp bara yöneldi.

Dedektif, davayı çözmüştü. Çantalı adam, organizasyonlarda elde edilen bağışlardan bir kısmını kumar alışkanlığına harcıyordu ama Angela'nın bu işe karışıp karışmadığından hâlâ emin değildi.

Çavuş bir sütunun arkasına gizlenerek adamın barda, kısa etekli, mavi ceketli bir kadının yanındaki tabureye oturmasını izledi.

Bir fahişenin ücretini ödeyecek parası var mıydı? Daha yakından bakma niyetiyle sütunun gerisinden çıktığı sırada neredeyse çıkışa doğru yürümekte olan Henry ile çarpışacaktı. Dedektif Seaton daha sonra, çok daha sonra, adamın bardan tek bir içki bile içmeden ayrılmasının tuhaf olduğunu düşünecekti. Belki barda oturan kadın onu geri çevirmişti.

Henry kaldırıma çıktı ve bir taksi çevirdi. Dedektif, bir sonra gelen taksiye bindi. Putney Köprüsü'nden geçerek nehrin sol kıyısı boyunca ilerlediler. Taksi nihayet Wandsworth'te bir apartmanın önünde durdu. Çavuş adresi not ettikten sonra artık eve dönme vaktinin geldiğine karar verdi.

Çavuş Seaton, ertesi sabah raporunu başmüfettişin masasına koydu. Raporu okuyan başmüfettiş gülümsedi, odasından çıktı ve koridordan geçerek raporu başkomisere iletti ve o da il emniyet müdürünü arayarak durumu bildirdi. Emniyet müdürü, tutuklama yapılana kadar güvenlik komitesine haber vermedi zira Sir David'e kapanmış, jürinin hiçbir şekilde aksi karar veremeyeceği konumda bir dava sunmak istiyordu.

Henry, Kelebek Balosu'nda toplanan nakit parayı, Masonların yıllık yemeğinin düzenlendiği otelin sadece birkaç yüz metre ilerisindeki Lloyds TSB şubesinin gecelik kasalarından birine bıraktı. Otuz metre kadar yürümüştü ki bir polis arabası gelip yanında durdu. Kaçmaya çalışmanın bir faydası olmayacaktı, zaten Henry uzun süre koşabilecek durumda değildi. Ayrıca bu anı en ince ayrıntısına dek önceden planlamıştı. Henry, güvenlik komitesinin toplanmasına iki gün kala tutuklandı.

Henry, kendisini temsil etmek üzere son yirmi yıldır muhasebeciliğini yaptığı Bay Clifton-Smyth'i seçmişti.

Bay Clifton-Smyth müvekkilinin savunmasını dikkatle dinledi, dinlerken de bolca not aldı ama Henry hikâyesinin sonuna geldiğinde ona sadece tek bir öneride bulundu: suçu kabul etmek.

"Elbette jüriye bütün hafifletici sebepleri belirteceğim," diye devam etti.

Henry, avukatının tavsiyesini kabul etti. Ne de olsa Bay Clifton-Smyth, *onun* kararını son yirmi yılda bir kez bile sorgulamamıştı.

❁

Henry, davadan önceki günlerde Angela ile temas kurmaya çalışmadı. Polis, bir Bonnie ve Clyde ikilisiyle karşı karşıya olduğundan neredeyse emindi, ne var ki Henry'yi kumarhaneye ikinci kez gitmesine fırsat vermeden tutuklamışlardı; bunun bir hata olduğunun farkındaydılar. Barda oturan kadın kimdi? Orada onu mu bekliyordu? Özel Suç Ekibi, Londra'daki kumarhanelerde haftalarca arama yapmasına rağmen Bayan Angela Forster adına yazılmış tek bir çek bile bulamadı. İşin daha da garibi, Bay Henry Preston adına yazılmış bir çek de bulamamış olmalarıydı. Hep kaybetmiş miydi?

Angela'nın organizasyon kayıtlarını incelediklerinde nakdi sayma ve makbuzu imzalama sorumluluğunun daima Henry'de olduğunu gördüler. Angela'nın banka hesabı, bir grup uzman tarafından inceleme altına alındı ve sadece 11.318 sterlin olduğu görüldü. Son beş yıldır bu rakamda aşağı veya yukarı doğru kayda değer bir hareket olmamıştı. Çavuş Seaton'ın durumu bildirdiği Bayan Blenkinsopp, doğru adamın yakalanmış olmasından çok memnun görünüyordu. St. Catherine eğitimi almış hiçbir kızın öyle bir suça karışmış olamayacağını onlara söylememiş miydi zaten?

Hâlâ kapanmamış olan cinayet ve uyuşturucu davalarıyla meşgul olan başkomiser, St. Catherine dosyasının kapatılması talimatını verdi. Tutuklamayı yaptılar, yıllık suç istatistiklerinin raporunu verdiklerinde sadece bu kısım önemli olacaktı.

Hazine Bakanlığı uzmanları kayıp paradan hiçbir iz bulamadıklarını kabul edince Henry'nin avukatı bir anlaşma yapmayı başardı. 130.000 sterlini çalma suçunu kabul eder ve zarar görenlerin kayıplarını karşılarsa cezasında indirim olabilecekti.

"Ve şüphesiz bu davada dikkatime sunmak istediğiniz hafifletici sebepler vardır, değil mi, Bay Cameron?" dedi yargıç, kürsüsünden Henry'nin avukatına bakarak.

"Kesinlikle var, Sayın Yargıç," dedi avukat Bay Alex Cameron yerinden yavaşça kalkarken. "Müvekkilim, felaketine yol açan talihsiz kumar düşkünlüğünü inkâr etmiyor. Bununla birlikte..." diye devam etti. "...Bunun müvekkilimin ilk suçu olduğunu göz önüne alacağınızdan eminim. Ve bu korkunç hatasından önce lekesiz bir itibara sahip örnek bir vatandaştı. Hatta rahibin de ifadesinde belirttiği gibi yaşadığı bölgenin kilisesine yıllardır gönüllü hizmet vermekteydi."

Bay Cameron boğazını temizledikten sonra konuşmasına devam etti. "Sayın Yargıç, karşınızda önünde sadece yalnız geçireceği uzun emeklilik yılları bulunan yıkılmış, meteliksiz bir adam var. Borçlarını ödeyebilmek için..." diye ekledi Bay Cameron yakalarını çekiştirerek. "...Wandsworth'teki dairesini bile sattı." Duraksadı. "Belki siz de müvekkilimin yeterince çektiği konusunda hemfikirsinizdir, Sayın Yargıç. Bence daha hoşgörülü bir yaklaşımı hak ediyor." Bay Cameron, yargıca ümitle gülümseyerek yerine oturdu.

Yargıç, Henry'nin avukatına bakarak gülümsemesine karşılık verdi. "Bu kadarı yeterli değil, Bay Cameron. Unutmayın ki Bay Preston, kendisine duyulan güveni kötüye kullanan bir profesyonel-

di. Ama önce müvekkilinize hatırlatayım," dedi yargıç dikkatini Henry'ye çevirerek. "Kumar bir hastalıktır ve hapishaneden çıkar çıkmaz tedavi olmanın bir yolunu aramalısınız." Cezasının süresini öğrenmeyi bekleyen Henry, kendini duyacaklarına hazırladı.

Gözünü dikerek Henry'ye bakmaya devam eden yargıç, sonsuzlukmuş gibi gelen bir süre konuşmadı. "Size üç yıl hapis cezası veriyorum," dedi sonunda. "Mahkûmu götürün."

Henry, Ford açık cezaevine gönderildi. Ne gelişini ne de gidişini fark eden oldu. İçeride de tıpkı dışarıda olduğu gibi silik bir yaşam sürdü. Ne mektup aldı, ne birini aradı ne de ziyaretçisi oldu. Mahkûmiyet süresinin yarısı olan on sekiz ayın bitiminde salıverildiğinde kapıda onu karşılayan kimse yoktu.

Henry Preston, 45 sterlinlik çıkış ücretini kabul etti ve son olarak, içinde şahsi eşyaları bulunan Gladstone çantası elinde, tren istasyonuna doğru yürürken görüldü.

Bay ve Bayan Richards, Majorka Adası'nda olaysız, hoş bir emekliliğin tadını çıkarıyor. Palma Körfezi'ne bakan küçük bir villaları var ve bölge halkı ikisini de çok seviyor.

Palma'daki Kraliyet Denizaşırı Kulübü Başkanı, bölge toplantısında, Nijerya Ulusal Petrol Şirketi'nin eski finans müdürünü kulübün onursal haznedarı olmaya ikna etmekle büyük iş başardığını düşündüğünü bildirdi. Bunu onaylayan baş sallamalar ve alkışlar takip etti. Başkan ayrıca Bay Richards'ın haznedarlığı üstlenmesinden sonra kulübün hesaplarının son derece düzenli olduğunu söyledi.

"Bu arada," diye ekledi başkan. "Eşi Ruth da yıllık balomuzun organizasyonunu üstlenerek bizi çok mutlu etti."

Ṣaḥiḥ

"Cinayet yanına kaldı, anlarsın ya," dedi Mick.

"Nasıl başardı?" diye sordum.

"İki gardiyan öyle olduğunu söylüyorsa öyle olmuştur," dedi Mick. "Ve kimse aksini iddia edemez. Anladın mı?"

"Hayır, anlamadım," diye itiraf ettim.

"O halde açıklamam gerekecek, değil mi?" dedi Mick. "Mahkûmlar arasında altın bir kural vardır, biri hapisteyken manitasını asla beceremezsin. Bu yasanın bir parçasıdır."

"Ama bu, sevgilisi uzun bir süreliğine hapse giren kızlar için çok zor olmalı zira bu şekilde onlar da aynı süre boyunca cinsel yaşamsız bir hayata mahkûm oluyor."

"Konu o değil," dedi Mick. "Çünkü Pete, Karen'a onu mutlaka bekleyeceğini söylemişti."

"Ama Pete altı yıl boyunca bir yere gidecek değildi," dedim.

"Asıl konuyu gözden kaçırıyorsun, Jeff. Yasa böyle ve kızın hakkını vermek gerek, ilk altı ay boyunca hiçbir yanlışı olmadı. Ama ondan sonra raydan çıktı. İşin aslı," dedi Mick. "Karen'in Pete'in en iyi arkadaşı Brian'la daha öncede bir bebaberliği olmuştu ama bu, Pete ile ilişkisi başlamadan önceydi. O sayılmıyordu, çünkü Karen, Pete ile birlikte yaşamaya başladıktan sonra hayatı bir düzene girmişti. Anladın mı?"

"Galiba," dedim.

"Bu arada, kuralın Pete için geçerli olmadığını söyleyeyim. Çünkü o bir erkek ve erkeklerin farklı olduğu ortada. Bizler aslanız, koyun değil." Dişi aslanlar demek daha uygundu. Bununla birlikte o an bu düşüncemi dile getirmedim. "Yine de kural çok açıktı. Arkadaşın içerideyken manitasıyla yatamazsın."

Kalemimi bırakıp Aziz Mick'in -binanın döner kapıları varmış gibi sürekli içeri girip çıkan bir başka hırsızdı- vaazını dinlemeye devam ettim. Günlüğüme yazma çabalarımdan vazgeçmeye karar vermiştim. Mick'in dili açılmıştı ve bir süre boyunca hiçbir şey onu susturamayacak gibiydi... benim susturmayacağım kesindi. Kapı kilitli ve kaçmak söz konusu olmadığı için yazdıklarını not etmeye karar verdim. Ama önce biraz ön bilgi.

Mick Boyle, Lincoln'deki hücre arkadaşımdı ve bu, on yedi yıl içinde dokuzuncu mahkûmiyetiydi. Her seferinde hırsızlıktan içeri girmişti. "Bir hırsız olabilirim," diye kabul etmişti. "Ama şiddetle işim olmaz. Hiç onaylamam." Ahlaki bir temel edinmeye çalıştığı belliydi. Bildiği kadarıyla beş ayrı kadından altı çocuğu vardı, ama hiçbiriyle görüşmüyordu. Çok şaşırdığımı anlamış olacaktı, ki sözlerine devam etti. "Merak etme, Jeff, Sosyal Hizmetler hepsiyle ilgileniyor."

"Kadın istiyorsan," diye devam etti. "En iyi dostunun manitasına gelene dek epey idare edebilirsin; ne de olsa çoğumuz sürekli giriyoruz, çıkıyoruz, giriyoruz, çıkıyoruz," diye tekrarladı kendi esprisine gülerek.

Mick'in arkadaşı Pete Bailey -bakış açınıza göre bu hikâyenin kahramanı veya kötü adamı- özellikle mahkemeden yüz on iki benzer suçun göz önünde bulundurulması istendiğinde görüldüğü üzere birçok günahı içinde barındıran ağırlaştırıcı sebepli soygun suçundan mahkûm olmuştu.

"Sonuç mu? Pete altı yıl hapse mahkûm oldu." Mick soluk almak için duraksadı. "Bu arada hatırlatayım, en iyi dostunu hâlâ içerideyken öldürdü ve yaptığı yanına kaldı."

"Öyle mi?" diye sordum biraz daha ilgi göstererek.

"Evet, kesinlikle. İçerideyken sorun yaratmadığı takdirde iyi halden üç yılda çıkabileceğini biliyordu," dedi Mick. "Mantıklı, değil mi? Böylece Wakefield'da geçirdiği on beş ayın sonunda onu mahkûmiyet süresini tamamlaması için Suffolk'taki Hollesley Körfezi açık cezaevine gönderdiler. Kahrolası bir tatil kampı neredeyse. Teori şu," diye devam etti Mick. "Açık cezaevleri, mahkûmları toplum içine geri dönüşe hazırlayan duraklar olarak düşünülmüş. Aman ne yararlı bir fikir. Pete'in bütün yaptığı, hapishanenin kütüphanesinde *Kırsal Yaşam* dergisinin bir hayırseverin bağışladığı eski sayılarına bakmaktı, böylece dışarı çıktığında soyacağı evleri tespit edebiliyordu. Açık cezaevlerindeki bir başka kural da şudur," diye devam etti Mick. "Diğerlerinde olduğu gibi ayda bir değil, haftada bir ziyaret hakkın vardır. Tabii bunun için gelişmiş olman ve en az bir ay rapor edilmemen gerekiyor."

"Gelişmiş mi?" diye sordum.

"En az üç ay boyunca iyi hal göstermiş mahkûmlara denir. Gelişmiş olan mahkûm, hücre dışında daha fazla vakit geçirmek, daha iyi iş imkânı, hatta bazen daha fazla ücret gibi birçok imtiyaza sahip olur."

"Peki rapor edilmek nasıl oluyor?"

"Çok kolay. Bir gardiyana küfredersen, işe geç gidersen, uyuşturucu testinden geçemezsen anında rapor edilirsin. Bir keresinde mutfaktan portakal aşırdığım için rapor edilmiştim. Şeytan işi bir özgürlük bu."

"Peki arkadaşın Pete rapor edilmiş miydi?"

"Hayır," diye cevapladı Mick. "Kurallara harfiyen uyuyordu çünkü manitasının ziyaretine gelebilmesini istiyordu. Üç ay boyunca uslu durdu, çalıştı, beladan uzak durdu ve böylece gelişmişler arasına girdi. Bir sonraki cumartesi, manitası ziyaretine geldi.

"Açık cezaevlerinde ziyaretler en büyük salonda, genellikle kantinde veya spor salonunda gerçekleştirilir. Ve unutma, ki güvenlik, kapalı cezaevlerindeki gibi sıkı değildir; etrafta köpekler ve her hareketini takip eden kameralar yoktur, bu sayede manitanla beraberken doğal davranabilirsin." Duraksadı. "Sınırlar dahilinde elbette. Yani İsveç hapishanelerinde olduğu gibi sevişemezsiniz. Bilirsin ya, ne deniyordu onlara?"

"Eş izni mi?"

"Her neyse, sonuçta seks işte ve bizde buna izin yok. Bazen gardiyanlar bir mahkûm elini karısının eteğinin altına attığında görmezden gelebilir. Hatırlıyorum da, bir keresinde.

"Pete," diye hatırlattım ona.

"Ah, evet, Pete. Eh, Karen o cumartesi günü Pete'in ziyaretine gelmiş. Pete en yakın dostu Brian'ın nasıl olduğunu sorana dek her şey yolundaymış. Karen bir anda kıpkırmızı kesilmiş ve ağzından tek kelime çıkmamış. Pete, kadının ne yaptığını hemen anlamış: en iyi dostu o içerideyken manitasını becermiş. Pete'in cinleri bir anda tepesine çıkmış ve kadına bir tane patlatmış. Karen tepe taklak yere yuvarlanmış. Alarm çalmaya başlamış ve her kapıdan içeri gardiyanlar koşmuş. Pete'i zorla Karen'ın üzerinden çekip tecrit etmişler. Seni hiç tecrit ettiler mi, Jeff?"

"Hayır, etmediler."

"Etmesinler zaten. Şeytan işi özgürlük. Çıplak hücre, yerde bir döşek, duvara vidalanmış çelik lavabo ve sifonu çalışmayan çelik bir klozet. Pete ertesi gün rapor edilmiş ve Tanrı'nın ta kendisi olan müdürün karşısına getirilmiş. Suçluysan kararını vermesi için bir yargıca veya jüriye ihtiyaç duymaz... İçişleri Bakanlığı kuralları yeterlidir."

"Peki Pete'e ne oldu?"

"Kapalı cezaevine gönderildi. Aynı gün Lincoln Hapishanesi'ne postalandı ve cezasına üç ay daha eklendi. Kapalı cezaevine gönderilen bazı mahkûmlar ipin ucunu kaçırır, ortalığı kırıp döker, uyuşturucu kullanmaya başlar, hücresinde yangın çıkarır, böylece dışarı hiç çıkamaz. Bir keresinde Liverpool'da bir herifle aynı hücrede kalıyordum. Üç yıl hapse mahkûm olmuş, ama giriş o giriş, aradan on bir yıl geçmiş hâlâ içeride. Hapishane müdürünün karşısına son çıkışında..."

"Pete," dedim sesimin bezgin çıkmaması için çabalayarak.

"Ah, evet, Pete. Pete tam tersini yaptı."

"Tam tersini mi?"

"Lincoln'de kaldığı süre boyunca örnek mahkûm oldu. Üç ay sonra yine gelişmişler arasına girdi ve ayrıcalıklarını geri aldı. Mutfakta bir işe girdi, köle gibi çalıştı ve altı ay sonra ziyaret hakkı talep etti. Talebi kabul edildi, ama Karen Slater'ın ziyaretine gelmesi yasaktı. Zaten Pete de o orospuyu bir daha görmek istemiyordu. Pete bu kez o sırada dışarıda olan eski hücre arkadaşının gelmesini istemişti. Bu arkadaş, Pete'e kadının Brian ile yatmakla kalmadığını, Pete'in kapalı cezaevinde oluşunu fırsat bilerek birlikte yaşamaya başladığını söylemiş. Şeytan işi özgürlük," dedi Mick. "Pete'in arkadaşı ona, Brian'ı halletmesini isteyip istemediğini sormuş ama Pete istememiş. 'Vakti geldiğinde onunla kendim ilgileneceğim,' demiş. Aklından tam olarak nelerin geçtiğini kimseye anlatmamış. Çünkü bilen biri eninde sonunda bildiklerini ağzından kaçırabilirdi. Aynı durum politikada da geçerli olsa gerek, Jeff."

"Pete."

"Eh, Pete örnek mahkûm davranışına devam etti. Hiçbir olaya karışmadı, işten hiç kaytarmadı, gardiyanlara küfür etmedi, hiç rapor edilmedi. Sonuç ne mi oldu? On iki ay sonra tekrar Hollesley Körfezi Açık Cezaevi'ne gönderildi. Geriye sadece dokuz ayı kalmıştı."

"Hollesley'e döndükten sonra Karen ile temas kurmaya çalışmadı mı?"

"Hayır, ziyarete gelmesi için bir talepte bulunmadı. Hatta adını bile anmadı."

"Peki amacı neymiş?"

"Başından beri tek bir amacı vardı, Jeff: hapishanenin diğer tarafındaki Gelişmişler Bölümü'ne transfer olmak."

"Kafam karıştı," diye itiraf ettim.

"Hepsi planın bir parçasıydı. Hollesley'e gönderildiğinde -açık cezaeviydi, unutma- iki ana binadan birinde bir odan olur."

"Öyle mi?"

"Evet, kuzey ve güney binaları. Ama gelişmişler arasına girersen -bir aziz gibi davranarak geçirilen altı ay daha- seni daha fazla ayrıcalığa sahip olacağın Gelişmişler Bölümü'ne naklederler."

"Ne gibi ayrıcalıklar?"

"Her cumartesi bir arkadaşın ziyaretine gelebilir. Pete'in istediği bu değildi. Ayda bir pazar eve gidebilme olanağı vardı -Pete bununla da ilgilenmiyordu. Hafta içi hapishane dışında bir işte çalışma imkânı vardı- salıverilmeden önce biraz daha para kazanmasına yardım edebilecek de olsa Pete'in ilgilendiği bu da değildi."

"Hiçbirinden faydalanmaya niyetli değilse neden bu ayrıcalıklara sahip olmak için o kadar uğraştı?" diye sordum.

"Pete'in planının bir parçasıydı. Senin sorunun, bir suçlu gibi düşünemeyişin, Jeff."

"Pete Gelişmişler Bölümü'ne geçmeyi neden istedi?"

"Nihayet yerinde bir soru, Jeff. Ama bunun cevabından önce biraz ön bilgiye ihtiyacın var. Pete, Gelişmişler Bölümü'nde gün içinde beş, geceleriyse sadece iki gardiyanın görevli olduğunu keşfetmişti. O bölümdeki mahkûmların daha güvenilir olduğu varsayılıyordu, ayrıca personel sayısının azlığı, hapishane idaresi için sıkıntı yaratıyordu. Ayrıca açık cezaevlerinde hücreler, parmaklıklar, kilitler ve yüksek duvarlar olmadığını hatırlatayım. Yani isteyen herkes kolayca kaçabilir."

"Niye kaçmıyorlar o halde?"

"Çünkü açık cezaevine kapağı atmış pek az mahkûm kaçmayı düşünür."

"Neden?"

"Kaçmak mantıksız olur. Zaten cezalarının bitmesine az bir süre kalmıştır ve yakalanmaları halinde -salaklardan onda dokuzu

yakalanır- cezalarına süre eklenerek doğruca kapalı cezaevine postalanırlar. Değmez yani. Dale adında bir mahkûm vardı. Aptalın tekiydi. Cezasının bitmesine üç hafta kala..."

"Pete," diye tekrar denedim.

"Amma da sabırsızsın, Jeff bir yere yetişecek halimiz yok ya. Nerede kalmıştım?"

"Gelişmişler Bölümü'nde geceleri sadece iki gardiyan oluyordu," dedim notlarımı kontrol ederek.

"Hah, evet. Ama orada bile her sabah yedide, her akşam da dokuzda ön büroya rapor vermek gerek. Söylediğim gibi, Pete'in hapishanede bir işi vardı; yeni mahkûmlara kıyafetlerini veriyor, içeridekilerin çamaşırlarını haftada bir yıkıyordu. Yani gardiyanlar Pete'in nerede olduğunu hep biliyordu ve bu da Pete'in planının bir parçasıydı. Ama sabah yedide ve akşam dokuzda rapor vermezse tüm imtiyazları elinden alınarak tekrar kuzey binasına gönderilirdi. Pete hiçbir raporu kaçırmadı, hücresi daima temiz ve düzenliydi; ışığı her gece saat on birden çok önce sönmüş olurdu."

"Hepsi Pete'in planının bir parçası mıydı?"

"Çabuk öğreniyorsun," dedi Mick. "Ama sonra Pete'in karşısına bir engel çıktı. Gardiyanlardan biri her gece saat birde binanın içinde bir tur atar, sabah dörtte geri döner ve her mahkûmun yatağında uyuyor olup olmadığını kontrol ederdi. Her kapının önünde durup perdeyi kenara çekerler ve fenerlerini yatağa tutarlardı. Sana hiç odasında yakalanan mahkûmdan bahsettim mi? Yanında..."

"Pete," dedim Mick'e başımı bile kaldırmadan.

"Pete her gece ilk gardiyanın dolaşıp her mahkûmun yerinde olduğunu kontrol edişine kadar uyanık kalıp bekliyordu. Gardiyan perdeyi açıp feneri yatağa tuttuktan sonra gidiyordu. Pete sonra uyu-

yor, ama uyumadan önce saatini mutlaka üç elliye kuruyordu. Saat dörtteki kontrolü başka bir gardiyan yapıyordu. İki gardiyanın, Bay Davis'le Bay Chambers'ın mahkûmların yatağında olup olmadığını kontrol etmediğini keşfetmek Pete'in bir ayını aldı. Chambers genellikle uyuyakalıyor, Davis ise televizyonun başından kalkmaya tenezzül etmiyordu. Bu keşiften sonra Pete'e yapacak tek bir şey kalmıştı: ikisinin aynı gece nöbetçi olmasını beklemek.

"Pete'in salıverilmesine sadece altı hafta kala bir gün Pete Gelişmişler Bölümü'ne döndü ve o gece Chambers ve Davis'in nöbetçi olduğunu gördü. Pete akşam dokuzda her zamanki raporunu verdiği sırada Bay Chambers televizyonda bir futbol maçını seyretmeye dalmıştı, Bay Davis ise ayaklarını masanın üzerine uzatmış, Kola içerek *Sun*'ın spor sayfalarını okuyordu. Pete odasına gitti, saat onu biraz geçene dek televizyon seyretti, sonra ışığı söndürdü. Yatağına girip battaniyeyi üzerine çekti, ama eşofmanlarıyla spor ayakkabılarını çıkarmamıştı. Biri birkaç dakika geçe yatağından kalkıp koridora süzüldü ve etrafta birileri olup olmadığını kontrol etti... Chambers veya Davis'ten hiç iz yoktu. Sonra koridorun sonuna gitti, yangın çıkış kapısını açtı ve arasına katlanmış kâğıt sıkıştırarak basamakları indi. Binadan çıkınca hemen Woodbridge'e olan on beş kilometrelik koşusuna başladı.

"Pete'in o gece saat kaçta döndüğünü kimse bilmiyor, ama sabah saat yedide her zaman olduğu gibi raporunu verdi. Bay Chambers, isminin yanına bir tamam işareti koydu. Pete gardiyanın önündeki dosyaya baktığında bütün sütunlarda -saat dokuz, bir, dört ve yedi- aynı işaretin olduğunu gördü. İşe başlamadan önce kantinde kahvaltı yaptı."

"Yani paçayı kurtardı mı?"

(13) The Perfect Murder. Both on duty the same night

"Tam değil," dedi Mick. "O sabah ilerleyen saatlerde polisler binayı doldurdu ve her yeri aramaya başladı. Tek bir kişiyi arıyorlardı. Pete'i işbaşında buldular, tutukladılar ve sorgu için Woodbridge Karakolu'na götürdüler. Yataklarında öldürülmüş bulunan Brian Powell ve Karen Slater cinayetleri hakkında onu saatlerce sorguya çektiler. Rivayete göre öldürüldükleri sırada iş üstündeymişler. Pete sorulara sürekli aynı cevabı veriyordu: "Ben yapmış olamam. O saatte hapishanedeydim. Dün gece nöbetçi olan Bay Chambers ve Bay Davis'e sorabilirsiniz." Soruşturmayı yürüten dedektif Gelişmişler Bölümü'ne gitti ve raporları inceledi. Adli tabibe göre Brian ve

kadın saat üçle beş arası öldürülmüşlerdi. Chambers saat dörtte Pete'i yatağında gördüyse zanlı aynı saatte Woodbridge'de olamazdı, değil mi? Mantıken mümkün değildi.

"İçişleri Bakanlığı'nca ayrı bir soruşturma açıldı. Chambers ve Davis saat birde ve dörtte her bir mahkûmu kontrol ettiğini ve her seferinde Pete'in odasında uyumakta olduğunu doğruladı. Birkaç mahkûm, Chambers ve Davis rutin kontrollerini yaparken el fenerinin ışığıyla uyandığına dair ifade verdi. Bu da Pete'in savunmasını kuvvetlendirdi elbette. Sonuç olarak Pete'in o gece saat birde ve dörtte yatağında olduğuna, dolayısıyla cinayetleri işlemiş olamayacağına karar verildi."

"Yani paçayı kurtardı," diye tekrarladım.

"Paçayı kurtarmayı nasıl tanımladığına bağlı," dedi Mick. "Polis, Pete'e hiçbir suçlama yöneltemedi, ama soruşturmayı yürüten dedektif, sorgulamak istedikleri başka kimse bulunmadığı gerekçesiyle davayı kapattığını açıkladı. Bu olay, Davis ve Chambers'ın kariyerinde hiç iyi bir etki yaratmamıştı, elbette. Bu yüzden Pete'i orada tutmaya karar verdiler."

"Ama Pete'in cezasının bitmesine sadece altı ay kalmıştı," diye hatırlattım Mick'e. "Ve örnek bir mahkûmdu."

"Doğru, ama Davis'in yakın arkadaşı olan bir başka polis, salıverilmesine birkaç gün kala Pete'in çamaşırhaneden bir çift kot pantolon çaldığını bildirdi. Pete anında tecrit edildi ve doğruca Lincoln'e sepetlendi. Cezasına üç ay daha eklenmişti."

"Yani sadece bu kadar cezayla mı kaldı?"

"Bu dediğim altı sene önceydi. Pete hâlâ Lincoln'de."

"Bunu nasıl yapıyorlar?"

"Gardiyanlar birkaç haftada bir yeni bir suç icat etti, her seferinde de Pete'in cezasına üç ay daha eklendi. Bana kalırsa Pete hayatının sonuna kadar Lincoln'den çıkamayacak. Ne özgürlük ama."

"Ama yaptıkları nasıl yanlarına kalıyor?" diye sordum.

"Anlattıklarımın hiçbirini dinlemedin mi, Jeff? İki gardiyan öyle olduğunu söylüyorsa öyle olmuştur," dedi Mick. "Kimse aksini iddia edemez. Anladın mı?"

"Anladım."

12 Eylül 2002 tarihli Hapishane Hizmetleri 47/2002 numaralı Talimatı'na göre Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin Ezeh & Connors davasında vardığı karar uyarınca bir suç, cezaya süre eklenmesini gerektirecek kadar büyükse Avrupa İnsan Hakları Konvansiyonu'nun 6. Fıkrası'nın içerdiği korumalar devreye girer. Bağımsız ve tarafsız bir mahkemede oturum gerçekleştirilir ve mahkûmlar bu duruşmalar sırasında yasal destek alma hakkına sahiptir.

Pete Bailey, 19 Ekim 2002'de Lincoln Hapishanesi'nden salıverildi.

Bir Yunan Trajedisi

A Greek Tragedy

George Tsakiris hediyeler getirdiğinde sakınmanızı gerektirecek türde Yunanlılardan değildir.

George hayatının yarısını Londra'da, diğer yarısını doğduğu yer olan Atina'da geçirecek kadar şanslı adamlardan biri. Babalarından kalma mal kurtarma firmasını, Nicholas ve Andrew adlı iki kardeşiyle birlikte başarıyla yönetmektedir.

George ile yıllar önce, Kızıl Haç'a destek amacıyla düzenlenmiş bir hayır organizasyonunda tanıştık. Karısı Christina organizasyon komitesinin üyelerinden biriydi ve beni açık arttırmayı yönetmem için davet etmişti.

Yıllar içinde hayır için yönettiğim pek çok açık arttırmada hemen hemen her seferinde tanık olduğum bir durum o gece de gerçekleşmiş, bir eşya, alıcı bulamamıştı. Bu kez talibi çıkmayan, komitenin bir diğer üyesinin kızının acemice yaptığı bir manzara tablosuydu. Aynı akıbetin tekrarlanacağını daha kürsüye çıkıp açılış fiyatı belirtmeden önce biliyordum.

Ama George'un cömertliğini hesaba katmamıştım doğrusu.

"Başlangıç olarak bin dolar veren var mı?" diye sordum ümitle, ama kimse bana cevap vermedi. "Bin?" diye tekrarladım çaresiz görünmemeye çalışarak. Tam pes edecektim, ki siyah takım elbiseler denizi arasından bir el havaya kalktı. George'un eliydi.

"İki bin," dedim başka alıcı olabileceğine pek ihtimal vermesem de. "Üç bin," dedim doğruca George'a bakarak. Eli bir kez da-

ha yükseldi. "Dört bin," dedim güvenle, ama güvenim kısa ömürlü oldu. Dikkatimi tekrar George'a yönelttim. "Beş bin," diye duyurdum ve el yine yükseldi. Karısı organizasyon komitesinde olmasına rağmen bu kadarının yeterli olduğuna karar verdim. "Beş bin sterline Bay George Tsakiris'e satılmıştır," dedim yoğun alkışlar arasında. Christina'nın rahatladığı yüzünden anlaşılıyordu.

Zavallı George o günden sonra bu tür organizasyonlarda hep benim kurtarıcım oldu, çoğu kez hiç ümidim olmadığı için açılış fiyatı vermeye bile çekindiğim aptalca eşyaları satın aldı. Yıllar içinde hayır adına adamdan ne kadar para sızdırdığını Tanrı bilir

Geçen sene, ona bir Özbekistan seyahati ve Aeroflot'tan iki ekonomi sınıfı bilet sattıktan sonra cömertliği için duyduğum minneti ifade etme niyetiyle masasına gittim.

"Teşekkür etmene gerek yok," dedi George yanına oturduğumda. "Hayatta olduğum için, bu kadar şanslı olduğum için şükretmediğim bir gün bile yok."

"Hayatta olduğun için mi?" diye sordum bir hikâye kokusu alarak.

Bu noktada, herkesin hayatının bir roman olduğu klişesinin doğru olmadığını belirteyim. Bununla birlikte yıllar içinde, çoğu insanın hayatında tek bir kez yaşanmış, kısa bir hikâye olmaya değer bir olayın bulunduğunu gördüm. George da bir istisna değildi.

"Hayatta olduğun için şanslısın demek," diye tekrarladım.

George ve iki kardeşi işyerinde sorumluluğu eşit olarak paylaşmış: George, Londra ofisini yönetiyor, Nicholas, Atina'da kalıyor, Andrew ise batmakta olan müşterilerini suyun üzerinde tutabilmek için dünyayı dolaşıyor.

George, Londra, New York ve Saint-Paul-de-Vence'deki ofislerden sorumlu olmasına rağmen tanrıların yurdu olan memleketine düzenli bir şekilde gider, geniş ailesiyle bağlantısını koparmaz. Zengin insanların hep geniş aileleri olduğuna dikkat etmiş miydiniz?

Dorchester'da yakın zamanda düzenlenen bir Kızıl Haç balosunda mağlup takımın bütün oyuncularının imzasının bulunduğu British Lions rubgy formasını -Yeni Zelanda turunun ardından- açık arttırmaya çıkardığımda kimse imdadına gelmedi. George en sevdiği yeğeninin düğününe katılmak üzere memleketine gitmişti. Düğünde o olay gerçekleşmeseydi George'u bir daha asla göremeyecektim. British Lions forması için açılış fiyatı bile alamadım.

George'un yeğeni Isabella, Ege Denizi'nde birer mücevher gibi konuşlanmış en güzel Yunan Adaları'ndan biri olan Kefelonya'nın yerlilerindendi. Isabella adada yaşayan bir şarap üreticisinin oğluna

âşık olmuştu ve babası hayatta olmadığı için gelinin evinde yapılacak olan düğünün ev sahipliğini yapma görevi George'a teklif edilmişti.

İngiltere'de aile mensuplarını ve arkadaşları, ardından çoğunlukla kızın ebeveynlerinin evinin bahçesinde kurulan çadırda düzenlenen bir resepsiyonun geldiği nikâh törenine davet etmek âdettir. Bahçe yeterince büyük değilse, resepsiyon belediyenin salonunda gerçekleştirilir. Resmi konuşmalar yapıldıktan ve makul bir süre geçtikten sonra gelinle damat, oradan ayrılarak balayına gider, ondan sonra konuklar da yavaş yavaş dağılır.

Oysa bir partiden gece yarısından önce ayrılmak Yunanlıların pek alışık olduğu bir durum değildir. Düğünün ertesi sabaha kadar devam etmesini beklerler, özellikle de damadın üzüm bağları varsa. Bir Yunan adasında ne zaman iki ada yerlisi evlenecek olsa, bütün ada halkı şarap içip gelinin sağlığı şerefine kadeh kaldırması için otomatik olarak davet edilmiş olur. Yunanlılar davetsiz misafir kavramına pek aşina değildir. Gelinin annesi yaldızlı yazılarla süslü, köşesinde LCV yazan davetiyeler göndermekle uğraşmaz: kimse cevap vermeye tenezzül etmeyecektir, herkes gelecektir zaten.

İki ülkedeki düğünler arasındaki bir başka büyük fark ise, düğün için bir çadır veya kapalı salon gibi bir ortama ihtiyaç olmamasıdır zira Yunanlılar yılın on ayında nadiren yağmur görür, özellikle yaz aylarında hiç yağmaz. Yunanistan'da hava raporu hazırlamak hiç de zor bir iş değildir.

Christina düğünden önceki gece kocasına düğün gecesi ev sahibi olarak ayık kalmasının daha akıllıca olacağını söyledi. Damadın yaptığı iş göz önüne alınırsa birinin olan biteni takip etmesi gerektiğini ekledi. George istemeyerek de olsa ona hak verdi.

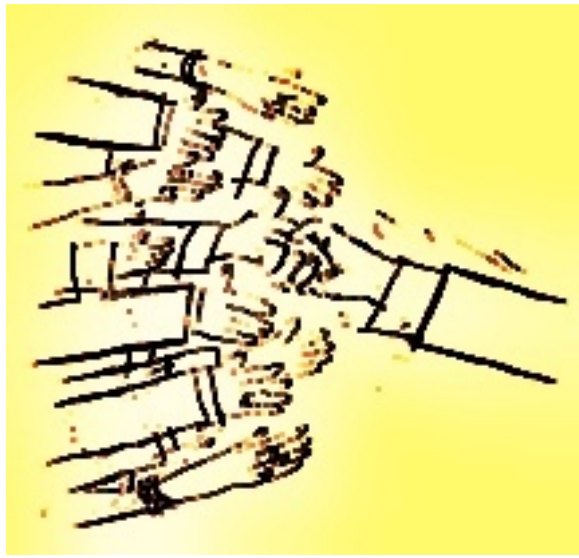
Nikah töreni, adanın küçük kilisesinde gerçekleştirildi. Bütün sıralar, akşam ilahilerinin söylenmesinden çok önce davetli davetsiz konuklarla hınca hınç dolmuştu. George kalabalık bir düğüne ev sa-

hipliği yapacağı gerçeğini her zamanki zarafetiyle kabullenmişti. En sevdiği yeğeni ve sevdiği adamın kutsal evlilik bağıyla birleşmesini gururla izledi. Yüzü duvakla gizlenmiş olmasına rağmen Isabella'nın dillere destan güzelliği ada halkınca iyi bilinmekteydi. Nişanlısı Alexis Kulukundis uzun boylu ve inceydi, beli henüz bir üzüm bağı vârisi olduğunu belli edecek şekilde kalınlaşmamıştı.

Törene gelince: Yunanlılar ve İngilizler bu noktada benzerlik gösterir, ama çok fazla değil. Töreni uzun sakallı, altın rengi uzun cüppeler giymiş, siyah yüksek şapkalar takmış papazlar yönetir. Sallanan tütsülüklerden yükselen tatlı koku kiliseyi sararken en gösterişli cüppeyi giymiş, en uzun sakallı papaz, mırıldanan dualar eşliğinde töreni tamamlayıp gelinle damadı karıkoca ilan etti.

George ve Christina törenden sonra kiliseden ilk ayrılanlar arasındaydı. Herkesten önce eve dönüp gelecek konukları karşılamak için hazırlanmak istiyorlardı.

Gelinin ailesinin çiftlik evi, bağların bulunduğu düz arazinin arkasındaki tepenin eteğine inşa edilmişti. Teraslanmış zeytinliklerle sarılmış geniş bahçe, gelinle damadın gelmesinden çok önce iyi dileklerde bulunmak ve tebrik etmek için toplanan neşeli misafirlerle dolmuştu.

George, Bay ve Bayan Kulukundis, damadın gürültücü arkadaşlarının havaya ateş etmesiyle çıkan yüksek sesler eşliğinde düğün alanına girmeden önce iki yüzden fazla insanla tokalaşmış olmalıydı. Havaya ateş etmek, İngiltere'de evlerin bahçelerinde, hele salonlarda tasvip edilmeyeceğinden emin olduğum bir Yunan âdeti.

George aile fertleri ve dans pistinin hemen yanındaki masaya oturmuş aile dostları haricindeki konukların neredeyse hiçbirini daha önce görmemişti.

Isabella'yı sağına, Alexis'i soluna alarak başköşedeki masaya geçti. Herkes yerine oturduktan sonra yemekler ardı ardına servis edilmeye ve şarap küçük bir ada düğünü değil de bir Baküs Şenliği'ymiş gibi akmaya başladı. Ne de olsa şarap tanrısı Baküs, Yunanlıydı.

Kilisenin çanının on bir defa çaldığını duyan George, konuşmasını yapması için sağdıca işaret etti. George'un aksine sağdıç *sarhoştu* ve büyük ihtimalle ertesi sabah söylediklerinin tek kelimesini bile hatırlamayacaktı. Damat, sağdıçtan sözü alarak konuşmaya başladı. Böyle muhteşem bir kadınla evlenmekle ne kadar şanslı olduğunu söylüyordu, ki genç arkadaşları tekrar piste fırlayıp tabancalarını ateşlemeye başladı.

Son konuşmacı George'tu. Saatin geç oluşunun, konukların yalvaran bakışlarının ve etrafındaki masaların üzerini kaplayan yarı yarıya boşalmış şarap şişelerinin farkında olduğu için konuşmasını kısa kesti ve gelinle damada, bol çocuklu, mutluluk dolu bir yaşam dilemekle yetindi. Sonra hâlâ ayağa kalkabilecek durumda olanları yerlerinden kalkıp gelinle damadın şerefine kadeh kaldırmaya davet etti. Isabella ve Alexis'e, diye bağırdı herkes hep bir ağızdan olmasa da.

Alkışlar dinince orkestra çalmaya başladı. Damat hemen ayağa fırlayıp geline döndü ve dans etmek istediğini belirtti. Çiçeği burnunda çift piste çıkınca yine silahlar patladı. Birkaç dakika son-

ra damadın anne ve babası dansa başladı. onları da George ve Christina takip etti.

George, karısı, gelin ve damadın annesiyle dans ettikten sonra iyi dileklerde bulunan konuklarla el sıkışarak başköşedeki masaya doğru yürüdü.

Yaşlı adam geldiği sırada George kendine bir kadeh şarap dolduruyordu... ne de olsa artık bütün resmi görevlerini tamamlamıştı.

Bahçenin girişinde tek başına dikilen yaşlı adamı görünce hemen yerinden fırladı. Kadehini masanın üzerine bırakarak yalnız görünen konuğunu karşılamak üzere hızla o tarafa yürüdü.

Andreas Nikolaides iki bastonuna dayanmış halde duruyordu. Yaşlı adamın tepenin eteğindeki küçük evinden oraya tırmanmasının ne kadar zaman almış olabileceğini düşünen George'un yüzü buruştu. Kefelonya Adası'nda ve doğduğu adadan dışarı adımını atmamış olmasına rağmen bütün Atina caddelerinde yaşayan bir efsane haline gelmiş olan yaşlı adamı, önünde saygıyla eğilerek selamladı. Adadan neden hiç ayrılmadığı sorulduğunda Andreas hep aynı cevabı verirdi: "İnsan neden cennetten ayrılmak istesin ki?"

Andreas Nikolaides, 1942'de Kefelonya Adası Alman işgali altındayken dağlara kaçmış ve direniş gücünün lideri olmuştu. Yirmi üç yaşındaydı. Doğduğu toprakların işgal altında bulunduğu sürece dağları hiç terk etmedi ve başına yüklü bir ödül konmuş olmasına rağmen düşmanı Büyük İskender gibi denize dökmeden halkının arasına dönmedi.

1945'te barışın ilan edilmesiyle Andreas büyük bir zafer eşliğinde geri döndü. Dönüşünden sonra Kefelonya valisi oldu ve sonraki otuz yıl boyunca bu göreve devam etti. Artık seksenlerindeydi ve Kefelonya'da yaptıkları için ona minnettar olmayan tek bir kişi bile yoktu. Çoğu da akrabası olduğunu iddia ediyordu.

"İyi akşamlar, efendim," dedi George yaklaşarak. "Yeğenimin düğününe katılmanız ne büyük şeref."

"Asıl şeref duyması gereken benim," diye karşılık verdi Andreas aynı şekilde hafifçe eğilerek. "Yeğeninizin büyükbabasıyla omuz omuza savaştık ve yanımda can verdi. Ayrıca," diye devam etti. "Adadaki yeni gelinleri öpmek, yaşlı adamların sahip olduğu bir ayrıcalıktır."

George güzide konuğunu dans pistinin etrafından dolaştırarak başköşedeki masaya götürdü. Yaşlı adamı gören konuklar dans etmeyi bırakıp alkışlamaya başladı. George, Andreas'ın kendi yerini alarak gelinle damadın arasına oturması için ısrar etti. Andreas başköşeye gönülsüzce de olsa oturdu. Isabella dönüp yanına oturan kişiyi görünce gözyaşlarına boğularak yaşlı adama sarıldı. "Varlığınız düğünü eksiksiz kıldı," dedi.

Andreas gülümseyerek George'a baktı ve fısıldadı. "Keşke gençken de kadınlar üstünde böyle bir etkim olsaydı."

George, yaşlı adamı gelin ve damatla neşeli bir sohbete dalmış halde bıraktı ve boş bir tabak alarak yemeklerle dolu olan açık büfeye doğru yavaş adımlarla yürüdü. Yaşlı adamın daha kolay hazmedebileceğini düşündüğü yemekleri özenle seçerek tabağı doldurmaya başladı. Son olarak, babasının kendi düğününde ona verdiği bir kasa şaraptan bir şişe seçti. Kilisenin çanları on iki kez çalarak yeni günü selamladığı sırada elinde yemekler ve şarap şişesiyle şeref konuğuna doğru yürümeye başladı.

Adanın gençleri bir kez daha coşarak dans pistine doluştu ve konukların tezahüratı eşliğinde silahlarını ateşledi. George kaşlarını çattı, ama sonra kendi gençliğini hatırladı. Bir elinde tabak, diğerinde şarap şişesiyle masada oturmakta olan Andreas Nikolaides'e doğru yürümeye devam etti.

Biraz fazlaca içmiş olan gençlerden biri tam silahını ateşlerken aniden, hiç kimsenin beklemediği bir anda dans pistinin kenarına takılarak tökezledi. Yaşlı adamın aniden öne yığıldığını, başının masanın üzerine düştüğünü gören George olduğu yerde dehşet içinde donakaldı. Gelin çığlıklar atarken George elindekileri çimlerin üzerine fırlattı ve koşmaya başladı. Ama masaya vardığında çok geç kaldığını fark etti. Andreas Nikolaides ölmüştü.

Neşeli düğün aniden bir kargaşaya dönüşmüştü. Konuklardan bazıları çığlık atıyor, kimisi ağlıyor, bazıları da şok içinde dizleri üzerine çöküyordu. Ama çoğunluk, olan biteni kavrayamamış bir halde şok içinde sessizliğe gömülmüştü.

George yaşlı adamın cesedine doğru eğilerek kucağına aldı. Başı önc eğik konukların sessizce çekilerek oluşturduğu koridordan eve doğru taşıdı.

George, Batı Yakası'nda sahneye konan iflas etmiş bir müzikale iki bilet için beş bin sterlin teklif ettikten sonra bana, Andreas Nikolaides'in hikâyesini anlatmıştı.

"Adadaki herkesin hayatını Andreas'a borçlu olduğunu söylerler," dedi George, yaşlı adamın anısına kadehini kaldırırken. "Buna ben de dahilim."

Komiser

"Beni neden görmek istiyormuş?" diye sordu komiser.

"Kişisel bir mesele olduğunu söylüyor."

"Hapisten çıkalı ne kadar olmuş?"

Komiserin sekreteri, Raj Malik'in dosyasına baktı. "Altı hafta önce salıverilmiş."

Naresh Kumar koltuğunu geri iterek ayağa kalktı ve odayı adımlamaya başladı; ne zaman bir sorun üzerinde düşünmesi gerekse böyle yapardı. Kendi kendini ofis içinde düzenli adımlar atmanın bir çeşit egzersiz olduğuna ikna etmişti... neredeyse. Öğleden sonra hokey, aynı günün akşamı üç ayrı duvar tenisi maçı oynayıp karakola koşarak dönebildiği günler çok eskide kalmıştı. Her terfi ile, apoletlerine eklenen her gümüş şeritle ve beline eklenen her santimle o günler daha da uzaklaşmıştı.

"Emekliye ayrılıp daha fazla vaktim olduğunda tekrar spora başlayacağım," dedi yardımcısı Anil Khan'a. Bu sözlere ikisi de inanmadı.

Komiser olduğu yerde durarak pencereden dışarı, on dört kat aşağıdaki kalabalık Mumbai sokaklarına baktı: dünya üzerindeki bazı en yoksul ve en zengin insanları içinde barındıran on milyon nüfuslu bir şehirdi. Onun görevi, dilencisinden milyonerine, bütün şehir sakinlerine emniyet hizmeti sunmaktı. Kendisinden önceki komiser, ona, "Yapabileceğinin en iyisi, çaydanlığın kapağını yerinde tu-

tabilmeyi umnıaktır," demişti. Bir seneden kısa bir süre sonra emekliye ayrılırken yerine geçecek kişiye kendisi de aynı cümleyi söyleyecekti.

Naresh Kumar, babası gibi hayatı boyunca bir polis olmuştu ve bu mesleğin en sevdiği tarafı, tahmin edilemezliğiydi. Bir çocuğu mango çaldığı için kulağından yakaladıkları zamanlardan bu yana çok şey değişmiş olsa da o gün de çok farklı sayılmazdı aslında. Bugün bir çocuğun kulağını çekmeye kalkışılsa ailesi fiziksel saldırıdan mahkemeye verir, çocuk ise psikolojik desteğe ihtiyaç duyduğunu iddia ederdi. Neyse ki yardımcısı Anil Khan sokaklardaki silahların, uyuşturucu tacirlerinin ve teröre karşı savaşın modern polisin iş tanımına dahil olduğunu kabul etmişti.

Komiserin düşünceleri yine son otuz yıl içinde üç kez hapse gönderdiği Raj Malik üzerinde yoğunlaştı. Eski mahkûm neden onu görmek istiyordu? Bunu öğrenmenin tek yolu vardı. Sekreterine döndü. "Malik'e bir randevu ayarla ama sadece on beş dakika ver."

Komiser, sekreteri randevuya birkaç dakika kala dosyasını getirip önüne koyunca Malik'i görmeyi kabul ettiğini hatırladı. Tamamen aklından çıkmıştı.

"Bir dakika bile gecikecek olursa randevusunu iptal et," diye tembihledi sekreterini.

"Lobide bekliyor, efendim."

Kumar kaşlarını çattı ve önündeki dosyayı açtı. Malik'in çoğunu hatırladığı önceki suçlarına şöyle bir göz gezdirdi. Hatırlıyordu zira iki seferinde -birinde dedektif çavuş, ikincisindeyse yeni terfi olmuş bir müfettişti- onu bizzat tutuklanmıştı.

Malik bir işte tutunmayı bir türlü başaramamış suçlulardan biriydi. Bununla birlikte saf insanları, özellikle yaşlı kadınları kandırıp yüklü miktarda paralarını almakta usta olduğunu genç yaşta keşfetmişti.

İlk dolandırıcılık denemesi, Mumbai'de ilk defa görülmüş şey değildi. Tek ihtiyaç duyduğu küçük bir baskı makinesi, antetli kâğıtlar ve dulların listesiydi. Listeyi elde ettikten sonra -*Mumbai Times*'ın ölüm ilanlarını takip etmesi yeterli olmuştu- işe koyuldu. Uzmanlık alanı, gerçekte var olmayan denizaşırı firmaların hisselerini satmaktı. Bu sayede düzenli bir geliri olmuştu; ta ki bir başka dolandırıcının dul eşine hisse senedi satmaya kalkana dek.

Malik yakalanıp suçlamalar yöneltilince bir milyon rupinin üzerinde bir miktar kazandığını itiraf etmişti, ama komiser asıl rakamın çok daha fazla olduğundan şüpheleniyordu. Dulların kaçı Malik'in tatlı sözlerine kandığını itiraf etmeye ikna olmuştu? Malik, beş yıl hapse mahkûm olmuş ve Pune Cezaevi'ne gönderilmişti. Kumar neredeyse on yıl boyunca Malik'in ismini duymamıştı.

Malik'in bir sonraki tutuklanışı, bataklık olduğu anlaşılan bir arazideki hayali apartman dairelerini satmaya kalkması yüzünden

olmuştu. Hakim bu kez yedi yıl hapis cezası vermişti. Aradan on yıl daha geçti.

Malik'in üçüncü suçu, diğerlerinden daha zekiceydi ve sonucunda mahkûmiyet süresi de daha uzun olmuştu. Bu kez sahte hayat sigortaları satmaya kalkmıştı. Ne var ki yine enselenmiş ve kendini hapishanede bulmuştu.

Avukatı, hakime müvekkilinin on iki milyon rupi topladığını söylemişti. Ancak bu paradan geriye hâlâ hayatta olanlara vermek için pek fazla bir şey kalmamış olduğundan, yargıç on iki yıllık mahkûmiyetin adilane olacağına karar vermişti.

Dosyanın son sayfasına gelen komiser, Malik'in onunla neden görüşmek istiyor olabileceğini hâlâ tahmin edemiyordu. Sekreterine adamı içeri almasını söylemek üzere masasının üstündeki düğmeye bastı.

Komiser Kumar kapı açılırken başını kaldırıp baktı. Karşısındaki adamı zar zor tanıyabilmişti. Malik ondan on yaş genç olmalıydı, ama yaşıtıymış gibi görünüyordu. Dosyasında boyu bir doksan, kilosu ise seksen beş olarak belirtilmişti, ama karşısındaki adamın görünümü bu ölçülere uymuyordu.

Eski mahkûmun cildi kuru ve kırışık, sırtı kamburdu. Boyu çekmiş gibi daha kısa görünüyordu. Ömrünün yarısını hapishanede geçirmiş olmanın kaçınılmaz etkileri görülüyordu. Yakası ve kol ağızları yıpranmış, beyaz bir gömlek ve bir zamanlar üzerine muhtemelen tam gelen bol bir takım giymişti. Bu, komiserin otuz yıl önce tutukladığı, her söze bir cevabı olan, kendine güvenen adam değildi.

Komiserin karşısına gelip duran Malik'in suratında cılız bir gülümseme belirdi.

"Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, efendim," dedi yavaşça. Sesi bile değişmişti.

Komiser başını sallayarak eliyle masanın önündeki sandalyelerden birini işaret etti. "Önümde oldukça yoğun bir sabah var, Malik o yüzden bir an önce konuya gelsek iyi olacak."

"Elbette, efendim," dedi Malik oturmadan önce. "İş arıyorum."

Komiser, Malik'in onunla görüşmek istemesinin olası sebepleri üzerine düşünmüş, ama iş isteyeceği hiç aklına gelmemişti.

"Lütfen gülmeden önce açıklamama izin verin," dedi Malik.

Komiser arkasına yaslandı ve iki elinin parmak uçlarını sessizce dua ediyormuşçasına birleştirdi.

"Hayatımın çoğunu hapishanede geçirdim," dedi Malik. Duraksadı. "Yakın zamanda ellinci yaşımı doldurdum ve inanın bana, hapse dönmeye hiç niyetim yok."

Komiser başını salladı, ama hiç yorum yapmadı.

"Geçen hafta," diye devam etti Malik. "Mumbai Ticaret Odası'nın yıllık genel toplantısında bir konuşma yaptınız, efendim. Konuşmanızın *Times*'ta yayınlanan metnini büyük bir ilgiyle okudum. Şehrin önde gelen işadamlarını eski mahkûmlara iş vermeleri için teşvik ediyordunuz. Onlara ikinci bir şans verin, diyordunuz, yoksa kolay yolu seçip tekrar suç dünyasına dönecekler. Bu konuda sizinle aynı fikirdeyim."

"Ama şunu unutma," dedi komiser araya girerek. "İlk suçunu işlemiş mahkûmlar için konuşuyordum."

"Benim de anlatmak istediğim bu," dedi Malik. "Düşünün, tek bir sabıkası olanlar bile iş bulmakta zorluk çekiyorken ben nasıl iş bulabilirim?" Malik duraksadı ve kravatını düzelterek sözlerine devam etti. "Yaptığınız konuşma samimiyse, belki kendi tavsiyenize önce kendiniz uyar ve topluma örnek teşkil edersiniz."

"Peki aklında ne var?" diye sordu komiser. "Polis olmak için uygun özelliklere sahip olduğun kesinlikle söylenemez."

Komiserin iğneleyici yorumunun üzerinde durmayan Malik cesaretle devam etti. "Konuşmanızın metninin yer aldığı gazetede arşiv bölümünüzde bir elemana ihtiyaç olduğuna dair bir ilan vardı. İş hayatına bu şehirde, P&O Nakliyat'ta dosyaları düzenleme elemanı olarak başlamıştım. Kayıtları kontrol ederseniz işimi başarıyla yaptığımı ve sicilimin oradan ayrıldığım sırada tertemiz olduğunu görürsünüz."

"Ama bu dediğinin üzerinden otuz yıldan fazla bir zaman geçmiş," dedi doğrulamak için önündeki dosyayı bakmasına gerek olmayan komiser.

"Kariyerime başladığım gibi son vermek istiyorum," dedi Malik. "Bir dosya düzenleme elemanı olarak."

Malik'in teklifi üzerine düşünen komiser bir süre konuşmadı. Sonunda öne eğildi, ellerini masasının üstüne koydu ve, "Talebini düşüneceğim, Malik," dedi. "Sekreterimde ulaşım bilgilerin var, değil mi?"

"Evet, efendim, var," dedi Malik yerinden kalkarken. "Her gece Victoria Caddesi üzerindeki evsizler yurdunda kalıyorum." Duraksadı. "Yakın gelecekte adres değiştirmek gibi bir planım yok."

Komiser Kumar öğle yemeği sırasında yardımcısına Malik ile yaptığı görüşmeden söz etti.

Anlattıklarını duyan Anil Khan kahkahalara boğuldu. "Kendi kazdığın kuyuya düşmüşsün, şef," dedi sırıtarak.

"Doğru söze ne denir," dedi komiser pilavından bir kaşık daha alarak. "Bu, önümüzdeki sene yerimi aldığında nelere dikkat etmen gerektiği konusunda sana bir ders olsun. Özellikle toplum önünde yaptığın konuşmalarda söylediklerini özenle seç."

"Yani bu adamı işe almayı cidden düşünüyor musun?" diye sordu Anil Khan gözlerini amirine dikerek.

"Evet," dedi Kumar. "Neden, karşı mısın?"

"Komiser olarak son yılındasın," diye hatırlattı Khan. "Yetkinliğin ve dürüstlüğün dillere destan. Neden lekesiz itibarını riske atasın?"

"Abartıyorsun," dedi komiser. "Malik ahı gitmiş vahı kalmış bir adam. Onu görseydin sende öyle düşünürdün."

"Bir dolandırıcı daima dolandırıcıdır, değişmesi mümkün değildir," dedi Khan. "Tekrar soruyorum, bu riski neden göze alıyorsun?"

"Belki de şartlar göz önüne alındığında yapılacak en doğru hareket olduğundan," diye cevap verdi komiser. "Malik'i geri çevirirsem bir daha kimse sözlerime güvenmez."

"Ama dosya düzenleme işi hassas bir görev," dedi Khan. "Malik sadece belli kişilerin görmeye hakkı olan dosyalara istediği an ulaşabilecek."

"O konuyu düşündüm," dedi komiser. "İki arşiv bölümümüz var: biri bu binada ve senin de belirttiğin gibi son derece önemli gizli bilgiler içermekte. Diğeriyse şehir dışında, sadece kapalı davalarla ilgili dosyaların bulunduğu arşiv. Bu davalar ya çözülmüş ya da çözülmesinden umut kesilmiş olan davalar."

"Ben yine de riske girmezdim," dedi çatalıyla bıçağını masaya bırakan Khan.

"Riski daha da azalttım," dedi komiser. "Malik'i bir aylık denemeye tabi tutacağım. Amiri bu süre içinde sürekli onu izleyecek ve bana rapor verecek. Malik en ufak hatasında kendini yine sokakta bulacak."

"Ben yine de riske girmezdim," diye tekrarladı Khan.

Raj Malik ayın ilk gününde şehrin dışındaki Mahatma Yolu 47 numaradaki polis teşkilatı arşiv bölümünde işe başladı. Haftada altı gün, sabah saat sekizden akşam altıya kadar çalışacak ve ayda dokuz yüz rupi maaş alacaktı. Malik'in görevi, her gün bisikletiyle polis karakollarını dolaşarak kapanmış davaların dosyalarını toplamaktı. Topladığı dosyaları amirine veriyor, o da bodrumdaki dolaplara yerleştiriyordu. Bu dosyalar bir daha nadiren gün yüzü görüyordu.

Malik'in amiri, ilk ayın sonunda emredildiği gibi komisere rapor verdi. "Keşke elimde Malik gibi bir düzine adam olsaydı," dedi.

"Günümüz gençlerinin aksine Malik her gün işe tam saatinde geliyor, uzun molalar almıyor ve iş tanımında bulunmayan bir görev verildiğinde sorgusuz sualsiz yapıyor. İzin verirseniz maaşını ayda bin rupiye yükseltmek istiyorum."

Amirin ikinci raporu daha da etkileyiciydi. "Bir elemanım geçen hafta hasta olduğu için işe gelemedi. Malik, onun sorumluluklarının büyük bölümünü üstlendi ve hem onun işini hem kendininkini aksatmadan yürütmeyi başardı."

Malik'in işteki üçüncü ayının sonunda amirinin verdiği rapor övgülerle öylesine doluydu, ki Komiser Mumbai Rotary Kulübü'nün yıllık toplantısında yaptığı konuşmada dinleyicileri eski mahkûmları işe almaları için teşvik etmekle kalmadı, kendi tavsiyesine uyup bir sabıkalıyı işe aldığını ve teorisinin kanıtlandığını gördüğünü söyledi. Bir sabıkalıya ikinci şans verirseniz sizi pişman etmez.

Mumbai Times ertesi gün şu manşetle basıldı:

KOMİSER ÖRNEK OLDU

Kumar'ın sözlerine geniş yer ayrılmış, Raj Malik'in bir fotoğrafı, altına *topluma kazandırılmış bir mahkûm* yazılarak basılmıştı. Komiser gazeteyi yardımcısının masasına koydu.

* * *

Malik, amirinin öğle yemeğine çıkmasını bekledi. Her öğlen saat on ikiyi biraz geçe evine gider ve karısıyla bir saat geçirirdi. Malik bodruma inmeden önce patronunun arabasının gözden kaybolmasını bekledi. Birinin gelip ne yaptığını sorması ihtimaline karşı dosyalanması gereken bir deste evrakı masanın köşesine koydu.

Sonra üst üste yığılmış eski ahşap dolaplara doğru yürüdü. Eğilip dosyalardan birini çıkardı. Dokuz ayın sonunda P harfine

gelmiş, ama ideal aday hâlâ karşısına çıkmamıştı. Önceki hafta düzinelerce Patel'i incelemiş, aklındakine uymadığı veya konu dışı olduğu için çoğunu elemişti. Sonra başharfleri H. H. olanı gördü.

Kalın dosyayı dolaptan çıkarıp masaya koydu ve sayfalarını yavaşça çevirmeye başladı. Aradığı şeyi bulduğunu bilmek için ayrıntıları ikinci kez okumasına gerek yoktu.

İsmi, adresi ve telefon numaralarını bir kâğıda özenle yazdı ve dosyayı dolaptaki yerine kaldırdı. Gülümsedi. Çay molası sırasında Bay H. H. Patel ile görüşmek için bir randevu alacaktı.

Emekliliğine sadece birkaç hafta kalmış olan Komiser Kumar, işe aldığı parlak mahkûmu tamamen unutmuştu. Bu durum, şehrin önde gelen bankacılarından olan H. H. Patel'den bir telefon alana kadar devam etti. Bay Patel şahsi bir meseleyi görüşmek için komiserden acilen bir randevu talep ediyordu.

Komiser Kumar, H. H.'yi sadece bir dost olarak değil, aynı zamanda son derece dürüst bir insan olarak görüp saygı duyardı ve acil kelimesini gerçekten iyi bir sebebi olmadıkça kullanmayacağını bilirdi.

Bay Patel içeri girerken Kumar masasından kalktı. Eski dostunu odanın köşesindeki konforlu koltuklardan birine yönelttikten sonra masasının üstündeki düğmeye bastı. Sekreteri birkaç dakika sonra bir demlik çay ve Bath Oliver bisküvileriyle dolu bir tabakla içeri girdi. Onu, komiserin yardımcısı takip etti.

"Bu görüşmede Anil Khan'ın da bize katılmasının iyi olacağını düşündüm, H. H. Ne de olsa birkaç hafta sonra yerime o geçecek."

"Adınızı duymuştum, elbette," dedi Bay Patel, Khan'ın elini sıcak bir ifadeyle sıkarak. "Bize katılmanıza çok memnun oldum."

Sekreter üç adama çay servisi yaptıktan sonra odadan çıktı. Komiser Kumar o çıkar çıkmaz havadan sudan sohbeti kesti. "Beni şahsi bir mesele hakkında acilen görmek istemişsin, H. H."

"Evet," dedi Patel. "Dün senin adına çalıştığını iddia eden bir adam ziyaretime geldi."

Komiser tek kaşını kaldırdı.

"Raj Malik adında biri."

"Dosyalama elemanı olarak..."

"Özel bir izinle çalışıyormuş, üstünde durarak belirtti."

Patel konuşmaya devam ederken komiser koltuğun kolçağına hafifçe vurmaya başladı. "Malik, elinizde para aklama suçundan hakkımda açılmış bir soruşturmaya ait bir dosya bulunduğunu söyledi."

"Böyle bir soruşturma vardı, H. H.," dedi komiser her zamanki açıksözlülüğüyle. "11 Eylül olayından sonra İçişleri Bakanlığı'ndan büyük miktarda paraların döndüğü bütün şirketlerin inceleme altına alınması emri geldi. Kumarhaneler, yarış alanları ve Mumbai Bankası da listeye dahildi. Ekibimin bir üyesi, şef veznedarınla görüştü ve dikkat etmesi gereken konuları anlattı. Bankanın temiz olduğuna dair belgeyi bizzat imzaladım."

"Hatırlıyorum, o zaman bu konuyu konuşmuştuk," dedi Patel. "Ama adamın Malik..."

"O benim adamım değil."

"Bana dosyayı ortadan kaldırabileceğini söyledi," diye devam etti Patel. "Ufak bir ücret karşılığında."

"Ne dedi, ne?" diye parladı Kumar yerinden fırlayarak.

"Ne kadar ufak?" diye sordu Komiser Yardımcısı Khan sakince.

"On milyon rupi," dedi Patel.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, H. H.," dedi komiser.

"Bir şey söylemene gerek yok," dedi Patel. "Çünkü bu aptalca oyunun bir parçası olabileceğin bir an için bile aklımdan geçmedi ve bunu Malik'e de söyledim."

"Minnettarım," dedi komiser.

"Buna hiç gerek yok," dedi Patel. "Ama seni benim kadar iyi tanımayan başkalarını da ararsa..." Duraksadı. "Özellikle de emekliliğine bu kadar az bir zaman kalmışken..." Tekrar duraksadı. "Konu basının da kulağına giderse, yanlış anlaşılması ihtimali çok yüksek."

"Düşünceli davranışın ve bana hemen haber verdiğin için ne kadar teşekkür etsem az," dedi Kumar. "Sana borcumu asla ödeyemem."

"Asıl senin bu şehir için yaptıklarının hakkı ödenmez," dedi Patel. "Bu yüzden makamından ayrılışına havai fişekler eşlik etmeli, bütün hayatını ve itibarını etkileyecek soru işaretleri değil."

Komiser Kumar başını sallarken Patel oturduğu yerden kalktı.

"Biliyor musun, Naresh," dedi Patel komisere dönerek. "Geçen ay Rotary Kulübü'nün toplantısında yaptığın konuşma sırasında onu o kadar çok övmüş olmasaydın Malik ile görüşmeyi asla kabul etmezdim. *Mumbai Times*'daki haberde bile çıktı, bu yüzden adamın senin onayını alarak geldiğini varsaydım." Bay Patel, Khan'a döndü. "Yeni görevinizde şimdiden başarılar dilerim," diye ekledi elini sıkarak. "Böyle başarılı bir selefiniz olduğu için size hiç imrenmiyorum doğrusu." Kumar bu söz üzerine o sabah ilk kez gülümsedi.

"Hemen dönerim," dedi komiser, Patel'e eşlik ederek kapıya doğru yürürken.

Komiser yardımcısı, pencereden dışarı bakarak şefinin dönmesini bekledi. Çeşitli seçenekleri kafasında değerlendirirken bir biskü-

vi yedi. Komiser odasına döndüğünde Khan tam olarak ne yapılması gerektiğini bulmuştu. Ama patronunu ikna edebilecek miydi?

"Malik'i hemen tutuklatıp hapse attıracağım," dedi komiser telefona uzanarak.

"Acaba," dedi Khan yavaşça. "Şartlar göz önüne alındığında yapılacak en doğru hareket bu mu?"

"Pek fazla seçeneğim olduğu söylenemez," dedi komiser telefon etmeye çalışırken.

"Haklı olabilirsin," dedi Khan. "Ama geri dönüşü olmayacak bir karar vermeden önce konunun basına nasıl yansıyacağını bir düşün."

"Basına gün doğacak, elbette," dedi Kumar ahizeyi yerine bırakıp odayı arşınlamaya başlayarak. "Rüşvetçi bir kirli polis mi yoksa komiserlik makamına gelmiş en avanak adam mı olduğuma karar veremeyecekler. Her iki senaryonun da ağızlarını sulandıracağı muhakkak."

"Ama düşünmemiz gerek," dedi Khan ısrarla. "Düşmanların -en iyi adamların bile düşmanları vardır- bayram edecek ve dostların saflık suçlamasını inkâr edemeyecek."

"Ama şüphesiz kırk yıllık hizmetin ardından insanlar..."

"İnsanlar neye inanmak istiyorsa ona inanır," dedi Khan, komiserin en kötü korkularını dile getirerek. "Ve Malik'i sanık sandalyesine oturtup hikâyenin kendi tarafını anlatma şansı vermeden hapse attıramazsın."

"Ama o eski mahkûmun sözüne kim ina..."

"Mahkeme koridorlarında, ateş olmayan yerden duman çıkmaz, diye fısıldayacaklardır. Seni kariyerinde bir basamak olarak gören dostane bir avukat sanık sandalyesindeki Malik'i sorguladıktan sonra gazetelerin kullanacağı manşetlerin yanında bu fısıltılar hiç kalacak, elbette."

Kumar odayı arşınlamaya devam etti, ama hiçbir şey söylemedi.

"Dur sorgulama sonrası atılacak manşetleri tahmin etmeye çalışayım," dedi Khan. "*Times*'ın manşeti: 'Komiser dostlarının dosyalarını yok etmek için rüşvet aldı' olabilir. Daha gayri ciddi gazetelerin manşetlerinin daha renkli olacağına şüphe yok. 'Ulak çocuk, komiserin ofisine sus payı getiriyor' ya da belki 'Komiser Kumar kirli işlerini eski bir mahkûma yaptırıyor.'"

"Anlatmak istediğini anladım sanırım," dedi komiser, Khan'ın yanındaki koltuğa çökerken. "Peki ne yapmam gerekiyor?"

"Şimdiye kadar ne yaptıysan onu," diye cevap verdi Khan. "Kitaba uygun davranmak."

Komiser, yardımcısına kafası karışmış bir halde baktı. "Aklından neler geçiyor?"

"Malik," diye bağırdı amiri daha telefonu kapamadan ciğerlerinin bütün gücüyle. "Komiser Kumar, seni derhal görmek istiyor."

"Sebebini söyledi mi?" diye sordu Malik tedirgin bir şekilde.

"Aklından geçenleri benimle paylaşmak gibi bir huyu yoktur," diye cevap verdi amiri. "Ama fazla oyalanma bence, zira bekletilmekten hoşlanmaz."

"Peki efendim," dedi Malik. Üzerinde çalıştığı dosyayı kapatıp amirinin masasının üzerine bıraktı. Dolabına gitti, bisikletinin kilidinin anahtarını aldı ve tek kelime etmeden binadan ayrıldı. Kaldırıma vardığında titremeye başladı. Yoksa son numarası ortaya çıkmış mıydı? Zaten pek başarılı olduğu söylenemezdi. Bisikleti demire bağlayan zinciri çözdü ve önündeki seçenekleri değerlendirmeye başladı. Kaçmalı mı yoksa yüzsüzlük edip yakayı sıyırmaya mı çalışmalıydı? Önünde fazla seçenek olduğu söylenemezdi. Hem nereye kaçacaktı? Kaçmaya kalksa bile yakalanması an meselesiydi.

Malik, üçüncü el Raleigh Lenton bisikletine bindi ve şehir merkezine doğru yavaşça pedal çevirmeye başladı. Kahverengi, tozlu yollar, her biri ayrı yönlere giden başka bisikletler, arabalar ve yayalarla kaynıyordu. Kesintisizce çalan kornaları, bin bir çeşit kokusu, yakıcı güneşi ve günlük hayatın yoğunluğuyla Mumbai'nin dünya üzerinde bir eşi daha yoktu. Sokak satıcıları, Malik önlerinden geçerken ellerini kollarını uzatıp seslenerek mallarını satmaya çalışıyor, kolsuz dilenciler yanı sıra koşarak ilerlemesini zorlaştırıyordu. Suçunu itiraf edip niyetini açıklasa mıydı?

Birkaç metre daha ilerledi. Hayır, hiçbir şeyi kabul etmeyecekti. Hapiste geçirdiği uzun yıllarda öğrendiği bir şey varsa o da buydu. Bir inceğe çarpmamak için gidonu kırınca düşecek gibi oldu.

Köşeye sıkışana dek inkâr edip bilmiyormuş gibi davranmaya devam et. O zaman bile inkâr et. Bir sonraki köşeyi dönünce polis karakolu önünde belirdi. Kaçacaksa ya o an kaçmalı ya da bu fikri aklından tamamen uzaklaştırmalıydı. Girişteki basamaklara birkaç metre kalana dek pedal çevirmeye devam etti. Yıpranmış frenleri sıkarak önce yavaşladı, sonra tamamen durdu. Bisikletten indi, sahip olduğu tek varlığı direğe zincirledi ve karakolun girişindeki basamakları yavaşça tırmanmaya başladı. Yaylı kapıları itip içeri girdi ve tedirgince danışma masasına yürüdü. Nöbetçi memura ismini söyledi. Belki de bir yanlışlık olmuştu.

"Bir randevum var..."

"Ah, evet," dedi nöbetçi memur önündeki dosyayı kontrol etme ihtiyacı duymadan. "Komiser sizi bekliyor. Ofisi on dördüncü katta."

Malik döndü ve nöbetçi memurun bakışlarını üzerinde hissederek asansörlere doğru yürüdü. Ön kapıya kaçamak bir bakış fırlattı. Bunun kaçmak için son şansı olduğunu düşünürken asansörün kapıları kayarak açıldı. Kalabalık asansöre bindi ve on dördüncü kata doğru, katlarda durmasıyla sıkça sekteye uğrayan, ağır bir yolculuğa başladı. On dördüncü katta asansörden indiğinde ter içinde kalmıştı ve bunun tek sebebi asansörün kalabalık oluşu ve içerisinin havasızlığı değildi.

Koridordaki kalın halı üzerinde yürümeye başladı. Etrafına bakınınca son ziyaretini hatırladı. Koridorun ucundaki kapıya doğru yavaş adımlarla yürümeye devam etti. Kapının üzerinde kalın, belirgin harflerle komiser yazıyordu.

Malik kapıyı yavaşça tıklattı... belki daha önemli bir mesele çıkmış ve komiser ofisinden aniden ayrılmak zorunda kalmıştı. Bir kadın sesinin içeri girmesini söylediğini duydu. Kapıyı açıp içeri gi-

rince komiserin sekreterinin, masasında oturmakta olduğunu gördü. Hızla bir metin daktilo ediyordu. Malik'i gördüğü an parmakları hareketsiz kaldı.

"Komiser sizi bekliyor," dedi. Yerinden kalkarken ne gülümsedi ne de kaş çattı. Belki de Malik'i bekleyen akıbetten bihaberdi. Bir başka kapıdan geçen sekreter, bir süre sonra geri döndü. "Komiser sizinle şimdi görüşecek, Malik," dedi kapıyı açık tutarak. Ne Raj ne Bay, sadece Malik.

Malik, komiserin karşısındaki sandalyeye ilişti. Masanın gerisindeki büyük duvar saatinin uzun kolunun tam bir turu tamamlamasını sessizce izlerken tedirginliğini belli etmemeye çalışıyordu.

"Malik," dedi komiser sonunda başını önündeki kâğıtlardan kaldırarak. "Amirinin yıllık raporunu okuyordum."

Malik bir ter damlasının burnundan aşağı yuvarlandığını hissetmesine rağmen sessizliğini bozmadı.

Komiser tekrar önündeki kâğıtlara baktı. "Yaptığın işten övgüyle bahsetmiş," dedi Kumar. "Tek bir olumsuz yorum bile yok. Bir yıl önce o sandalyede otururken hakkında umabileceğimden çok daha fazlası bu." Komiser başını kaldırıp gülümsedi. "Amirin terfi edilmeni önermiş."

"Terfi mi?" diye sordu Malik kulaklarına inanamayarak.

"Evet. Gerçi bu, şu an o kadar kolay olmayabilir, çünkü sana uygun bir pozisyon yok gibi görünüyor. Bununla birlikte, ben sana ve yeteneklerine uygun bir iş buldum."

"Çok teşekkür ederim, efendim," dedi Malik ilk kez bir nebze rahat hissederek.

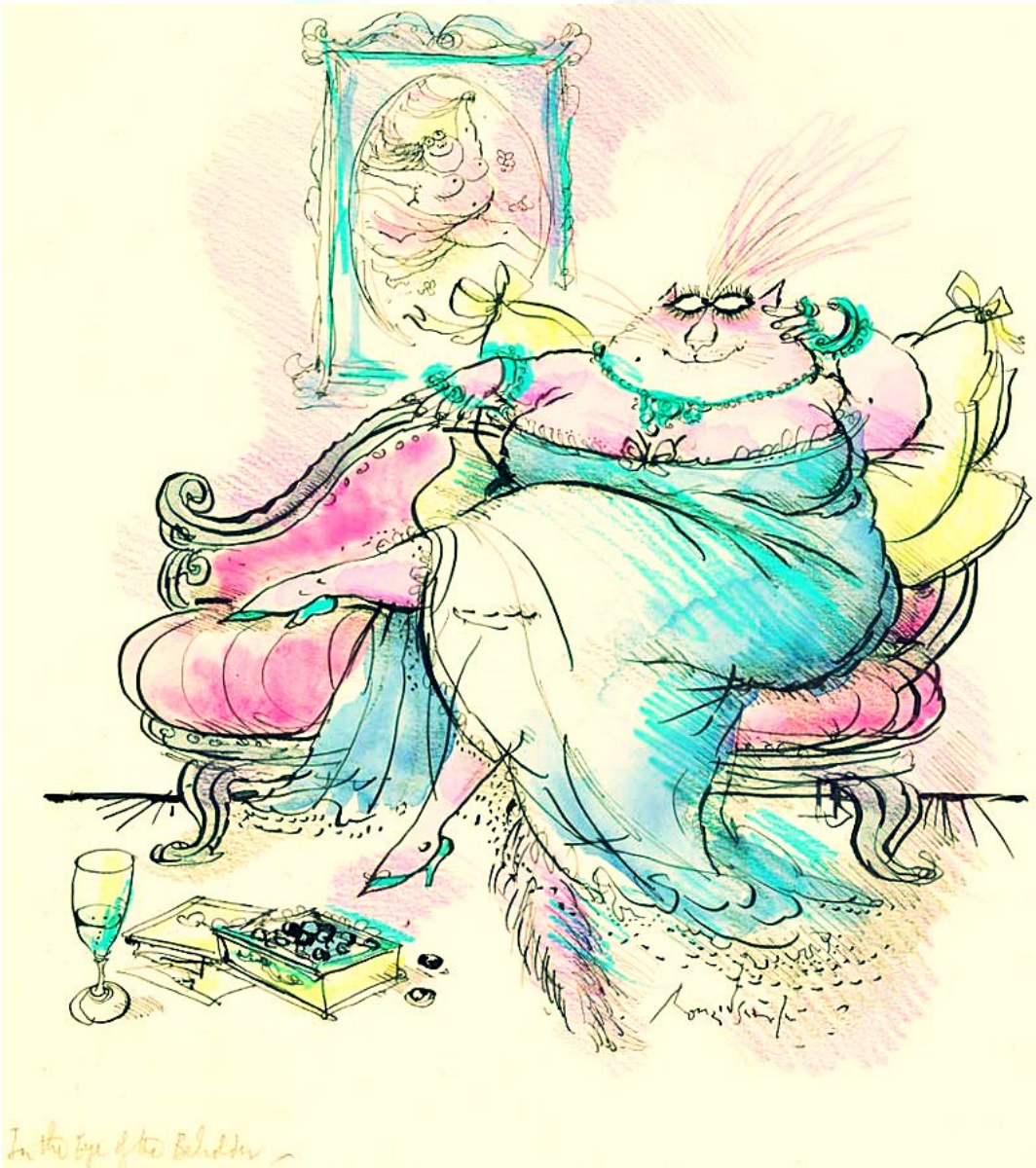
"Şehir morguna bir yardımcı aranıyor," dedi komiser bir başka dosyayı açıp gülümseyerek. Bir sayfa çıkarıp okumaya başladı.

"Cesetlerin incelenmesi bittikten hemen sonra otopsi masasındaki kanı ve yerleri temizleyeceksin. Duyduğuma göre koku pek iyi değilmiş. Ama bir masken olacak hem zamanla alışacağından eminim." Malik'e gülümsemeye devam etti. "Maaşın artacak ve şefin yardımcısı olacaksın. Senin için ek yararlar da söz konusu. Mesela sana morgun hemen üstünde bir oda verilecek böylece yurtta kalmaktan kurtulacaksın." Komiser duraksadı. "Bu işe altmış yaşına kadar devam edersen sana mütevazı bir emekli maaşı bağlanacak." Komiser dosyayı kapatarak Malik'e baktı. "Sorun var mı?"

"Sadece bir tane, efendim," dedi Malik. "Başka seçeneğim var mı?"

"Elbette," dedi komiser. "Hayatının geri kalanını hapiste geçirme seçeneğine sahipsin."

Güzellik
Bakan
Gözdedir

Aynı okula gitmiş olmaları haricinde ortak bir noktaları olduğu söylenemezdi.

Gian Lorenzo Venici okula başladığı ilk günden itibaren ne kadar çalışkan ve sebatkâr olduğunu göstermiş, diğer yandan Paolo Castelli ilk günden okula geç kalmış, hayatı boyunca da geç kalmaya devam etmişti.

Gian Lorenzo sınıfta kitaplarıyla birlikteyken kendini evinde gibi hissetmiş, bütün sınavlarında ve ödevlerinde başarı göstererek sınıfının birincisi olmuştu. Paolo aynı başarıya rakip takımı olduğu kadar kendi takımını da büyüleyen deparları, çalımları ve şutlarıyla futbol sahasında yakalamıştı. Her iki genç adam da Roma'daki en prestijli lise olan St. Cecilia'ya gitmiş ve orada yeteneklerini daha geniş bir seyirci kitlesine sergileme fırsatı bulmuştu.

Okul günleri sona erince ikisi de Roma'da işe başladı: Gian Lorenzo ülkenin en köklü üniversitesi olan Roma Üniversitesi'nde öğretim görevlisi, Paolo ise ülkenin en köklü futbol kulübü olan Roma'da forvet oynuyordu. Aynı ortamda pek bulunmasalar da ikisi de diğerinin elde ettiği başarılardan haberdardı. İkisi de kendi sahasında başarıyla ilerliyor, hedeflerine adım adım ulaşıyordu.

Gian Lorenzo üniversiteden ayrıldıktan sonra Venici Galerisi'nde, babasının yanında çalışmaya başladı. Babasına özenerek eğitimle geçen yıllarını hemen değerlendirmeye başladı ve İtalya'nın en saygıdeğer sanat simsarlarından biri oldu.

Gian Lorenzo çıraklık dönemine başladığı sıralarda Paolo da Roma takımının kaptanı olmuştu. Taraftarların coşkulu desteği ve tezahüratlarıyla önce ülke şampiyonu oldular, sonra Avrupa'da büyük başarılar elde ettiler. Eski sınıf arkadaşından haber almak için Gian Lorenzo'nun tek yapması gereken herhangi bir gün, herhangi bir gazetenin spor sayfalarına bakmaktı. O sıralarda koluna hangi güzeli takıp gezdiğini bilmek içinse dedikodu sütunlarına bir göz atması yeterliydi: aralarındaki bir diğer fark da buydu.

Gian Lorenzo seçtiği meslekte kalıcı bir üne sahip olmasının yolunun arada sırada gelen ilhamla elde edilen geçici başarılardan ziyade muhakeme yeteneği ve araştırmaya adanmış saatlerden geçtiğini çabucak keşfetmişti. Bir sanat simsarının cephanesindeki en önemli iki silah, ona babasından miras kalmıştı... keskin bir göz ve hassas bir burun. Antonio Venici, oğluna ayrıca bir şaheser ararken nasıl bakması gerektiğinin yanı sıra, *nereye* bakması gerektiğini de öğretmişti. Yaşlı adam sadece Rönesans Dönemi resim ve heykelciliğinin en güzide örnekleriyle ilgilenir ve bunlar da hiçbir zaman açık pazarda olmazdı. Antonio seçkin olmayan hiçbir eser için galerisinden çıkmaya tenezzül etmezdi. Oğlu da onun izinden gidiyordu. Galeri yılda üç, belki dört tablo satardı ancak bu şaheserlerin her birinin fiyatı, Roma'nın golcülerinin transfer ücretlerine eşdeğerdi. Gian Lorenzo'nun babası, meslekte geçirdiği kırk yılın ardından en büyük koleksiyonların kimde olduğunu, daha da önemlisi elindeki şaheserden ayrılmaya kimin istekli ya da bazı durumlarda kimin mecbur olduğunu çok iyi öğrenmişti.

Gian Lorenzo kendi işlerine öylesine gömülmüştü, ki Paolo Castelli'nin Avrupa Şampiyonası'ndaki İtalya-İspanya maçında sakatlandığı haberini kaçırdı. Bu sakatlık, Paolo'yu sahalardan olduğu gibi gazete sayfalarından da uzaklaştırmıştı. Özellikle de en verimli çağının sonuna geldiği anlaşılınca.

Paolo, Gian Lorenzo dünya sahnesine adım atarken aynı sahneden çekildi. Paolo yerleşik bir yaşama geçerken Gian Lorenzo nadide şaheserleri arayıp bulmak, ardından olası alıcıları tespit etmek için Avrupa'yı dolaşmaya başladı.

Paolo artık futbolu bıraktığı ve gazetelerde boy göstermediği için Gian Lorenzo, onun nerede, ne yapmakta olduğunu öğrenemiyor, sıkça hatırlayıp merak ediyordu. Paolo nişanlandığını ilan edince merakı tatmin oldu.

Paolo'nun kendine seçtiği eş, spor sayfası manşetlerinden ön sayfaya taşınmasına sebep olmuştu.

Angelina Porcelli, İtalya'nın en büyük ilaç firması olan Ulitox'un sahibi, aynı zamanda Roma Futbol Kulübü'nün başkanı olan Massimo Porcelli'nin kızıydı. Bir magazin gazetesinin manşeti şöyleydi: *İki ağır sikletin izdivacı.*

Gian Lorenzo, bu manşetin ne anlatmaya çalıştığını üçüncü sayfaya bakınca anladı. Paolo'nun nişanlısının boyu bir seksen yediydi -bir manken için avantajlı bir boy olduğu söylenebilirdi- ama Angelina'nın bir mankenle benzerliği o noktada sona eriyordu. Gazetecilerin asıl gündeme taşıdığı konu, Angelina'nın kilosuydu. Gazetelerde belirtilen kilo, yüz elliyle yüz yetmiş beş arasında değişiyordu.

Bir fotoğraf bin kelimeye bedeldir. Gian Lorenzo, Angelina'nın birkaç fotoğrafını inceledi ve ancak Rubens tarafından bir model olarak kabul edilebileceği sonucuna vardı. Ne Milano'nun önde gelen modacıları ne Paris'in tasarımcıları ne Londra'nın mücevhercileri ne de kişisel egzersiz uzmanlarından, diyetisyenlerden ve masörlerden oluşan ordu görünümünü iyileştirmeyi başarabilmişti. Fotoğraflar hangi açıdan çekilmiş, foto muhabirleri ne kadar özen göstermiş olursa olsun -ki bazıları buna tenezzül etmemişti- tek yaptıkları, Angelina ve nişanlısı arasındaki çarpıcı farkı gözler önüne sermek olmuştu. Özellikle de Roma'nın eski kahramanıyla yan yana verdikleri pozlarda. Angelina'nın kilosuna kafayı takmış gibi görünen İtalyan medyası, hakkında neredeyse hiç başka haber yapmıyordu.

Gian Lorenzo sanat sayfalarına geçti. O sabah galeriye girdiği sırada Paolo ve nişanlısı aklından tamamen uçup gitmişti. Ofisinin kapısını açtığında sekreteri eline altın yaldızlı yazılarla bezeli büyükçe bir kart tutuşturdu. Gian Lorenzo davetiyeye baktı.

Sinyor Massimo Porcelli

Gian Lorenzo Venici'yi

kızı Angelina ve
Sinyor Paolo Castelli'nin
Villa Borghese'de yapılacak evlilik
törenlerine davet etmekten
mutluluk duyar.

Gian Lorenzo altı hafta sonra Villa Borghese'deki bin konuğun arasında yerini aldı. Sinyor Porcelli'nin bunun, sadece kızının değil, katılan hiçbir konuğun unutamayacağı bir düğün olmasını istediği açıkça ortadaydı.

Roma'nın etrafını saran yedi tepeden birinin üzerine kurulmuş olan Borghese Bahçeleri ve içindeki krem rengi villa, peri masallarından fırlamış gibiydi. Bazılarını okul sıralarından beri görmediği eski dostları ve meslektaşlarıyla sohbet eden Gian Lorenzo bir yandan da bahçede dolaşıyor, fıskıyelerle heykelleri takdir dolu gözlerle inceliyordu. Beyaz peruklar takmış, altın şeritli, uzun mavi ceketler giymiş bir düzine yer gösterici, nikâh töreninin başlamasına yirmi dakika kala misafirlerin arasına karıştı. Konukları, gül bahçesi içinde gerçekleştirilecek olan töreni izleyecekleri yerlere götürmeye başladılar.

Gian Lorenzo büyük bir grubun arasına karışarak yakın zamanda inşa edilmiş, tam ortasında mihrap bulunan yarım daire şek-

lindeki yükseltilmiş platforma doğru yürümeye başladı. Cumartesi öğle sonraları başka tür tapınmaya sahne olan futbol sahalarından fazla bir farkı yoktu aslında. İşinin ehli gözleri muhteşem Roma manzarasına çevrildi. Daha önce hiç giyilmemiş, belki bir daha da giyilmeyecek olması muhtemel giysiler içindeki göz kamaştırıcı güzellikte kadınlar, manzaranın ihtişamını arttırıyordu. İçlerindeki tavuskuşunu sadece çeşitli renklerdeki kravatlarıyla dışa vuran, kar beyazı gömlekler ve smokinler içindeki şık beyler, güzel hanımlara eşlik ediyordu. Gian Lorenzo etrafına bakınınca önde gelen politikacılar, işadamları, aktörler, jet sosyetenin tanınmış simaları ve Paolo'nun eski takım arkadaşlarının arasında olduğunu gördü.

Sahnede yerini alan bir sonraki aktör, sağdıcının eşlik ettiği Paolo'ydu. Gian Lorenzo sağdıcın da ünlü bir futbolcu olduğunu biliyor, ama ismini hatırlayamıyordu. Gian Lorenzo, Paolo çimler üzerinden platforma doğru yürürken kadınların neden gözlerini ondan alamadığını anlamıştı. Paolo platforma çıktı, mihrabın sağındaki yerini aldı ve gelini beklemeye başladı.

Mihrabın gerisindeki ağaçlar içine gizlenmiş kırk kişilik yaylı çalgılar orkestrası, Mendelssohn'un düğün marşını çalmaya başladı. Bin konuk ayağa kalktı ve gururlu babanın kolunda platforma doğru yürümekte olan geline döndü.

"Ne harika bir gelinlik," dedi Gian Lorenzo'nun önündeki kadın. Gian Lorenzo başını sallayarak onayladı ama Angelina'nın arkasından sürüklenen, metrelerce İran ipeğinden oluşan eteğine bakarken herkesin aklından geçtiğinden emin olduğu düşünceyi yüksek sesle dile getirmedi. Her şeye rağmen Angelina'nın yüzü, her gelin gibi mutlulukla parlıyordu. Orada bulunan pek çok kadının yerinde olmayı istediğini bilerek taptığı adama doğru yürüyordu.

Angelina platforma çıkarken tahtalar gıcırdadı. Damat, gülümseyerek bir adım atıp gelinin yanına geldi. İkisi birden, Napoli Başpiskoposu Kardinal Montagni'ye döndü. Kardinal, Paolo'ya dönüp sorusunu yönelttiğinde konuklar arasında birkaç kişi gülümsemesini bastırdı. "Bu kadını iyi günde kötü günde, zenginlikte yoksullukta..."

Gian Lorenzo, gelin ve damat karıkoca ilan edildikten sonra akşam yemeği için diğer bin konukla birlikte Uzun Bahçe'ye yöneldi. Mantarlı *risotto* ve şampanyayla başlayan ziyafet, çikolatalı sufle ve Chateau d'Yquem ile sona erdi. Paolo, sağdıcının konuşmasına karşılık vermek için ayağa kaktığı sırada Gian Lorenzo zorlukla hareket edebiliyordu.

"Dünyadaki en mutlu adam benim," diye ilan etti yüzü mutluluklа parlayan geline dönerek. "İdeal kadınımı buldum. Buradaki her bekâr erkeğin bana imrenerek baktığını biliyorum." Gian Lorenzo'nun bu fikre katıldığı pek söylenemezdi, ama bu nahoş düşünceyi hemen aklından uzaklaştırdı. Paolo sözlerine devam etti. "Biliyorsunuz, Angelina'nın kalbini kazanmayı başaran ilk erkek benim. Bundan sonra mükemmel kadını aramayacağım, çünkü onu buldum. Lütfen benimle birlikte kadeh kaldırın, Angelina'ya, küçük meleğime." Herkes kadehini kaldırdı ve hep bir ağızdan, "Angelina'ya," dedi. Hatta birkaç kişi, "Küçük meleğine," diye ekledi.

Konuşmalar bittikten sonra yeni bir orkestra müziğe başladı- bu orkestra New Orleans'tan düğün için gelmişti. Gian Lorenzo, Angelina 'nın bir keresinde babasına caz sevdiğinden bahsettiğini bir yerlerden duymuştu.

Dans pisti dolar, orkestra çalar, şampanya su gibi tüketilirken çiçeği burnunda çift, konuklar arasında dolaşmaya başladı. Gian Lorenzo bu arada kendisini bu unutulmaz düğüne davet ettikleri için

onlara teşekkür etme fırsatı buldu. "Medici görse kendinden geçerdi," dedi geline elini öperken. Angelina, ona sıcak bir gülümsemeyle baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Bağlantıyı koparmayalım," dedi Paolo yanından uzaklaşırlarken. "Angelina büyük bir sanat hayranı ve kendi koleksiyonuna başlamak istiyor," oldu Gian Lorenzo'nun onlar bir sonraki konuğa dönmeden önce duyduğu son sözler.

Sinyor ve Sinyora Castelli, güneşin doğup kahvaltının servis edilmesinden kısa bir süre önce havaalanına doğru yola çıktı. Bin el, arkalarından sallanmıştı. Paolo, son Ferrari'sinin direksiyonuna geçmiş, gelinc pek de uygun olmayan arabası içinde Borghese arazisinden çıkmışlardı. Havaalanına vardıklarında Paolo, Ferrari'yi iki yolcusunu beklemekte olan özel Lear jetin yanında durdurdu. Yeni evli çift arabadan inerek merdiveni tırmandı ve gelinin babasının jetinin içinde gözden kayboldu. Emniyet kemerlerini bağlamalarından dakikalar sonra, üç aylık balaylarının ilk durağı olan Acapulco'ya doğru havalandılar.

Castelliler, Paolo'nun sözlerine rağmen balaylarından döndükten sonra Gian Lorenzo ile bağlantıya geçmek için bir girişimde bulunmadı. Bununla birlikte Gian Lorenzo onlara dair her gelişmeyi medyadan ve dedikodu sütunlarından takip edebiliyordu.

Bir yıl sonra, Venedik'te, parlak sayfalı dergilerin kapaklarını süsleyecek türde bir villa aldıklarını ve oraya taşınacaklarını okudu. Gian Lorenzo, eski arkadaşıyla bir daha karşılaşmalarının pek muhtemel olmadığını biliyordu.

Antonio Venici emekliye ayrılırken işlerin sorumluluğunu büyük bir memnuniyetle oğluna devretti. Gian Lorenzo, Venici Gale-

risi'nin yeni sahibi olarak zamanının yarısını bütün Avrupa'yı dolaşarak koleksiyoncuların yutkunmalarına ve pazarlık etmeyi akıllarından geçirmemelerine neden olacak şaheserleri aramaya ayırdı.

Bu seyahatlerden biri sırasında yolu Venedik'e düştü. Palma Kontesi'nin -üçüncü kocasından boşanan, artık dördüncüyü garantileyecek bir görünüme sahip olmayan, bu yüzden hazinelerinden birkaçından ayrılmaya karar veren bir kadındı- sahip olduğu bir Canaletto'yu görecekti. Kontesin tek şartı, maddi güçlükler yaşadığının kesinlikle bilinmemesiydi. İtalya'nın önde gelen tacirlerinin tümü, kadının artan borçlarının farkındaydı. Gian Lorenzo, kontes, onu seçip güvenmiş olduğu için minnettardı.

Kontesin geniş koleksiyonunu dikkatle inceleyen Gian Lorenzo, kadının sadece erkekleri değil, sanat eserlerini de seçmekte usta olduğunu gördü. Canaletto'nun fiyatı üzerinde anlaşmaya varmalarından sonra kontese bunun uzun ve kazançlı bir ilişkinin başlangıcı olmasını ümit ettiğini söyledi.

"Harry'nin Yeri'nde bir akşam yemeğiyle devam edelim, hayatım," dedi kontes, Gian Lorenzo'nun verdiği çeki alınca.

Paolo ve Angelina, Harry'nin Yeri'nden içeri girdiği sırada Gian Lorenzo ne içeceğine karar vermeye çalışıyordu. Başgarson onları hemen köşedeki masaya götürdü. İçeride bulunan herkes, masaya doğru yürüyen çifte bakıyordu.

"İşte koleksiyonumun *tümünü* alabilecek güçte biri," diye fısıldadı kontes.

"Ona hiç şüphe yok," dedi Gian Lorenzo. "Ama ne yazık ki Paolo sadece nadide arabaları toplar."

"Ve daha da nadir bulunan kadınları," diye ekledi kontes.

"Angelina'nın ne topladığından ise pek emin değilim."

"Her sene birkaç kilo daha," dedi kontes. "Bir keresinde çay içmeye gelmiş ve evde ne var ne yoksa silip süpürmüştü. O giderken evde sadece kuru bisküviler kalmıştı."

"Haydi bu akşam o günü telafi etmeye çalışalım," dedi Gian Lorenzo. "*Zabaglione*'nin buranın en meşhur yemeği olduğunu duymuştum."

Gian Lorenzo'nun pek de ince olmayan yönlendirmesini anlamazlıktan gelen ve yemeğe hiç ilgi göstermeyen kontes, konuya devam etti. "İkisini yatakta hayal edebiliyor musun?"

Aklından sıkça geçirdiği ama hiçbir zaman dile getirmediği soruyu kontesin ağzından duymak Gian Lorenzo'yu şaşırtmıştı. Kadın, Gian Lorenzo'nun o ana dek düşünmediği ayrıntıları dile getirmeye başlayınca durum daha da kötüleşti.

"Sence kadın mı altta oluyor?" Gian Lorenzo yorum yapmadı. "Öyle olmalı. Zira kadın üstte olursa adamı muhakkak boğar."

Bu sahneyi hayal etmekten kaçınan Gian Lorenzo konuyu tekrar değiştirmeye çalıştı. "Paolo ile aynı okula gittik, harika bir sporcuydu."

"Eh, o kadını tatmin etmek için formda olmak gerek."

"Düğünlerine de gittim," diye ekledi Gian Lorenzo. "Unutulmayacak bir düğündü. Ama aradan çok zaman geçti, konuklar arasında olduğumu hatırlar mı bilmem."

"Ne kadar çok parası olursa olsun, ömrünün geri kalanını böyle bir yaratıkla geçirmeye razı olur muydun?" diye sordu kontes, sözlerine yine aldırmayarak.

"Ona âşık olduğunu söylüyor," dedi Gian Lorenzo. "Ona küçük meleğim diyor."

"O zaman neye büyük dediğini merak ettim doğrusu."

"Ama âşık olmasa boşanmaz mıydı?" diye sordu Gian Lorenzo.

"Mümkün değil. Evlilik öncesi antlaşma diye bir şey duymadın sanırım," dedi kontes.

"Duymadım," dedi Gian Lorenzo ilgilenmemiş görünmeye çalışarak."

"Kızın babası, o futbolcu eskisi hakkında tıpkı benim gibi düşünüyormuş. Yaşlı Porcelli bu yüzden Paolo'ya kızından boşandığı takdirde tek kuruş bile alamayacağını belirten bir belge imzalatmış. Paolo ayrıca bu antlaşmanın içeriğini hiç kimseye, Angelina'ya bile söylemeyeceğini belirten bir başka belgeye daha imza atmış."

"O halde siz nereden biliyorsunuz?" diye sordu Gian Lorenzo.

"Benim kadar çok evlilik öncesi antlaşması imzalamış olsan sen de bilirdin, hayatım."

Gian Lorenzo güldü ve hesabı istedi.

Başgarson gülümsedi. "Hesabınız ödendi, sinyor," dedi başıyla Paolo'yu işaret ederek. "Eski okul arkadaşınız ödedi."

"Ne nazik bir adam," dedi Gian Lorenzo.

"Hayır, kadın," diye hatırlattı kontes.

"Lütfen bana bir dakika izin verin," dedi Gian Lorenzo. "Gitmeden önce onlara teşekkür edeyim." Yerinden kalkarak kalabalık salonda yavaşça ilerledi.

"Nasılsın?" diye sordu o daha masaya gelmeden ayağa kalkmış olan Paolo. "Küçük meleğimi tanıyorsun, elbette," dedi dönüp karısına gülümseyerek. "Zaten nasıl unutulabilir ki?"

Gian Lorenzo, Angelina'nın elini nazikçe öptü. "Muhteşem düğününüzü de unutamam."

"Medici görse kendinden geçerdi," dedi Angelina.

Gian Lorenzo hafifçe başını sallayarak hatırladığını belirtti.

"Yemek yediğin kadın, Palma Kontesi mi?" diye sordu Paolo. "Eğer oysa küçük meleğimin istediği bir şeye sahip." Gian Lorenzo yorum yapmadı. "Umarım kadın dostun değil, müşterindir, Gian Lorenzo çünkü küçük meleğim bir şey isterse bana hiçbir şey engel olamaz." Gian Lorenzo sessizliğini sürdürmenin akıllıca olacağını düşündü. Unutma, ki restoranlarda iş bitirenler sadece restoran sahipleridir, derdi babası, sana hesabı getirdiklerinde işleri bitmiş olur. "Ve bu alana yabancı olduğum için," diye devam etti Paolo. "Sen de ülkenin sayılı uzmanlarından biri olduğun için belki bu konuda Angelina'yı temsil etme inceliğini gösterirsin?"

"Memnuniyetle," dedi Gian Lorenzo, başgarson Paolo'nun karısının önüne bir tabak çikolatalı tatlı ve yanına bir kâse taze krema koyarken.

"Harika," dedi Paolo. "Haberleşiriz o halde."

Gian Lorenzo gülümsedi ve eski dostunun elini sıktı. Paolo'nun benzer bir vaatte bulunduğu son seferi çok iyi hatırlıyordu. Bazı insanlar bu tarz sözleri sadece kibarlık olsun, diye söylerdi. Gian Lorenzo, Angelina'ya döndü ve kontesin yanına dönmeden önce eğilerek veda etti.

"Korkarım gitme vakti geldi," dedi Gian Lorenzo saatine bakarak kontese. "Özellikle de sabah Roma'ya kalkacak ilk uçağa yetişeceksem."

"Dostuna Canaletto'mu satabildin mi?" diye sordu kontes yerinden kalkarken.

"Hayır," dedi, Gian Lorenzo elini Paolo'nun masasına doğru sallayarak. "Ama haberleşeceğimizi söyledi."

"Arayacak mısın?"

"O biraz zor," dedi Gian Lorenzo. "Zira bana telefon numarasını vermedi. Sinyor ve Sinyora Castelli'nin numarasının rehberde bulunabileceğini de pek sanmıyorum."

Gian Lorenzo ertesi sabah ilk uçakla Roma'ya gitti. Canaletto, onu daha yavaş bir yolculukla takip edecekti. Ofisine adım atar atmaz sekreteri koşar adım yanına gelip haberi iletti. "Paolo Castelli bu sabah iki kere aradı. Numarasını vermeyi unuttuğu için özür diledi ve gelir gelmez onu aramanızı rica etti."

Gian Lorenzo sakince masasına yürüdü ve otururak kendini toparladı. Sonra sekreterinin önüne koyduğu numarayı aradı. Tele-

fona önce kâhya cevap verdi, görüşmeyi sekretere aktardı ve nihayet o da Paolo'ya bağladı.

"Dün sen gittikten sonra küçük meleğim başka şeyden bahsetmez oldu," diye söze başladı Paolo. "Kontesin evine yaptığı ziyareti ve gördüğü muhteşem koleksiyonu unutamıyor. Kontes ile buluşma sebebinizin ne olduğunu..."

Babası işlerin telefonda nadiren halledildiğini söyleyen Gian Lorenzo, "Bu meseleyi telefonda konuşmanın pek akıllıca olacağını sanmıyorum," dedi. En etkin ve hızlı yöntem, yüz yüze görüşmekti. Müşterinin tabloyu görmesi ve tablonun evinin duvarını birkaç gün boyunca süslemesi gerekiyordu. Alıcının tablonun kendisine ait olduğuna inanmaya başladığı an hayati önem taşıyordu. Fiyat üzerine pazarlığa da o anda başlamak gerekiyordu.

"O halde Venedik'e dönmen gerek," dedi Paolo sıradan bir olaydan bahsediyormuşçasına. "Bir jet gönderirim."

Gian Lorenzo, cuma günü Venedik'e uçtu. Bir Rolls-Royce, onu Villa Rosa'ya götürmek için hazır bekliyordu.

Bir kâhya, Gian Lorenzo'yu ön kapıda karşıladı ve geniş mermer basamaklardan çıkarak her sanat simsarının rüyası olan bomboş duvarlı bir dizi özel odadan ibaret özel bir süite götürdü. Gian Lorenzo, babasının Agnelli için otuz yılda oluşturduğu ve dünyanın sayılı şahsi koleksiyonları arasında sayılan koleksiyonu düşündü.

Gian Lorenzo, cumartesi gününün büyük bölümünü -öğünler arasında kalan zaman-Angelina'nın rehberliğinde Villa Rosa'nın yüz kırk iki odasını dolaşarak geçirdi. Ev sahibesinin umduğundan öte bir kadın olduğunu kısa sürede anlamıştı.

Angelina kendi koleksiyonuna başlamak için samimi bir heves içerisindeydi ve dünyadaki bütün büyük galerileri ziyaret etmiş ol-

duğu belliydi. Gian Lorenzo, Angelina'nın tek eksikliğinin cesaret olduğu sonucuna vardı... başarılı adamların tek çocuğu olan insanlarda bu soruna sık rastlanırdı. Bununla birlikte sanata dair etkileyici bir bilgi birikimi vardı ve Gian Lorenzo'yu şaşırtan bir zevke sahipti. Sadece basında okuduklarına dayanarak bazı varsayımlarda bulunduğu için suçluluk duydu. Angelina'nın varlığından büyük zevk almaya, hatta bu utangaç, düşünceli genç kadının Paolo'da ne bulduğunu merak etmeye başladı.

O akşam, yemek sırasında ne zaman kocasına bir şey söylese Angelina'nın gözlerinde beliren tapma ifadesine tanık oldu. Gerçi nadiren konuşmuştu.

Angelina ertesi sabah kahvaltı sırasında neredeyse hiç konuşmadı. Küçük meleği, sadece Paolo, ona konuklarına araziyi gezdirmesini önerdiğinde hayata döndü.

Altmış dönümlük bahçe içinde ne sabit eserler ne de oturup soluklanabilecekleri banklar vardı. Angelina, Gian Lorenzo'nun her önerisini hevesle kabul etti. Tek eksiğinin birinin yol göstermesi olduğu belliydi.

Paolo o akşam yemek sırasında küçük meleğinin rahmetli babasının anısına bir koleksiyon oluşturmak arzusunda olduğunu söyledi.

"Ama nereden başlamalı?" diye sordu masanın üzerinden uzanıp karısının elini tutarak.

"Canaletto'ya ne dersiniz?" diye sordu Gian Lorenzo.

Gian Lorenzo sonraki beş sene boyunca Roma ve Venedik arasında mekik dokudu. Kontesten aldığı tablolar, Villa Rosa'nın duvarlarını bir bir süslüyordu. Koleksiyona eklenen her yeni mücev-

her, Angelina'nın iştahını daha da kabartıyor gibiydi. Gian Lorenzo, Paolo'nun "küçük meleği"ni tatmin edebilmek için kendini Amerika, Rusya, hatta Kolombiya gibi uzak ülkelere seyahat eder buldu. Angelina, Büyük Katerina'yı sollamaya kararlı görünüyordu.

Gian Lorenzo'nun ona sunduğu her şaheser, Angelina'nın tutkusunu şiddetlendiriyordu -Canaletto, Caravaggio, Tintoretto, Bellini ve Da Vinci, koleksiyondaki yerli isimler arasındaydı. Gian Lorenzo, villanın duvarlarını doldurmakla kalmıyor, dünyanın dörtbir yanından getirttiği heykellerle bahçeyi süslüyordu... Moore, Brancusi, Epstein, Miró, Giacometti ve Angelina'nın favorisi, Botero.

Gian Lorenzo, Angelina'ya satın aldığı her eserden sonra sanatçıyla ilgili bir kitap veriyordu. Angelina bu kitapları eline alır almaz bir okuyuşta bitiriyor ve hemen daha fazlasını talep ediyordu. Gian Lorenzo, Angelina'nın galerinin en önemli müşterisi olmasının yanı sıra, en çalışkan öğrencisi olduğunu kabul ediyordu... Canaletto ile bir flört olarak başlayan öğrenme hevesi, Avrupa'nın neredeyse bütün büyük ustalarıyla yaşadığı tutkulu bir aşka dönüşmüştü. Ve Gian Lorenzo'nun ona sürekli yeni âşıklar bulması bekleniyordu. Angelina'nın Büyük Katerina'yla olan bir diğer ortak noktası da buydu.

Gian Lorenzo haberi duyduğunda vergi borcu yüzünden Murillo'nun *İsa'nın Doğumu* tablosunu elden çıkarmak zorunda olan bir müşterisiyle görüşmek üzere Barcelona'ya gitmişti. Angelina'nın ödemeye razı olacağını biliyordu, ama yine de fiyatı fahiş bulmuştu. Sekreteri aradığında hararetli bir pazarlığın ortasındaydı. Haberi alınca ilk uçakla Roma'ya döndü.

Angelina Castelli'nin ölümü bütün gazetelerde geniş yer bulmuştu. Bahçesindeki heykellerden birini yerinden oynatmaya çalışırken ağır bir kalp krizi geçirmişti.

Kadının ardından bir gün bile yas tutmak istemezmiş gibi görünen magazin gazetelerinde yer alan haberin ikinci paragrafında Angelina'nın bütün servetini kocasına bıraktığı belirtilmişti. Paolo'nun gülümseyen bir fotoğrafı -ölümden çok önce çekilmiş- metnin yanında yer almıştı.

Gian Lorenzo, dört gün sonra cenazeye katılmak için Venedik'e uçtu.

Villa Rosa'nın arazisi içindeki küçük kilise, Angelina'nın ailesi ve dostlarıyla dolmuştu. Gian Lorenzo bazılarını düğünden sonra ilk kez görüyordu.

Altı kişinin taşıdığı tabut kiliseye getirilip sunağa konduğu sırada Paolo, kendini daha fazla tutamayarak ağlamaya başladı. Gian Lorenzo törenden sonra Paolo'ya başsağlığı diledi ve o da, Angelina'nın hayatına değeri ölçülemeyecek bir zenginlik kattığını söyleyerek ona teşekkür etti. Koleksiyonu karısının anısına genişletmeye devam etmeye karar verdiğini belirtti. "Küçük meleğim öyle isterdi," dedi. "O yüzden bayrağı ben devralacağım."

Paolo, Gian Lorenzo'yu bir daha aramadı.

Gian Lorenzo kaşığını bir kâse Oxford marmeladına daldırmak üzereyken -babasından kalan bir başka alışkanlık- manşeti gördü. Kelimeleri tekrar okurken kaşık kâsenin içinde unutulup kaldı. Yanlış anlamadığından emin olmak istiyordu. Paolo yine ön sayfadaydı ve yaşadığının, "ilk görüşte aşk" olduğunu iddia ediyordu. Ayrıntılar sayfa yirmi ikideydi.

Gian Lorenzo sayfaları çabucak çevirerek nadiren ilgilendiği sütunu buldu. "*Roma Dedikoduları*, size haberlerin ardındaki gerçekleri sunuyoruz." Roma'nın eski kaptanı ve İtalya'nın dokuzuncu zengini, küçük meleğinin ölümünün üzerinden sadece dört yıl geçmişken tekrar evleniyor. "Görünüşünün anlattıklarından fazlasına sahip," diyordu haberin başlığı. Habere göre gelin adayı, Paolo'nun ilk karısından siyah ve beyaz kadar farklıydı. Angelina bir milyonerdi, oysa Napolili bir vergi memurunun kızı olan yirmi dört yaşındaki Gina yaşamını garsonluk yaparak devam ettiriyordu.

Gian Lorenzo, Gina'nın fotoğrafını görünce güldü. Paolo'nun pek çok arkadaşının ona takılmadan duramayacağından emindi.

Gian Lorenzo, kendini her sabah yaklaşan düğün hakkında yeni bir bilgi edinebilme umuduyla *Roma Dedikoduları*'nı okur buluyordu. Görünüşe bakılırsa nikâh töreni, Villa Rosa'nın bahçesindeki kilisede yapılacaktı. Küçük kilise sadece iki yüz kişiyi alabileceği için düğüne sadece aile üyeleri ve en yakın dostlar davetliydi. Müstakbel gelin hanım, evinden peşinde bir paparazzi ordusu olmaksızın ayrılamıyordu. Bu arada damat, törenden önce birkaç kilo verip forma girme ümidiyle spor salonuna dönmüştü. Gian Lorenzo en büyük şaşkınlığı, *Roma Dedikoduları* sütununda Roma'nın önde gelen sanat simsarı, Paolo'nun eski okul arkadaşı Sinyor Gian Lorenzo Venici'nin düğüne davet edilen talihli konuklar arasında olduğunu okuduğunda yaşadı.

Davetiye ertesi gün postayla eline ulaştı.

Gian Lorenzo düğünden önceki akşam Venedik'e uçtu ve Otel Cipriani'deki odasına yerleşti. Daha önceki düğünü hatırlayınca hafif bir akşam yemeğinin ardından erkenden uyumanın akıllıca olacağını düşündü.

Gian Lorenzo ertesi sabah erkenden kalktı ve hiç acele etmeden hazırlandı. Buna rağmen Villa Rosa'ya törenin başlamasından epey önce vardı. Bahçede biraz dolaşıp heykellere bakmak, eski dostlarla bir araya gelmek istemişti. Donatello, ona gülümsedi. Moore şahane görünüyordu. Miró, onu güldürdü, Giacometti ise zarif ve inceydi. En sevdiği parça, bahçenin merkezindeki fıskıyeydi. Bu fıskıyeyi on yıl önce her bir taşını, her bir heykelini tek tek taşıyarak Milano'daki bir avludan buraya getirmişti. Birçok konuğun, onunla aynı amaçla erken gelmiş olduğunu görmek Gian Lorenzo'yu mutlu etti.

Koyu renk şık bir takım giymiş yer gösterici, konuklara törenin başlamak üzere olduğunu söyleyerek yerlerine oturmalarını rica etti. Gelinin girişini kaçırmak istemeyen Gian Lorenzo bu ricaya hemen uyarak kiliseye doğru yürümeye başladı.

Orta sırada, koridor kenarında boş bir yer bulup oturdu. Bulunduğu yerden törenin her anını kesintisizce izleyebilecekti. Yaylı çalgılar dörtlüsünün eşlik ettiği koro, ilahiler söylemeye başlamıştı.

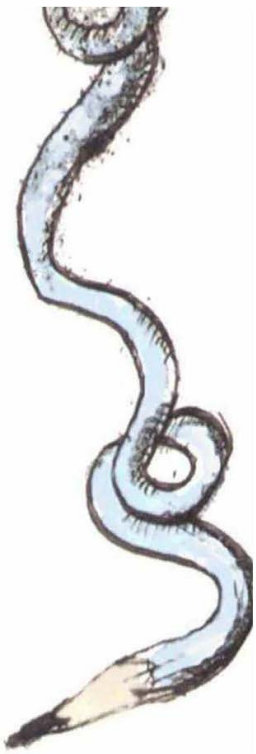
Paolo ve sağdıcı, saat üçe beş kala kiliseye girdi ve sıralar arasındaki boşlukta yavaş adımlarla yürüdü. Gian Lorenzo, sağdıcın çok meşhur bir futbolcu olduğunu biliyor, ama ismini hâlâ hatırlayamıyordu. Damat ve sağdıcı, mihrapta yerini aldı ve Paolo, genç gelinini beklemeye başladı. Dinç duruşu ve yanık teniyle Paolo hâlâ sırım gibiydi ve kilisedeki kadınların takdir dolu bakışlarına hedef oluyordu. Bu bakışların farkında olmayan Paolo yüzünde Lewis Carroll'un ustalıkla yorum yapabileceği geniş bir gülümsemeyle bekliyordu.

Yaylı çalgılar dörtlüsü, gelinin gelişini ilan eden düğün marşını çalmaya başlayınca kilisenin sıralarından bir uğultu yükseldi. Babasının koluna girmiş olan genç kadın, koridorda yavaşça yürümeye başladı.

Gian Lorenzo, gelinin yaklaştığını duyabiliyordu. Başını çevirip Gina'ya ilk kez baktı. Düğüne davet edilmemiş biri ondan gelini tarif etmesini istediğinde ne diyecekti? Uzun, kapkara, parlak, gür saçlarından mı bahsetmeliydi? Belki pürüzsüz cildinden ve o çok iyi hatırladığı gelinlikten dem mi vurmalıydı? Belki de Gian Lorenzo soranlara, Paolo'nun neden bunun ilk görüşte aşk olduğunu söylediğini gelini gördüğü an anladığını itiraf ederdi. Gina, Angelina'nın utangaç gülümsemesine, gözlerinin parlaklığına, herkesçe fark edi-

len sıcak nezaketine sahipti. Ama acaba asıl sebep, Gian Lorenzo'nun bütün gazetelerin manşetlerine taşıyacağından şüphe duymadığı, âşığına doğru yürürken peşinde metrelerce ipekten muhteşem bir kuyruk oluşturan Angelina'nın gelinliğinin üzerine tam olduğu gerçeği miydi?

Son

Yaşamının beş yılını Avam Kamarası'nda, on dört yılını Lordlar Kamarası'nda ve iki yılını da Kraliçe'nin hapishanesinde geçirmiş olan yazar, iki yıllık cezası süresince beş ayrı hapishane dolaşmıştır. Jeffrey Archer mahkûmiyeti sırasında diğer mahkûmlardan dinlediği olayları kâh hüzünlü, kâh komik, kâh zarif nüktelerle süslediği bu unutulmaz hikâyeleri okuyucuların beğenisine sunuyor. *Dokuz Kuyruklu Kedi*, usta yazar Jeffrey Archer'ın tadına doyum olmayan hikâyelerinden oluşan beşinci kitabıdır. Eser, uluslararası üne sahip ressam Ronald Searle'nin özgün çizimleriyle bezelidir.

"Zamanımızın en iyi hikâye yazarı."

"Jeffrey Archer'dan daha iyi bir hikâye yazarı olabileceğini düşünemiyorum."

"Bu adam bir dâhi."
Evening Standard

ISBN 978-975-21-0937-7

